

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/05 (95) ● 1 Şubat 2003 ● 500 000 TL

Türk ordusu kan parası için savaşa hazır!
Havaalanları ve limanlar ABD denetiminde...
Irak sınırına askeri yığınak başladı...



Savaşı durdurmak için
sınıf savaşını yükseltelim!

İÇİNDEKİLER

Emperyalist savaşa ve saldırılara karşı sınıf savaşını yükseltelim!	3
Yasağa rağmen binler Beyazıt Meydanı'ndaydı.	4
Emperyalist savaşa karşı kitle hareketi ülke çapında büyüyor.	5
Mersin'de onbinlerce emekçi tek bir ağızdan haykırdı:	6
Ankara'da savaş karşıtı eylemler.	7
GOP'da Emperyalist Savaş Karşıtı Platform kuruldu.	8
Barış Treni Adana'da coşkuyla karşılandı.	9
Emperyalist savaş üzerine ÇHD Başkanı Av. Several Demir ile konuştuk.	10
BM Silah Denetçileri raporu ABD'nin istediği doğrultuda.	11
Sermayenin önündeki "mayınları temizlemek"!..	12
"Depremden kurtulduk, soğuktan ölmek istemiyoruz!"	13
Ciddiyetsizliğin son perdesi/6 "Birlik Devrimi çizgisi" ve bugünkü MLKP gerçeği (Orta sayfa)	14-17
İsrail seçimleri ve Filistin soykırımı.	18
İslamcı basın hükümetin savaşa karşı olduğu yanılması yaratmaya çalışıyor...19	
Emperyalizme uşaklık, emeğe ve halklara düşmanlıkta Ecevit hükümetini geride bıraktılar.	20
Dünya Ekonomik Forumu'nun Davos toplantısı kitlesele gösterilerle protesto edildi.	21
KADEK ve ABD	22
Köln'de savaş karşıtı kitlesele gösteri	23
İşçi Kültür Evi Bülteni'nden.	24-25
Sabiha Gökçen hava limanı ABD emperyalizminin üssü olamaz!	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/05 (95) • 1 Şubat 2003
Fiyatı: 500 000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Savaş tüm dünyada temel gündem olmaya devam ediyor. Emperyalist savaşa ve saldırganlığa karşı emekçi halkların tepkileri giderek büyüyor ve yaygınlaşıyor. Geçen hafta sonu Ortadoğu ülkelerindeki emperyalist savaş karşıtları da sokaklara çıktılar. 26 Ocak'ta tüm dünyada gerçekleşen Irak halkıyla dayanışma eylemlerinde Amerikan emperyalizmi lanetlendi.

Savaşın doğrudan hedefinde olan bölge halkları ve emekçi yığınların emperyalist savaş karşısında alacağı militan bir tutum, haydutların en çok korktukları şeylerin başında geliyor. Bu korku boşuna değil. Kolayca girdikleri Ortadoğu'da kolay bir zafer kazanmak isteyen Amerikan emperyalizminin güçlü bir direnişle karşılaşması demek, onun dünya egemenliği hedefinin kökünden sarsılması ve buna dayanan hesapların boşa çıkması demek. Öyleyse, bölge halkları ve dünya işçi sınıfı tüm güç ve olanaklarını seferber ederek onların bu korkusunu gerçeğe çevirmeli, bu kanlı hesapları boşa çıkarmalıdır. Vietnam gibi Ortadoğu da emperyalizme mezar olmalıdır. Bunun bir dizi olanağı bugünden ortaya çıkmış bulunuyor.

Ülkemizde de oldukça yaygın eylemler gerçekleşiyor artık. Savaş bir anda en hareketsiz bölgelerde bile anlamlı bir kitle hareketini tetikledi. Kendiliğinden ortaya çıkan olanaklarla yetinmemek, her yerde yerel eylemler örgütlemek, bunları süreklileştirmek; bunun için de emekçilere dönük propagadayı güçlendirmek büyük bir önem taşıyor. Semtlerde, fabrikalarda, okullarda, iş yerlerinde savaş karşıtı tepkiler eylemli ve örgütlü bir niteliğe kavuştukça daha merkezi ve daha etkili mücadele biçimleriyle haydutların karşısına dikilmek son derece kolaylaşacaktır.

Bu konuda devrimci önderlik ve inisiyatif çok kritik bir yer tutuyor. Daha kararlı, daha sürekli ve daha militan kitlesele eylemler için mevcut olanaklar en iyi biçimde ve ivedilikle değerlendirilmelidir. Zira savaşa çok az bir zaman kaldı. Emperyalist haydutlar ve işbirlikçi uşak takımı artık tüm hatlarıyla Irak'a yükleniyor, somut savaş planlarını tartışıyorlar. Türkiye toprakları Amerikan emperyalizminin en büyük savaş üssüne dönüştürülüyor. Türk ordusu net biçimde savaş

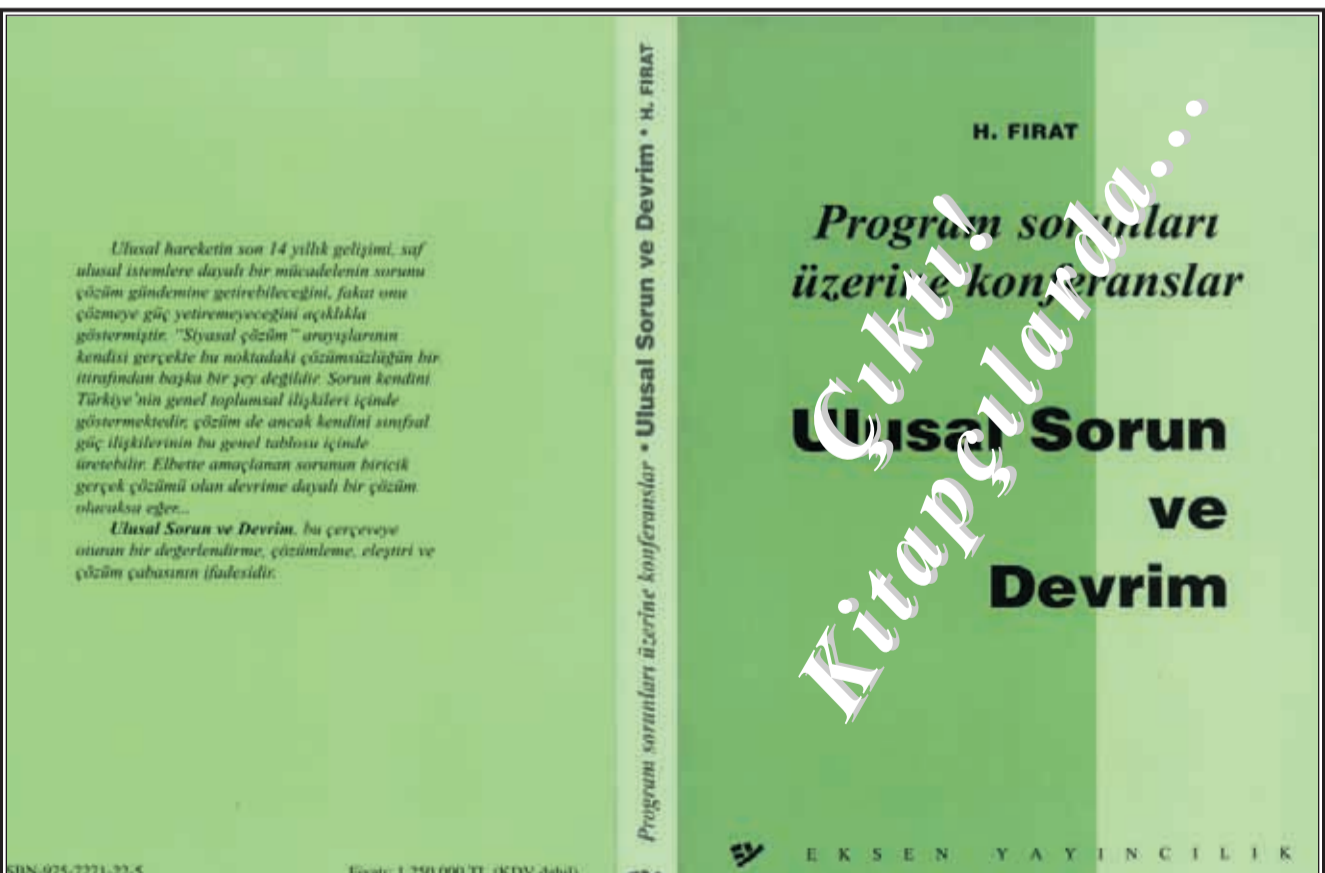


konumuna geçmiş bulunuyor. Böylece hala süren demagojik açıklamaların hiçbir inandırıcılığının olmadığı kitleler tarafından da görülüyor.

Avrupa'dan yola çıkan canlı kalkanlar 4 Şubat'ta Türkiye'de olacaklar. Irak halkıyla dayanışma ve haydutların savaşını engelleme amacıyla gündeme gelen bu türden eylemlerin, sembolik de olsa, bir anlamı var.

Kuşkusuz ki, haydut takımına en iyi yanıtı, üretimden gelen gücüyle, bağımsız sınıf tutumuyla sahneye çıkacak olan işçi sınıfı verebilir ancak. Eğer bu alanda biriken görev ve sorumlulukların hakkı verilebilirse, işçi sınıfının en ileri cepheden bu savaşa karşı mücadele edeceğinden hiçbir kuşku duymamak gerekir.

Kapsamı oldukça geniş bir bölgesel savaş, zorlu görevler ve çetin bir mücadele dönemiyle karşı karşıyayız. Bu çatışmalar aynı zamanda devrimci bir yükselişin de olanağı ve zemini demek. Bu bilinçle görevlerimize sarılalım.



Emperyalist savaşa ve saldırılara karşı sınıf savaşını yükseltelim!

Emperyalist savaş için son hazırlıklar

Silah denetçilerinin hazırladığı rapor hafta başında açıklandı. Beklendiği gibi Blix ve ekibinin hazırladığı rapor, ciddi kanıtlara dayanmayan ve Irak yönetimini zan altında bırakan iddialarla dolu. Kendilerinden beklenen de buydu. Kanıt bulamazsan bile sahte kanıtlar yarat, suçla, saldırıyı meşrulaştıracak her türlü çirkef yola başvur! Basın karşısına çıkan denetçibaşı Blix'in argümanları tam da bu içerikteydi. Nükleer silahları denetlemekle görevli El Baradeý "nükleer silahların bulunduğu ile ilgili elimizde somut kanıt yok" demesine karşın, kimyasal silahların denetlenmesinden sorumlu Blix, saldırgan bir üslupla bir dizi suçlamada bulundu, adeta saldırıya davetiye çıkardı. İddiasına göre Irak yönetimi silahsızlanmayı kabul etmiş gibi görünmüyormuş, denetçilere zorluk çıkarıyormuş, daha önce verdiği 12 bin sayfalık dökümanda boşluklar varmış; olması gereken 6500 savaş başlığı ve 300 tesis ortalıkta yokmuş vs vs.

Özetle CIA ajanlarıyla dolu Blix'in ekibi, hiçbir somut kanıt ulaşılamasalar da ellerindeki ipuçlarının Irak yönetiminin kitle imha silahlarına sahip olduğunu göstermeye yeterli olduğu iddiasıyla çıktılar kamuoyu karşısına. Haydutbaşı Bush yıllık "ulusa sesleniş" konuşmasında bu kadarının bile saldırmaya yeterli olduğunu açıkladı.

Gazeteci Umur Talu, bir TV programında ABD'nin aslında '91 yılına kadar Irak'a verdiği silahların peşinde olduğunu, fakat şimdi kamuoyu karşısına çıkıp bunu itiraf edemediğini, "şunları şunları verdim, şimdi bunlar nerede?" diye açık açık sormadığını ifade ederken, aslında meseleye bir başka noktadan dikkat çekiyordu. ABD kendi imalatı olan bu silahları dile getiremiyor; zira bunu açıklaması, İran savaşında ve Halepçe katliamında Irak'la suç ortaklığı yaptığını itiraf etmesi anlamına geliyor.

Muhtemeldir ki, Irak'ın elinde ABD'nin aradığı türden bir dizi silah mevcut. Yalnızca Irak'ta değil, bugün nerdeyse orta gelişmişlik düzeyindeki bütün ülkelerde bu silahlardan ziyadesiyle var. Eğer buradan bakılacak olunursa, bütün ülkelerde kitle imha silahlarının denetlenmesi konusu gündeme getirilmeliydi. Eğer böyle olsaydı, en başta emperyalist haydutlara uluslararası bir yaptırım uygulamak gerekirdi. Oysa mesele karşımıza böyle çıkmıyor. Mesele, kendisinden sonraki ilk 20 ülkenin silahlarının toplamı kadar bir silah gücüne ve kanlı bir sicile sahip ABD'nin, kitle imha silahları bulundurduğu gerekçesiyle Irak'a saldıracak olmasını arsızca ve ikiyüzlüce meşrulaştırmaya ve kamuoyunu yanıltmaya çalışmasıdır.

Artık yeterince biliniyor ki, mesele Irak'ın kitle imha silahlarına sahip olup olmaması değil, ABD'nin bir takım gerekçeler öne sürüp Irak ve bölge üzerinde egemenlik savaşı başlatma kararıdır. Tıpkı Afganistan saldırısı için Bin Ladin ve Taliban yönetiminin gerekçe olarak kullanılması gibi, Saddam ve kitle imha silahları da yalnızca bir gerekçedir ve bu silahlar bizzat kendileri tarafından verilmiş olup, Saddam bizzat kendileri tarafından desteklenmiştir. Pentagon'dan zaman zaman yapılan açıklamalar, ABD'nin saldırmak için aslında ne somut kanıtlara, ne de BM kararına ihtiyaç duyduğunu gösterir niteliktedir. ABD, eğer gerçekten BM'den çıkacak

kararı dikkate alıyorsa, daha denetimler sürerken 100 bin askerini peşinen bölgeye yığmazdı. Bir ay içinde 250 bin askerle Irak ve bölge kuşatmasını tamamlayacak olması, hiçbir uluslararası kararı takmadan savaşı başlatma çabasının dolaysız kanıtıdır. ABD'nin asıl derdi, imkanlar el verdiği ölçüde saldırısına bir kılıf yaratmaya çalışırken bu arada da tüm savaş hazırlıklarını tamamlamaktır.

Diğer taraftan ABD'nin BM'den bir müdahale kararı çıkarması, saldırısına hukuki bir kılıf yaratmasının yanı sıra Avrupalı rakiplerine bu saldırıyı kabul ettirmesi, onlara boyun eğdirmenin bir biçimi ve vesilesi olarak büyük bir önem taşıyor. ABD'nin rakipleri karşısında parça parça kaybetmeye başladığı üstünlüğünü yeniden kazanmasıyla, bölgeye dönük saldırıları ve saldırgan politikaları arasında dolaysız bir ilişki olduğunu her vesileyle vurgulayageldik. Nitekim, bu savaşı kendi çıkarlarına uygun görmeyen Avrupa'nın önde gelen ülkeleri, sunulan denetim raporlarının Irak'a karşı güç kullanılmasını gerektirmediği yönünde bir tutum belirlediler.

ABD, şimdi BM'den çıkabilecek böyle bir karara karşı NATO'nun 5. maddesini devreye sokmaya hazırlanıyor. İşbirlikçi, uşak ruhlu Türk sermaye iktidarı, sözde Irak'tan gelecek saldırılardan korunmak amacıyla dolaylı destek sağlamak üzere NATO'ya başvurmaya hazırlanıyor. Eğer BM'den müdahale kararı çıkarılmazsa, ABD emperyalizmi müttefiki Türkiye'yi Irak'ın saldırılarından korumak için(!) savaşı başlattığını ilan edecek. Böylece saldırısına bir kulp bulmuş olacak.

Tutarlı, kararlı ve soluklu bir anti-emperyalist mücadele

Ne CIA ajanlarının 'denetçi' sıfatıyla sunacağı rapor, ne gerçekte Irak'ın bir takım kitle imha silahlarına sahip olup olmaması, ne de BM'in şu ya da bu yönde vereceği karar... Asıl üzerinde durulması gereken konu, haydutbaşı ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik saldırganlığının ne pahasına olursa olsun engellenmesidir. Gün sayılan bu saldırıyı engellemek üzere sokaklara taşan kitle gösterilerinin her açıdan güçlendirilmesi, daha kitlesel daha militan eylemlerin örgütlenmesidir. Bu savaş ve saldırganlığı ABD emperyalizminin ve onun uşak takımının yenilgisine dönüştürmek için bölge ülkelerindeki emekçileri uzun soluklu ve çetin bir mücadele süreci bekliyor. Bu süreçten emperyalizmin yenilgiyle, bölge halklarının ise kazanımla çıkabilmesi için mevcut güç ve olanakların en iyi biçimde değerlendirilmesi, görevlerin tam olarak yerine getirilmesi ve zaafaların aşılması bir zorunluluktur.

En başta da politik önderlik sorunuyla karşı karşıyayız. Dünya ölçüsünde büyüyen savaş karşıtlığının belki de en temel ve en kritik sorunu, bu hareketi anti-emperyalist temelde gelişen bir sınıfsal rotaya oturtmak ve onu devrimci bir önderlikle buluşturabilmektir. Bunun bir anda ve kolayca gerçekleşmeyecek olması, olası bir savaşın daha başlangıçta bu temel zaafı karşılanacak olması böyle bir temel görevin, bu konudaki iddialı, ilkeli tutumun önemini daha da artırmaktadır. Biliyoruz ki, böylesi dezavantajlı bir durum, devrimci bir iddia ve duruştan yoksun olan savaş karşıtı bir kesimi "nasılsa

engellenecek gücümüz yok, bekleyelim sonuçlarını görelim" pasifist çizgisine itecektir. Bir kısmı zaten bu ruh haliyle hareket etmektedir. Yalnızca pasifist ve reformist savaş karşıtı kesimler değil, devrimci olmak iddiasındaki bazı çevreler de bu türden bir savrulmaya açık durumdadırlar. Kuşkusuz ki, savaş karşıtı ilkeli ve devrimci bir tutum, iddiasına uygun bir pratikle birleşebilirse eğer, önderlik konusunda mevcut zaafaların aşılabilesinin bir güvencesini oluşturabilir. Böyle bir pratiğin güvencesi ise her şeyden önce tutarlı, devrimci bir politikanın kendisidir.

Emperyalizm ve bölgesel suç ortakları bir arada hedeflenmeli

Bilindiği gibi bölge ülkelerinin ezici bir çoğunluğu ABD'nin suç ortağı olarak bu savaşta yer almaya hazırlanmaktadır. Eğer son hazırlıkları yapılan bu savaş engellenmek, ya da emperyalizmin yenilgisiyle sonuçlandırılmak isteniyorsa, işbirlikçi, uşak devletler hedefe çakılmak; anti-emperyalist savaş karşıtlığı buradan temellendirilip güçlendirilmek durumundadır. Savaşın engellenmesi ya da emperyalizmin yenilgisi, aynı zamanda, bölge ülkelerinin savaşın destekçisi ve aleti olma konum ve tutumlarından geri adım atılmasına da bağlıdır. Amerikan ve İngiliz emperyalizminin en büyük avantajı bir dizi işbirlikçi bölge ülkesini savaş arabasına bağlamış olması, buradan güç almasıdır. Bu da işçi ve emekçilerin ABD emperyalizmiyle hesaplaşmak için aynı zamanda kendi egemen sınıflarıyla hesaplaşma içine girmesi demektir ve bunu gerektirmektedir. Bu, aynı zamanda, genel bir savaş karşıtlığının savaşın kaderi üzerinde ne ölçüde etkisiz kalacağına bir göstergesi olarak da anlaşılmalıdır.

Geçen hafta, Türkiye de dahil olmak üzere, hemen tüm bölge ülkelerinde bir dizi kitle gösterileri gerçekleşti. Türkiye'de kitlesel katılım açısından nispeten zayıf ancak oldukça yaygın olarak (20 ayrı ilde) gerçekleşen bu kitle gösterilerinde göze çarpan en temel zaafardan biri de buydu. Taşınan pankartlarda ABD emperyalizminin yanında, sermaye iktidarını hedef alan, emperyalist saldırıya suç ortaklığı yapmasını mahkum eden sloganların nerdeyse hiç olmaması, bu içerikteki sloganların (olduğu kadarıyla komünistlerin kortejlerinde atıldığını da belirtelim) çok sınırlı kalması dikkate değerdir. Bunun basit bir dikkatsizlik ürünü olmadığı açıktır. Savaş karşıtı propaganda ve çalışmada da bu zaaf göze çarpmaktadır. İslami kesimleri ve reformistleri bir yana bırakırsak, devrimci kesimlerdeki bu zaafiyetin arka planında, emperyalizme karşı mücadele konusundaki çarpık anlayış yatmaktadır. Emperyalizme karşı mücadelede olsun savaşta karşı tutum alma ve politika belirlemede olsun, geniş kitlelerle hareket etmek, en geniş cepheyi örgütlemek kaygısıyla "orta yol"cu bir tutum almanın bir yan sonucu ve yansımasıdır bu.

Karşımızda hükümetiyle, patron örgütleriyle, teknelci medyasıyla, ordusuyla ve onların değirmenine su taşıyan sosyal şovenleriyle, adım adım yaklaşan savaşta Amerikan emperyalizmine hizmet için bir araya gelen sermayenin savaş bloku var. Bu blok, özellikle hükümet kanalıyla yapılan bir takım yanıltıcı açıklamalarla kamuoyunu oyalarken, savaş

hazırlıklarını bütün hızıyla tamamlamakta, kendilerine verilen görevleri peş peşe ve eksiksiz olarak yerine getirmektedir. Daha şimdiden Kuzey Irak'a binlerce asker sokulmuştur. Irak sınırına devasa askeri ve lojistik yığınak yapılmaktadır. Akdeniz sularında 27 savaş gemisi ABD hizmetine verilen Türk limanlarına yanaşmak için gerekli tamiratların tamamlanmasını beklemektedir. 35 bin ABD askerini taşıyan 20 savaş gemisi yoldadır. Buna en kısa zamanda havaalanları katılacak ve böylece 100 bine yakın Amerikan askeri ülkemiz üzerinden geçiş yapacak, önemli bir kısmı da (20-25 bin) sürekli olarak Türkiye'de kalacaktır.

Tutarlı bir savaş karşıtlığı, tüm bu hazırlıkları dikkate almak, ABD'nin yanı sıra işbirlikçi savaş blokunu da karşısına almak durumundadır. Tutarlı bir anti-emperyalist mücadele, emperyalizmin bu temel dayanağını da hedef almak zorundadır. Emperyalist saldırganlığın teşirini ve emperyalizmin mahkum edilmesini sermaye iktidarının teşhiri ve mahkum edilmesiyle birleştiremeyen, tekelci sermaye devletini hedef almayan bir anti-emperyalist mücadele eksik ve zaafıdır, stratejik açıdan ise hiç bir başarı şansı yoktur.

Savaş karşıtı mücadeleye sınıf eksenli çalışma üzerinden yüklenmeliyiz

Kuşkusuz ki bu zaaf, işçi ve emekçilerin mücadele gündemi ile emperyalist savaş ve saldırganlığın oluşturduğu gündemi başarılı bir şekilde birleştirememesi sorunu olarak da ele alınabilir. Küçük-burjuva akımların bu gerçeği görmesi ve sınıfsal karşıtlık temelinde bir anti-emperyalist mücadele örgütlemesinin programatik ve ideolojik engelleri ve sınırları var. Sınıf devrimcileri açısından ise güçlük, ajitasyon ve propagandanın içeriğinde ve çalışmanın yönelim alanlarında değil, fakat temel politikaları ısrarlı, isabetli ve çok yönlü bir sınıf çalışmasına konu edilemek alanındaki yetersizliklerden çıkıyor.

Emperyalist savaş karşıtı mücadelenin dayandırılması gereken sınıf, en başta işçi sınıfı ve onun emekçi müttefikleridir. Kitlelilik sağlanacaksa her şeyden önce bunun gövdesini emekçiler oluşturacaktır. Ve emekçi yığınları savaş karşıtı mücadeleye kazanmak ile onları sermayenin saldırılarına karşı harekete geçirmek arasında köklü bir bağ vardır. Tutarlı ve kararlı bir anti-emperyalist mücadele, yalnızca, sermayenin savaş politikası ile sınıfa saldırıları arasındaki bağ kavramaya, kendi cephesinden bunun sınıfsal gereklerine uygun biçimde seferber olmaya en yakın sınıf olan işçi sınıfı tarafından sonuna kadar götürülebilir. Savaş öncesinde zayıf kalan bu yöndeki müdahalenin savaş koşullarında iyice zorlaşacağını bilinciyle, emekçi yığınları dönük bütünlüklü bir siyasal ve örgütsel çalışmaya tüm gücümüzle etkili bir biçimde yüklenmeliyiz.

Yasağa rağmen binler Beyazıt Meydanı'ndaydı...

“Gücümüzü birleştirirsek bu savaşı durdurabiliriz!”

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun Beyazıt'ta düzenlediği kitlesel basın açıklaması, İstanbul Valiliği tarafından yasaklanmak istendi. Yasaklamaya gerekçe olarak, izin alınması eylemin yasadışı olması gösterildi. Valiliğin eylemi engellemek için yaptığı bu girişim, eyleme katılacakları yıldırım bir yana, tersi bir durum yarattı. Koordinasyonu oluşturan sendika ve kitle örgütleri yasaklamadan hemen ardından açıklama yaparak, basın açıklaması için izin alınması gerekmediğini, bunun ikiyüzlü bir tutum olduğunu ve hükümetin savaşa karşı olmadığını gösterdiğini belirttiler. Herşeye karşı eylemin gerçekleştirileceğini, herkesi emperyalist saldırganlığa karşı tutum almak için Beyazıt'a beklediklerini açıkladılar.

26 Ocak Pazar günü yasağına rağmen 10 bin kişi biraraya gelerek emperyalist savaşı ve saldırganlığı, hükümetin ABD işbirlikçisi politikalarını protesto etti. Emek Platformu'nun çağrısıyla 11:00 -12:00 arası Saraçhane'de toplanan sendika, parti ve çeşitli kitle örgütleri, kortejler oluşturarak Beyazıt'a doğru yürüyüşe geçti. Savaşa Hayır Platformu'nun “Savaşa hayır!” yazılı pankartının arkasında KESK, Eğitim-Sen, Tüm-Bel-Sen, Türk-İş, Petrol-İş, Teksif gibi sendikaların yanı sıra DEHAP, EMEP, ÖDP, TKP, SEP gibi yasal sol partiler, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, BDSP, ESP, ILPS ile devrimci gruplar, savaşa karşı semt ve gençlik platformları, TMMOB, TUYAB, emperyalist savaş ve ABD karşıtı pankart ve dövizleriyle kortejde yerlerini aldılar.

Mitinge dönüştürülen basın açıklaması, 1 Aralık'ta karşılaştırıldığında, coşkusu ve politik duruşu bakımından çok daha kararlıydı. Farklı ülkelerden gelen ‘Barış Girişimcileri’nin de katıldığı eylemde daha çok ABD ve emperyalizme duyulan öfkenin, devrim ve sosyalizme olan inancın ön plana çıktığı “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Amerikan askeri olmayacağız!”, “Savaşa hayır!”, “ABD üsleri kapatılsın!”, “Kahrolsun işbirlikçi katiller!”, “Başka bir dünya mümkün!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!” vb. sloganlar sıklıkla atıldı.

Komünistler eyleme Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) imzalı “Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın!” yazılı pankart ve çeşitli talep ve şiarların yazılı olduğu dövizlerle katıldılar. İşçi Kültür Evleri



“Emperyalist savaşa, köleliğe, kültüre hayır!” ve *Ekim Gençliği* de “Emperyalist savaşa ve YÖK'e karşı savaşaacağız!” yazılı pankart ve dövizleriyle alandaki yerini aldı.

Kürsüden kısa konuşmalar yapan yabancı konuklar arasındaki Iraklı bir kadının “Amerika bize yıllardır ambargo uyguluyor ve zulüm ediyor. Sizlere güveniyoruz, sizden yardım bekliyoruz. Sizler bu savaşı durdurabilirsiniz!” diyen konuşması alkış ve sloganlarla karşılandı.

Daha sonra Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun basın açıklaması okundu. Açıklamada, tüm dünyada savaşa karşı yükselen seslerin buluşmasıyla savaşın engellenebileceği ve hükümetin kesinlikle bu kirli savaşa yer almaması gerektiği vurgulandı.

Eylem sırasında polis ÖDP kortejine saldırarak kitleyi provoke etme çabası militan bir duruş ve “Katil polis Beyazıt'tan defol!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganlarının haykırılmasıyla boşa çıkarıldı.

Eylem, kürsüden yapılan “Gücümüzü birleştirirsek bu savaşı durdurabiliriz!” çağrısına kitlenin verdiği “Bu savaşı durdurabiliriz” yanıtıyla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Eğitim-Sen 4 No'lu Şube'nin savaşa karşı etkinlikleri...

“Savaşa değil eğitime bütçe!”

Eğitim-Sen 4 No'lu Şube İnsan Hakları Komisyonu tarafından oluşturulan savaş karşıtı komisyon, yaklaşmakta olan savaşı emekçilerin gündemine taşımak ve onları harekete geçirmek için bir dizi eylem ve etkinlik kararı aldı.

İlk olarak “Savaşa hayır! Yaşasın halkların kardeşliği!” şiarının bulunduğu kokartlar bastırıldı ve işyerlerine gönderildi. Ardından “Benim için savaşa!” isimli belgesel film şube lokalinde gösterildi.

24 Ocak günü ise Gaziosmanpaşa Meydanı'nda “Savaşa hayır!” konulu basın açıklaması yapıldı. Şube Başkanı

Ahmet Korkmaz burada yaptığı konuşmada ABD'nin savaş histerisine girdiğini, saldırı için hergün yeni gerekçelerle karşımıza çıktığını söyledi. Konuşmasını “Savaş istemiyoruz! Savaşın işsizlik, açlık, yoksulluk ve ölüm demek olduğunu biliyoruz.” diyerek tamamladı.

50'ye yakın kişinin katıldığı basın açıklaması coşkulu ve canlı geçti. “Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği/Eğitim-Sen İst. 4 No'lu Şube” yazılı pankartın açıldığı eylemde sık sık çeşitli sloganlar atıldı.

Bir eğitim emekçisi/İstanbul

Emperyalist savaşa karşı kitle hareketi ülke çapında büyüyor

İzmir'de "zincir" eylemine 6 bin kişi katıldı...

26 Ocak'ta İzmir Savaş Karşıtı Platform emperyalist savaşa karşı kitlesel "zincir" eylemi örgütledi. Yaklaşık 6 bin kişinin katıldığı eylemde, platformun almış olduğu karar gereği, kortejler pankartlar arkasında değil, üç noktadan zincir oluşturarak Gündoğdu Meydanı'na girdiler. Kürsüden yapılan konuşmalarda ABD'nin Irak'a yapacağı askeri müdahalenin haksızlığına değinildi ve İHD İzmir Şubesi'nin göndermiş olduğu F tipi cezaevleri, tecrit ve izolasyona ilişkin mesaj okundu. Mitingte Kızıl Bayrak imzalı savaş karşıtı bildirimler yaygın bir şekilde dağıtıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

İzmir ve ilçelerinde eylemler...

Geçtiğimiz hafta, Savaş Karşıtı Platform'un aldığı karar gereği, İzmir'in değişik semtlerinde bir dizi eylem gerçekleştirildi. Bu eylemlerin en kitleselleri Narlıdere ve Akhisar'da gerçekleşti.

24 Ocak Cuma günü Narlıdere Savaş Karşıtı Platform tarafından Narlıdere pazar yerinde yapılan eylemde "Emperyalist savaşa hayır!" pankartı açıldı. Yaklaşık 500 kişi emperyalist savaş karşıtı sloganlarla Narlıdere Belediyesi önüne kadar yürüdü.

Akhisar'da ise 25 Ocak Cumartesi günü düzenlenen eyleme yaklaşık 1500 kişi katıldı. Eylemde "Emperyalist savaşa hayır!/AKSP" ve "Savaşa değil eğitime bütçe/SKAGG" imzalı pankartlar açıldı ve "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "ABD askeri olmayacaktır!", "Savaşa değil eğitime bütçe!" vb. sloganlar atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Kütahya'da "Savaşa hayır!" mitingi...

Kütahya Savaşa Hayır Platformu tarafından 25 Ocak Cumartesi günü bir yürüyüş ve miting düzenlendi. Miting esnasında "Irak'ta savaşa hayır!", "Irak halkı yalnız değildir!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "ABD askeri olmayacaktır!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı. Platform temsilcilerinin yaptığı konuşmalar ve çekilen halaylarla eylem sona erdi.

Polisin yoğun önlemler aldığı mitinge yaklaşık 1000 kişi katıldı. Bu da Kütahya için hayli anlamlı bir rakamdı ve savaşa karşı oluşan tepkinin boyutlarını gösteriyordu. (SY Kızıl Bayrak okuru/Kütahya)

Artvin'deki mitinge 1500 kişi katıldı...

25 Ocak günü Artvin Savaş Karşıtı Platform tarafından "Savaşa hayır" mitingi düzenlendi. Mitinge yaklaşık 1500 kişi katıldı. Mitingde platform adına dönem sözcüsü Eğitim-Sen Şube Başkanı Seyfettin Altıkulaç bir konuşma yaptı. Çocukların "Biz bir fidanız ölmek istemiyoruz" yazılı pankart taşımaları anlamlıydı. Eylem "Kahrolsun ABD ve işbirlikçi AK Parti!", "Faşist ABD!" sloganları ile bitirildi.

Mitinge katılmak için Rize'den hareket 15 kişilik bir grup Artvin'in girişinde sivil polisler tarafından engellenmek istendi. Engeli aşan grup mitinge ayrı bir coşku kattı. (SY Kızıl Bayrak okurları/Trabzon)



konuşmaların ardından üç gün süreyle saat 20:00'de tüm şehirde 'ışık söndürme' eylemi yapılacağı duyurusunun ardından atılan sloganlarla sona erdi. (SY Kızıl Bayrak okurları/Trabzon)

Kırşehir'de basın açıklaması...

Kırşehir'de Emek Platformu tarafından 26 Ocak'ta savaş karşıtı bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Yaklaşık 120 kişinin katıldığı eylemde KESK, Türk Kamu-Sen ve Petrol-İş pankartları açıldı. "Susma haykır, savaşa hayır!", "Dünya halkları kardeşdir, savaş istemiyoruz!" sloganları atıldı. Yapılan açıklamada savaşın haksız

ve kirliliğine değinilmeksizin, Türkiye'nin geleceğinin pazarlık konusu yapıldığı, ABD'nin Irak'a saldırısının durdurulabileceği dile getirildi. (SY Kızıl Bayrak/Kırşehir)

Trabzon'da "Savaşa hayır!" eylemi...

26 Ocak tarihinde Emek Platformu tarafından Trabzon Atatürk Alanı'nda "Savaşa hayır" eylemi düzenlendi. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylem

Bursa ve ilçelerinde savaş karşıtı eylemler...

"Kahrolsun ABD emperyalizmi!"

Tüm dünyada olduğu gibi Bursa genelinde de savaşa karşı bir dizi eylem gerçekleştirildi. 26 Ocak günü ilk eylem Emek Platformu tarafından gerçekleştirildi. Öğlen saatlerinde Santral Garaj'dan Bursaray Osmangazi İstasyonu'na kadar yürünerek gelindi. Burada bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemde "Yaşasın halkların kardeşliği!", "ABD askeri olmayacaktır!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!" sloganları atıldı, akşamki ışık söndürme eylemine çağrı yapılarak eylem bitirildi.

Ayrıca İnegöl, Karacabey ve Kestel'de de oluşturulan platformlarca eylemler yapıldı.

Bursa'da aynı gün akşam gerçekleştirilen eyleme 250 kişi katıldı. Setbaşı Mahfel'den meşaleler, alkışlar ve sloganlarla coşkulu bir şekilde yürünerek ışık söndürme eyleminin yapılacağı AVP Tiyatrosu önüne gelindi. Burada Emek Platformu bileşenlerinin de katılımıyla sayı

400 kişiye ulaştı. Saat 20:00'de ışıklar söndürüldü ve 27-28 Ocak'ta da ışık söndürme eylemleri yapılacağı bildirildi. Eylem sloganlarla bitirildi.

Bursa'da ilk kez meşaleli bir yürüyüş yapılması eylemi önplana çıkardı, coşkuyu arttırdı. İşçi ve emekçilerin katılımı sınırlıydı. İşçi sendikaları sadece temsilci düzeyinde katılırken, KESK öğlen saatlerinde gerçekleştirilen eyleme oranla daha az bir katılım sağladı. Alandakilerin çoğunluğunu devrimci gruplar oluşturdu. Eylemde sıklıkla ve coşkulu bir şekilde ABD emperyalizmi ve savaş karşıtı sloganlar atıldı.

27-28 Ocak'ta da ışık söndürme eylemleri yapıldı. Katılım ve coşku ilk eyleme göre daha az olsa da, emperyalist saldırganlık protesto edildi.

28 Ocak'ta Eğitim-Sen Yenişehir Şubesi tarafından "Savaşa hayır!" mitingi gerçekleştirildi. (SY Kızıl Bayrak okurları/Bursa)

Mersin'de onbinlerce emekçi tek bir ağızdan haykırdı:

“Emperyalist savaşa hayır!”

25 Ocak Cumartesi günü Mersin Emek Platformu tarafından emperyalist savaş karşıtı bir miting gerçekleştirildi. Mersin Devlet Hastanesi önünde toplanan kitle saat 11:00'de yürüyüşe geçti.

Kortejin önünde çocuklar “Çocuklar öldürülmesin, şeker de yiyebilsinler!” yazılı bir pankart taşıdılar. Çocukların oluşturduğu korteji sırasıyla; işçi sendikaları (Yol-İş, Petrol-İş, Kristal-İş, Tüm Emekli-Sen, Genel-İş), Mersin KESK Şubeler Platformu, Adana KESK Şubeler Platformu'nu oluşturan sendikalar, Memur-Sen, Mersin Tabipler Odası, Diş Hekimleri Odası, TMMOB, ADD, İHD, Kamu-Sen, Halkevleri, İçel Çevre Gönüllüleri Derneği, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği, Mersin Muhasebeciler Derneği, ÇHD, TAYAD, yasal sol partiler (TKP, EMEP, SDP, DHP, HADEP, CHP, SP) ve devrimcilerin kortejleri (*Kızıl Bayrak, Alın terimiz, Devrimci Demokrasi, İşçi-Köylü, Partizan*) izledi. Yürüyüş sırasında sloganlar coşkuyla atıldı. Yaklaşık 20 bin kişinin katıldığı mitinge çevre illerden de (Adana, Maraş, Niğde, Antep) katılım sağlandı.

Eylemde “Emperyalist savaşa hayır!”, “İncirlik Üssü kapatılsın!”, “ABD askeri olmayacağız!”, “Savaşa değil emekçiye bütçe!”, “Savaşa değil sağlığa/egitime bütçe!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Irak halkı yalnız değildir!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganları sıklıkla atıldı.

Uzun bir süredir eylemlerin valilik tarafından yasaklandığı, sendikaların, siyasi partilerin yaptıkları



basın açıklamalarına dahi polis in saldırdığı, fiili bir olağanüstü halin hüküm sürdüğü Mersin'de hem coşku hem de kitsellikle yönünden son dönemlerin en

anlamli eylemlerinden biri gerçekleşti. Konuşmalarda ABD emperyalizminin tırmandırdığı saldırganlığı lanetleyen söylemler hakimdi.

İşçi sendikalarından Petrol-İş kitlesel ve disiplinli duruşuyla dikkat çekiyordu. Mitingte KESK cephesinden Eğitim-Sen kitlesel olarak katılan sendikalar arasındaydı. Ayrıca eyleme KESK'e bağlı sendikaların ilgisi yoğun oldu. Yürüyüş boyunca insanlar yollarda bekleyerek, alkışlarla ve sloganlarla destek verdiler.

Alana girildiğinde EP bileşenleri birer konuşma yaptılar. ABD'nin Irak'a saldırısının amacının Saddam olmadığı, Irak'ta bulunan petrol kaynakları olduğu, eğer bir diktatör aranıyorsa, bunun ABD'nin kendisi veya beslemesi Şaron olabileceği üzerine bir konuşma yapıldı. Bu savaşa sürülecek olanların, yoksulların, işçi ve emekçilerin çocukları olduğu vurgulanarak TÜSİAD eleştirildi. Son olarak “Bizler evlatlarımızın öldürülmesini istemiyoruz, Irak halkının öldürülmesini istemiyoruz, bu savaşı elbirliğiyle durdurabiliriz” denildi.

Mersin Emek Platformu'nun sınırlı ve zayıf bir çalışma yürütmesine rağmen (çalışma bildiri dağıtımı ve Petrol-İş'in önüne açılan imza standından ibaret) katılım oldukça iyiydi.

Kızıl Bayrak olarak mitinge “Emperyalist savaşa karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarının bulunduğu pankartla katıldık. Girişte pankartta yazılı sloganın listede olmamasından dolayı polis in müdahalesiyle karşılaştık. Kararlı duruşumuz sonucu pankartımızı içeri sokmayı başardık. Girişte yaşanan durumdan ve yürüyüş boyunca yapılan *Kızıl Bayrak* kuşlamalarından dolayı Mersin polis inin yoğun “ilgisi”yle karşılaştık. Organizasyondan kaynaklı eksikliğimize rağmen eyleme anlamli bir katılım sağladık.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Hatay'da savaş karşıtı etkinliklerden...

Ankara'dan yola çıkan 2 savaş karşıtı, 22 Ocak'ta Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde bulunan Cilvegözü sınır kapısından Suriye'ye giriş yaptı. Sınır kapısında yaptıkları açıklamada, savaşa karşı dünya genelinde başlayan muhalefete etkin bir şekilde katılma çağrısı yaptılar.

Reyhanlı'da emperyalist savaş karşıtı kitlesel miting...

Reyhanlı'da Belediye-İş, Tüm Bel-Sen, Eğitim-Sen'in öncülüğünde ve 9 kurumun desteklemesiyle gerçekleşen bir eylem düzenlendi. Miting 25 Ocak günü saat 13:00'te Reyhanlı Devlet Hastanesi önünde başladı. Mitinge büyük bir coşku hakimdi. Filistin direnişini simgeleyen Arapça şarkılarla yürüyüşe geçildi. Mitinge esnaf, memur ve çiftçiler damgasını vurdu.

“Yaşasın halkların kardeşliği!” şiarının bulunduğu imzasız bir pankart ile “Siyonist işgale ve katliama hayır! Filistin'e özgürlük/Belediye-İş Sendikası Reyhanlı temsilciliği” imzalı pankartın taşındığı eylemde bazı sendikalar kendi isimlerinin yer aldığı pankartlar taşıdılar.

Mitingte “Emperyalist savaşa hayır!”, “ABD askeri olmayacağız!”, “Savaşa hayır, kahrolsun ABD emperyalizmi!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” yazılı imzasız dövizler taşındı.

Sloganlar ses cihazından tek kişi tarafından atıldı. “Emperyalist savaşa hayır!”, “Katil ABD Ortadoğu'dan defol!”, “Katil Şaron Filistin'den defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sıkça atılan sloganlar arasındaydı. Yapılan konuşmaların ve okunan mesajların ardından 26 Ocak'ta Antakya'da gerçekleştirilecek mitinge çağrı yapılarak eylem bitirildi.

Antakya'da savaş karşıtı miting...

Antakya'da 26 Ocak günü saat 12:00'de savaş karşıtı platformun çağrısıyla Aalen Alanı'nda biraraya gelen yaklaşık 2 bin kişi kortejler oluşturarak yürüyüşe geçti. Eyleme devrimci çevreler etkin bir katılım sağladı. Bunda Adana'dan gelen devrimcilerin de etkisi oldu.

Miting coşkulu sayılmazdı. Devrimci grupların attığı kimi sloganlara miting tertip komitesi müdahale etti. Komünistler olarak mitinge “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarının yer aldığı pankartımızla katıldık. Sık sık “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “ABD askeri olmayacağız!”, “Kahrolsun Amerika, kahrolsun emperyalizm!” sloganlarını attık. Yapılan konuşmaların ardından miting sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Antakya

Ankara'da savaş karşıtı eylemler...



İHD Barış Treni eylemi...

23 Ocak tarihinde İHD Barış Treni Ankara'dan İncirlik'e uğurlandı. Ankara Tren Garı'nda bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı uğurlama eyleminde İHD Genel Başkanı Başkan Hüsnü Öndül barış için yola çıktıklarını belirtti. "Amerikan askeri olmayacağız!", "Savaşa hayır barış hemen şimdi!" sloganları atıldı.

Barış Beyannamesi Meclise sunuldu...

24 Ocak günü savaşa karşı hazırlanan Barış

Beyannamesi meclise verilmeden önce saat 12:30'da Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması yapıldı. Önce KESK Genel Başkanı Barış Beyannamesi'ni okudu. Ardından Halkevleri adına basın açıklaması yapıldı. "ABD askeri olmayacağız!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Katil Amerika Ortadoğu'dan defol!" sloganları atıldı.

Ankara Savaş Karşıtı Platform'un basın açıklaması...

Ankara Savaş Karşıtı Platform 25 Ocak günü

12:30'da Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasından sonra 300 kişilik kitle Yüksel Caddesi'nden Sakarya Caddesi'ndeki Özgürlük Anıtı'na kadar bir barış zinciri oluşturdu. Burada yapılan kısa bir konuşmanın ardından açıklama sona erdi. Eylem boyunca coşkulu bir şekilde sık sık "ABD askeri olmayacağız!", "Savaşa hayır, yaşasın halkların kardeşliği!", "Savaşa karşı savaşaacağız, emperyalist savaşı durduracağız!", "Üsler kapatılsın, tecrit kaldırılsın!" sloganları atıldı.

Emek Platformu'ndan basın açıklaması...

Emek Platformu 26 Ocak günü silah denetçilerinin raporunun BM Güvenlik Konseyi'nde görüşülecek olması nedeniyle, BM Temsilciliği önünde basın açıklaması yaptı. "ABD askeri olmayacağız, emperyalizm ve savaşa hayır!" pankartının açıldığı basın açıklaması, atılan sloganlarla sona erdi.

Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması eylemleri...

Silah Denetçilerinin Raporu'nun BM Güvenlik Konseyi'nde görüşülmesi vesilesiyle, 26-27-28 Ocak günleri saat 18:00'da Yüksel Caddesi'nde basın açıklamaları yapıldı, meşale ve mum yakıldı. Eylemler oldukça coşkulu geçti.

İlk gün 500 civarında olan kitle üçüncü gün bine yaklaşmıştı. Üç gün boyunca sık sık "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "ABD askeri olmayacağız!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Tuzluca'yır'da emperyalist savaş karşıtı eylem...

Ankara Savaşa Hayır Platformu 25 Ocak'ta Tuzluca'yır'da bir eylem gerçekleştirdi. Tuzluca'yır muhtarlığı önünden başlayan yürüyüş kortejinin önünde "Savaşa hayır/Ankara Savaş Karşıtı Platform" pankartı yer alıyordu. Ardından "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun/TAYAD", "Emperyalist savaşı durduralım, ABD askeri olmayacağız/İşçi Kültür Evleri" ve "Kaldıraç" pankartları açıldı. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylem Tuzluca'yır göbekteki Çiçek İş Merkezi önünde Can Şenliği oyuncularının ABD emperyalizmini teşhir eden sokak oyunuyla sürdü. Oyun "Ya barbarlık ya sosyalizm" sloganıyla bitti. Mahallede ilgiyle karşılanan eyleme sokak tiyatrosu da renk kattı. Platform adına Mehmet Özer'in okuduğu basın metninin ardından aynı güzergah üzerinden yürüyüşle eylem son buldu.

Emperyalist savaş karşıtı sloganların sıklıkla atıldığı eylem Tuzluca'yır'da 19 Aralık öncesinden bu yana açık alanda yapılan ilk kitlesel eylem oldu. Coşkusu yoğun, görselliği oldukça etkili bir eylemdi. Devletin ablukası da oldukça yoğundu.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Demokratik Mamak Platformu'nun eylem ve etkinliklerinden...

Değişik kitle örgütleri ve kurumların oluşturduğu "Demokratik Mamak Platformu" Ocak ayının son haftasında ABD'nin saldırı hazırlıklarına karşı bir dizi eylem ve salon etkinliği düzenledi.

23 Ocak'ta etkinlik programı dahilinde, Barış Beyannamesi Mamak Halkevi'nde imzaya açıldı. Dünyanın dört bir yanından savaş görüntülerinin yer aldığı sinevizyon gösterimi yapıldı. Etkinliğe yaklaşık 120 kişi katıldı.

26 Ocak'ta Şirintepe'de saat 18.00'de yaklaşık 60 kişilik bir park etkinliği düzenlendi. Mahalle içinde sloganlarla başlayan eylem Şirintepe Parkı'nda mum yakılarak sürdürüldü. "Savaşa karşı savaşaacağız, emperyalist savaşı durduracağız!", "Terörist ABD Ortadoğu'dan defol!", "Irak halkı yalnız değildir!", "Savaşa hayır, kahrolsun emperyalizm!" sloganları atıldı. Halayların çekilmesiyle etkinlik son buldu.

27 Ocak'ta Şirintepe'de saat 18:00'de isimsiz bir parkta etkinlik yapıldı. Parka "Barış Parkı" adı verildi ve tabela kondu. Meşalelerin yakıldığı eyleme 40 kişi katıldı. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber hiçbirimiz!", "ABD askeri olmayacağız!", "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!" sloganları atıldı.



Platform adına ABD saldırısı hakkında bir konuşma yapıldı.

28 Ocak'ta Tuzluca'yır Feyzullah Çınar Parkı'nda saat 18:00'de meşaleli yürüyüşle başlayan eylem basın açıklamasıyla son buldu. 60 kişinin katıldığı eylemde "Savaşa hayır!" yazılı pankartlar açıldı. Sloganlar ve halaylarla sona eren eylem oldukça coşkulu oldu.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

GOP'da Emperyalist Savaş Karşıtı Platform kuruldu...**Emperyalist savaşa karşı sınıf savaşı!**

Emperyalist savaşın hızla yaklaştığı şu günlerde sorunun asıl muhatapları olan işçi ve emekçilerden sesler giderek yükselmeye başladı. Fabrikalarda savaş henüz yeni yeni konuşuluyor. Fakat işçi ve emekçilerin savaşa bakışlarında bazı sorunlar var. Savaş medyası tarafından ablukaya alınan, TV ve gazetelerden yönlendirilmeye çalışılan işçilerin gerçekten kafası çok karışık. Genç Parti gibi gerici faşist bir partinin propagandası bazen çok etkili olabilmekte, işçi ve emekçiler basın üzerinden "çıkarmız olmayan savaş"ta ne işimiz var diyebilmektedir. Yine bir dizi gerici düşünce geri bilinçli işçiler tarafından savunulmaktadır.

Sınıf üzerindeki bu ablukayı kırmak, kafa karışıklığını gidermek için bölgemizde Emperyalist Savaş Karşıtı Platform çalışması başlattık. İlk elden bir dizi ileri işçi ile yaptığımız toplantıda, savaşa dair işçi sınıfının tutumunun ne olması gerektiği üzerine tartıştık. Savaş karşıtı liberallerin ve burjuvazinin argümanlarını tartışıp mahkum ettik. Savaşın yıkıcı etkilerini Körfez Savaşı üzerinden örnekleyerek, faturanın işçi ve emekçilere ödetirildiğini anlattık. Yürütülen tartışmalar ışığında bir platform kurma gerekliliğini somutlamış olduk.

Genç işçilerle birlikte emperyalist savaşın



bölgemizde yolaçtığı yıkımları anlatan ve buna karşı işçi sınıfını patronlara ve emperyalist savaşa karşı savaşmaya çağırın bir bildiri kaleme alma kararı aldık. Bu bildirin tüm fabrikalarda ve atölyelerde dağıtılmasının önemini tartıştık. Önümüze işçi ve

emekçilerin savaşa ilgili fikirlerini almak için bir anket çalışması koyduk. İlk adımlarını attığımız ve tanımlı hale getirdiğimiz platformumuzun disiplinli bir çalışma ve kitle araçlarının etkin kullanımı ile bölgede güç olmasını, emperyalist savaşa ilgili eylemli bir mücadele hattı ortaya koymasını hedefliyoruz.

Platform çalışmamızın temelini, savaşa hümanist bir bakışla değil sınıfsal bir bakışla karşı çıkmak oluşturuyor. Zira biz ilkesel olarak tüm ilerici ve haklı savaşları destekliyoruz. İşçileri ve emekçileri burjuvaziye karşı savaşmaya çağırırken, "Savaşa hayır" gibi liberal bir eksende hareket etmiyoruz.

Biliyoruz ki ancak işçi sınıfı bu savaşı engelleyebilecek güçtedir. **Emperyalist savaşa karşı sınıf savaşı!**

İşçilerin birliği sermayeyi ve emperyalizmi yenecek!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

GOP'tan Emperyalist Savaş Karşıtı İşçiler

"Yüzler Meclisi"nde savaşa karşı 2 bin kişi buluştu...**"Savaşa karşı gücümüzü birleştirmeliyiz!"**

20 değişik meslekten 100'er kişinin katılımıyla oluşturulan "Barış İçin Yüzler Meclisi", Lütfi Kırdar Kongre Salonu'nda bir araya geldi. 25 Ocak'ta düzenlenen etkinlik öncesinde Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin dışarıda açmak istediği referandum sandığına saldırın polis dört kişiyi gözaltına aldı. Polis ablukası ve gözaltılar, katılımcılar tarafından tepkiyle karşılandı.

"Barış Girişimi" adı altında yapılan toplantı, Alman bir sanatçının Hitler faşizmi tarafından idam edilen iki kardeş için yakılmış bir ağıt piyano eşliğinde seslendirmesiyle başladı. Yeryüzünde ölüm ve zulme karşı çıkanlara adanan bu ağıt salondakiler tarafından büyük bir alkışla karşılandı ve "Savaşa hayır!" sloganı atıldı.

Sunuşunu Aydın Engin ve Vecdi Sayar'ın yaptığı etkinliğe, Amerika, İngiltere, İsveç, Yugoslavya, Almanya, İsrail, İtalya, Yunanistan gibi ülkelerden savaş karşıtı akademisyenler, bilim adamları, barış girişimcileri, araştırmacılar, doktorlar ve sanatçılar da katılarak söz aldılar. Ülkelerinde savaşa karşı etkin rol üstlenen ve Irak'a gidip gözlemde bulunan katılımcılar, Amerikan emperyalizminin 12 yıldır Irak'ta uyguladığı ambargoya ve şu anki saldırgan tutumuna değinerek, "Savaşa karşı gücümüzü birleştirmeliyiz, özellikle Türkiye halkı, işçi ve emekçileri bu savaşı engelleyecek güce sahip" dediler.

Yabancı konukların arkasından Meclis'i oluşturan meslek örgütleri adına sahneye davet edilen 20 temsilci sırasıyla söz alarak kendi bildirdelerini okudu. Son olarak ise ortak hazırlanan Yüzler Meclisi Sonuç Bildirgesi okundu. Bildirge'de şunlar söylendi:

"Bu savaşın uluslararası hukukta meşruiyeti yoktur. Ahlaki, insani ve vicdani hiçbir dayanağı da yoktur... Bugün bu savaşa hangi nedenlerle olursa olsun hayır demezsek, tarih ve gelecek kuşaklar önünde sorumlu olacağız. Oysa dünyanın barıştan yana bütün güçleri birleşerek, bu savaşa karşı tarihsel bir zafer kazanabiliriz..."

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İşçilerin savaşa tepkisi...

1 Aralık eylemi İstanbul'da savaş karşıtı yapılan ilk kitlesel miting olmuştu. Sendika konfederasyonları savaş karşıtı platforma imza atmalarına ve savaş karşıtı söylemlerine rağmen eyleme temsili düzeyde katılmışlardı.

26 Ocak günü İstanbul'daki basın açıklaması kitlesel bir eyleme dönüştü. 1 Aralık'tan farklı olarak eyleme coşku hakimdi. İşçilerin anlatımlarına göre polis, Anadolu Yakası'ndan Küçükalya Karayolları işçileri ve Birleşik Metal Sendikası'ndan metal işçilerinin binecekleri araçlara el koymuş, işçilerin eyleme gitmesini engellemiştir.

Pazar günü ben de Beyazıt'ta yapılan basın açıklamasına katıldım. Eyleme belediye işçileriyle gitmeyi tercih ettik. Bizi götürecek otobüs geç geldiğinden işçiler arasındaki sohbetler de uzadı. İşçilerin çoğu savaş karşıtı olduklarını, ama bir eylemle savaşı durdurmanın mümkün olamayacağını söylüyordu. 1 Aralık eylemine aynı işçilerden yalnızca dört kişi katılmıştı. Pazar günü ise kimisi oğlunu, kimisi kızını, az bir kısmı da eşini alarak gelmişti. Ayrıca mahallenin gençleri de işçilerle beraber katılmışlardı. Alana kadar canlı bir şekilde yüründü. Sloganlara katılım yaygın oldu. Bu işçilerin emperyalist savaşa tepkilerini gösteriyordu. Diyebilirim ki, uzun zamandır böylesi

canlı bir eyleme katılmadım. İşçiler soğuk havayı avazı çıktıkça haykırarak bastırmaya çalışıyorlardı.

Alanda bazı sendikalı işçilerle sohbet ederken, savaş karşıtı tepkilerinin sınıfsal sorunlarla kesiştiğini gördüm. Bir metal işçisi, "Savaşa karşıyız, ama savaşı böyle eylemlerle durduramayız. Böyle yapmak yeterli değil. İşçilerin katılımının daha fazla olması gerekiyor. Bu savaş en çok işçileri yakından ilgilendiriyor" derken, fabrikasındaki sorunlardan bahsetmeye başladı. İşçiler savaşa birlikte kendi yaşadıkları sorunların da bağına kuruyorlar böylece. Tabii böyle olması çok doğal. Çünkü işçiler için savaş katliam ve yıkım demek. Faturası onlara yüklenecek ikinci bir yıkım...

Bunu en yakından hisseden işçiler savaş karşıtı haklı olarak bu tepkilerin yeterli olmadığını söylüyorlar. Ancak bu görevin yine onların omuzlarında olduğunu ve ne yapılacaksa ancak öncü devrimci işçilerin çabasıyla yapılabileceğini onlara hatırlatmak gerekiyor. Bu güç ve enerji ancak işçilerde var. İşçi sınıfı üretimden gelen bu gücü kullandığı zaman ülkede ve her yerde savaş karşıtı tepkiler örgütlü bir kanala taşınabilir.

SY Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Türkiyeli canlı kalkanlar Irak'a gitmeye hazırlanıyor!

Amerika'nın Irak'a saldırısına karşı canlı kalkan olarak bölgeye gitmeye hazırlanan İnsan Kalkanı Gönüllüleri Türkiye Grubu, 30 Ocak'ta bir basın açıklaması düzenledi.

Gönüllüler, birkaç gün sonra ülkemize gelecek gönüllülerle "ters göç" hareketi başlatarak Irak'a gideceklerini belirttiler. Bu fikrin ilk olarak Körfez Savaşı sırasında deniz piyadesi olarak savaşa katılmış olan Amerikalı Kenneth Nichols O'Keefe'den çıktığını ve kendilerinin de bu girişimi sahiplenerek harekete geçtiklerini söylediler.

En geç 5 Şubat'ta İstanbul'dan ayrılarak kara yoluyla Irak'a gidecek olan grup şimdilik 30 kişiden oluşuyor. Yaşları 20 ila 45 arasında değişen ve farklı mesleklerden insanlardan oluşan gönüllüler, Amerika'nın savaşı kaybetmek üzere olduğunu ve barış için son derece umutlu olduklarını belirttiler. Yapılan açıklamada şunlar söylendi:

"Ne Saddam rejiminin destekçileri ne de kimlik arayışındaki kahramanlarız. Gelecek nesiller adına kaygı taşıyan, bu sorumluluk duygusunu kalplerinde ve beyinlerinde barındıran bir grup insanız... Bir cümleyle ifade etmek gerekirse, 'Irak'ta barış istiyoruz!'"

SY Kızıl Bayrak/İstanbul



Geçtiğimiz hafta sonu Türkiye'nin dört bir yanında miting ve basın açıklaması eylemleri gerçekleştirildi...

"Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!"

Sinop: Savaş karşıtı 5 bin kişi Kale Yazısı Mahallesi'nden İskele Meydanı'na kadar yürüdü. KESK dönem sözcüsü bir konuşma yaptı.

Amasya: "Savaşa Hayır Platformu" Anıt Meydanı'nda 1500 kişinin katılımı ile miting yapıldı. Miting boyunca ABD ve emperyalist savaş karşıtı sloganlar atıldı.

Yalova: Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan yaklaşık 100 kişilik grup imza kampanyasına

katıldıktan sonra miting düzenledi.

Mudanya ve İnegöl'de basın açıklamaları yapıldı.

Bolu: Emek Platformu bir miting düzenledi.

Edirne: DEHAP İl Başkanlığı önünde toplanan bir grup Kürtçe "Biji Aşti" pankartı açtı.

Elazığ: EMEP İl Örgütü PTT Meydanı'nda savaşa karşı referandum yaptı.

Sivas: Mevlana Meydanı'ndaki mitinge 1000 kişi katıldı.

Denizli: Oda, sendika ve sivil toplum örgütlerinin oluşturduğu "Denizli Savaşa Hayır Platformu" Pamukkale travertenlerinde barış zinciri oluşturdu.

Şanlıurfa: Barış platformu üyeleri Ahmet Bahçıvan İş Merkezi önünde slogan attılar.

Adana: CHP İl Teşkilatı savaş karşıtı gösteri yaptı.

Çorlu: Belediye önünde 2000 kişinin katılımı ile miting yapıldı.

Malatya: EMEP Malatya İl Örgütü'nün 28 Ocak akşamı düzenlediği "Barışı Yüceltelim" konserine 1000 kişi katıldı.

Erzincan, Kars, Adıyaman, Kırklareli, Uşak, Nevşehir ve Samsun'da da eylemler gerçekleştirildi.

Şakirpaşa İşçi Kültür Evi'nde savaş karşıtı etkinlikler...

Şakirpaşa İKE'de emperyalist savaşı teşhir eden bir resim sergisi açıldı. 26 Ocak günü ise tiyatro ve şiir etkinliği düzenlendi.

10 gün süren resim sergisine ilginin çok yoğun olduğu söylenemez. Ama hafta sonu düzenlediğimiz etkinlikte bu tablo daha farklıydı. 80 kişinin katıldığı etkinlik, liseli arkadaşların hazırladığı tiyatro oyunuyla başladı. Savaşla ilgili şiir dinletisi ve Yürekli Tiyatro Ekibi'nin kendisinin hazırladığı emperyalist savaşı teşhir eden oyunla etkinlik sona erdi.

Etkinliğimiz bittiğinde insanların yüzlerindeki ifade, etkinliğin amacına ulaştığını gösteriyordu. Etkinlik sonrası yaptığımız konuşmalarda, insanların Yürekli Tiyatro Ekibi'nin sunduğu oyunun etkisini hala üzerlerinden atamadıklarını gördük.

Şakirpaşa İKE çalışanları/Adana

Zonguldak'ta savaş karşıtı eylem...

"Yaşasın halkların kardeşliği!"

Zonguldak Emek Platformu tarafından 18 Ocak'ta savaş karşıtı bir miting düzenlendi. 1500'e yakın kişinin katıldığı mitinge sendikaların, siyasi partilerin, DKÖ'lerin katılımı az oldu. Alandaki kitlenin yarısından fazlasını üniversite öğrencileri oluşturuyordu.

Öğrencilerin farklı pankartlar altında yürümesi gençlik kitlesinin tok bir duruş sergilemesine engel oldu. ZKÜ Öğrenci Platformu alanda 60 kişilik katılım ve ZKÜ öğrencileri imzalı pankartla yerini aldı. Mitingte emperyalist savaşa ve sermayenin hücre-tecrit saldırısıyla ilgili sloganlar atıldı. Atılan sloganlardan dolayı ZKÜ Öğrenci Platformu kortejine miting düzenleme komisyonu tarafından müdahale edildi. Fakat alanda kararlı ve tok bir duruş sergileyen ZKÜ Öğrenci Platformu sloganlarından taviz vermedi. Bu tutumuyla diğer kortejlerin de atılan sloganları sahiplenmesini ve müdahale edenlere tepki göstermesini sağladı. (Ekim Gençliği/Zonguldak)

Barış Treni Adana'da coşkuyla karşılandı...



İstanbul'dan hareket eden Barış Treni'nin ilk durağı Ankara oldu. Ankara'dan sonra Barış Treni Adana'ya hareket etti. Treni 24 Ocak'ta Adana istasyonunda İHD ve diğer kitle örgütlerinden oluşan 250 kişilik bir kitle karşıladı. Peronda bekleyen kitleyi polis tehdit etti; istasyonun ön tarafına gidilmesini, yoksa

herkesi gözaltına alacağını söyledi. Kitle bu tehditlere "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganlarını atarak yanıt verdi.

Trenin gelmesiyle birlikte hep birlikte istasyonun önüne doğru sloganlarla gidildi. Burada kısa bir açıklama yapan Barış Treni'nin sözcüsü, Ankara'da coşkulu bir kitle tarafından karşılandıklarını, aynı coşkuyu Adana'da da gördüklerini dile getirdi. Ardından arabalara binilerek İncirlik Üssü'ne doğru hareket edildi. Araçlar İncirlik Üssü'ne varmadan polis tarafından durduruldu ve İncirlik Üssü'nden boşaltma işlemleri yapıldığı bahanesiyle yarım saat bekletildi. Bekleme sırasında türküler söylendi, halaylar çekildi. Daha sonra arabalara binilerek İncirlik Üssü'ne gidildi. Burada basın açıklaması okunduktan sonra sloganlarla eylem sona erdi.

Eylemde, "ABD askeri olmayacağız!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Halklara eşitlik, özgürlük, kardeşlik!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Tecridi kaldırım ölümleri durdurun!" sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Emperyalist savaş üzerine ÇHD Başkanı Av. Several Demir ile konuştuk...**“Bu savaş haksız ve kurlsız bir savaştır!”**

- ABD bugün hiçbir haklı gerekçesi olmaksızın Irak'a saldırı hazırlığında. Özellikle 11 Eylül sonrası büyüyen bu saldırgan tutumu hakkında ne düşünüyorsunuz?

- ABD Irak'ın kitle imha silahlarına sahip olduğu gerekçesini ileri sürerek, BM ve diğer devletlerin desteğini de sağlamaya çalışarak, Irak'a saldırı hazırlıklarına başladı. Ancak saldırının meşrulaştırılması ve diğer devletler tarafından da desteklenmesi amacıyla giriştiği ittifak oluşturma çalışmaları ve BM'nin bu saldırı için karar alması girişimleri şu ana kadar istediği sonucu vermiş değil.

Tüm dünyanın kabule zorlandığı bu gerekçeye karşın tarihte eşi görülmemiş rahatlıkla girişilen bu saldırganlığın asıl nedeninin Ortadoğu'nun en zengin petrol rezervlerinden birine sahip olan Irak'ın işgal edilmesi yoluyla, Irak petrolünün denetim altına alınması istemi olduğu açıkça ortadadır. Bu plan ABD yetkilileri tarafından da dile getirilmiştir. Açıklanan plana göre, Irak toprakları önce havadan bombalanacak, daha sonra kara birlikleri tarafından işgal edilecek ve yönetimi ABD'li general üstlenecektir. Yine başka bir açıklamada da, Irak petrolünü Irak halkı adına koruyacağız diyen ABD Savunma Bakanı hiçbir sakınma gerek duymadan niyetini açıkça ortaya koymuştur.

ABD'nin aldığı bütün önlemlere, milyarlarca dolar harcayarak yürüttüğü güvenlik stratejilerine rağmen engelleyemediği 11 Eylül eylemi, sistemin işleyişinde büyük bir sarsıntı yaratmıştır. ABD öncelikle bu sarsıntının yarattığı etkiyi ortadan kaldırmak için büyük bir güç gösterisine girişmiş ve bu eylemin yarattığı koşulları kullanarak yeni stratejisini yürürlüğe koymuştur.

Dünyanın yeni korkusu olarak herkese kabul ettirmeye çalışılan “terörle mücadele” adı altında yürütülen bu savaşın ilk kurbanı Afganistan olmuştur. ABD'nin elinde hiçbir somut veri olmaksızın 11 Eylül eyleminin sorumlusu ilan ettiği El-Kaide örgütü ve bu örgütü barındırdığı söylenen Afganistan, ABD ve müttefikleri tarafından bombalanmış, yakılmış ve işgal edilmiştir. Bugün artık herkes kabul etmektedir ki Afganistan, ABD'nin kontrol altına almaya çalıştığı



enerji geçiş hattında olduğu için, ABD tarafından yürütmekte olduğu yeni işgal planlarının bir parçası olarak işgal edilmiş yakılıp, yıkılmıştır. Atılan ikinci adım ise Irak'tır. Bu planın amacının öncelikle Ortadoğu'nun kontrolünün sağlanması ve daha sonra tüm dünyanın ele geçirilmesi olduğu görülmektedir. ABD 11 Eylül sonrası açık işgaller gerçekleştirerek dünyanın tek hakimi olmaya girişmiştir.

- Hükümet Irak'a yönelik olası bir saldırıya karşı olduğunu söylerken, ülke topraklarını emperyalistlerin hizmetine açmaktan da geri durmuyor. Liman ve üslerin ABD'nin kullanımına açılması, binlerce askerın sınıra yığılması, halen gizli kapaklı görüşmelerle kan pazarlığının sürmesi vb. ülkemizin saldırıya ortak edileceğinin göstergesi değil mi?

- Hükümet bir yandan sorunun barışçıl yoldan çözümünü için girişimlerde bulunduğunu ve bunun devam edeceğini ifade ederken, öte yandan ABD'nin üslerde incelemelerde bulunmasına izin veriyor. Üslerin denetimi konusunda verilen izin başlı başına barış girişimlerinin samimiyetini kuşku hale getiren bir durum. Hükümet yetkililerinin görüşmeler sonrasında yaptığı kimi açıklamalar savaşta ABD'nin desteklenmesinin bazı koşullara bağlı olarak

değerlendirildiğini gösteriyor.

Bu savaşın emperyalist yayılma savaşı olduğu ortadadır. Dolayısıyla hükümetin atacağı adımlarda bu saldırganlığı görerek hareket etmesi gerekmektedir. Bu nedenle bu saldırgan politikaların karşısında olmak ve Türkiye'nin üslerinin, topraklarının ve hava sahasının hiçbir biçimde kullanılmasına izin vermemek, devlet yönetiminin zorunlu sonucu ve insani bir görevdir. - Özellikle burjuva medyanın ve TÜSİAD'ın saldırıyı açıktan destekleyen ve Türkiye'nin de bu saldırıda mutlaka olması gerektiğini savunan açıklamaları sürüyor. Patronların ve medyanın savaşı desteklemesini neye bağlıyorsunuz?

- Bu savaştan ekonomik ve siyasal çıkarlar elde etmeyi hedefleyen

çevreler savaşı destekleyen açıklamalar yapıyorlar. TÜSİAD'ın ve kimi medya kuruluşlarının savaş ile ilgili açıklamalarını bu çerçevede değerlendiriyorum. Savaştan çıkar bekleyen çevrelere karşın Türkiye ve dünya halkları bu savaşın yıkım ve ölümden başka bir şey getirmeyeceğini görmektedir.

- Bir taraftan emperyalist saldırganlık turmandırılırken, diğer taraftan sınırlı da olsa ülkemizde ve tüm dünyada halklar, işçi ve emekçiler savaş karşıtı gösterilerle ABD emperyalizmini protesto ediyor. Özellikle Amerika toprakları Vietnam'ın ardından en kitlesel gösterilere sahne oluyor. Bu gösteriler başta ABD olmak üzere emperyalist saldırganlık, vahşet, yoksulluk ve sefaletle karşı öfkeyi yansıtıyor. Bu konudaki gözlemleriniz neler?

- ABD'nin başlatmak istediği bu savaşın haksız ve kurlsız olduğunu ve yeni acılar getireceğini tüm dünya halkları görmektedir. Bu haksızlık ve kurlsızlık gerçekten de Vietnam'dan sonra ulaştığı en yüksek noktaya çıkmıştır ve yükselmeye devam etmektedir. Bu savaşın açık bir işgal ve emperyalist yayılma savaşı olduğu konusu tüm dünya halkları tarafından görülmekte ve dile getirilmektedir. Bu gösteriler bir yandan da yoksulların haksızlığa, açlığa ve ezilmişliğe başkaldırısının simgesi olarak her geçen gün büyüyerek yaygınlaşıyor. Buna aynı zamanda yoksulların başkaldırısı denilebilir.

- Son olarak, ülkemizde ve dünyada yapılan bu eylemler sizce emperyalist saldırganlığı durdurmaya yeterli mi? Bunlar dışında neler yapılabilir/yapılmalı?

- ABD, yürüttüğü bütün diplomatik girişimlere, bunun olmadığı yerde tehditlere karşın istediği desteği sağlayamamıştır. Aksine yürütülen saldırganlığa karşı büyük bir öfke ile ifade edilen tepkilerin ortaya çıkmasına neden olmuştur. Dünya tarihi büyük zorbalıkların büyük yıkımlarla ortadan kaldırıldığı gösteren örneklerle doludur. Bu kez de bu pekala mümkündür. Dünya halkları bu savaşı durduracak güce sahiptir. Atılacak her adım bu savaşın durdurulmasını sağlayacak güce kavuşmayı sağlayacak önemdedir. Bunu bilerek tepkileri ifade etmek ve büyütmek gereklidir.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

KESK'ten eylemsizlik takvimi...

58. Hükümet emekçilere yönelik saldırılarını ve hak gasplarını sürdürüyor. Zorunlu tasarruflar eritilerek uzun vadeye yayma çabalarının yanı sıra 2003 bütçesinde kamu emekçilerine %7 gibi sefalet zammı önerisi dillendiriliyor.

KESK buna karşı “eylem planı”nı açıkladı. Buna göre: 29 Ocak tarihinde tüm işyerleri önünde bir saatlik oturma eylemi yapılacak. 30 Ocak'ta tüm illerde şubeler platformları tarafından nemalara ilişkin faks çekilecek. 4-5 Şubat'ta yerelerde il müdürlükleri veya kurumun en yetkili birimi önünde, Ankara'da ise sendikalar işkollarının bağlı bulunduğu bakanlıklara bütçeye yönelik talepler sunulacak. 6 Şubat'ta illerde

deftardarlıklara, Ankara'da Maliye Bakanlığı'na bütçe ile ilgili talepler sunulacak. 7 Şubat'ta ise bütçeye yönelik talepler TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'na sunulacak.

Eylem takvimi olarak açıklanan bu süreç gerçekte tam bir eylemsizliğin ifadesi. 29 Ocak'ta Ankara'da yapılan eylem de bunu gösteriyor. Tüm işkollarında yapılması gereken bir saatlik oturma eylemine sadece Eğitim-Sen katıldı. Milli Eğitim Bakanlığı önünde yapılan ve 100 civarında emekçinin katıldığı eylem yarım saat sürdü. Oldukça ruhsuz geçen eylem atılan sloganların ardından sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

BM Silah Denetçileri raporu ABD'nin istediği doğrultuda...**Rapor emperyalist saldırganlık ve savaş için malzeme**

Birleşmiş Milletler Silah Denetçileri Komisyonu Başkanı Hans Blix ve Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu Başkanı Muhammed El Baradei Irak'taki silah denetimleriyle ilgili raporu BM Güvenlik Konseyi'ne sundular. Aylardır beklenen raporun içeriğinde, bilinenlerin dışında bir bilgi yer almadı. Yine de Hans Blix'in raporunda ABD emperyalizminin kullanabileceği söylemlere yer verildi. Çok sayıda CIA ajanı barındıran bir komisyon tarafından hazırlanan bir raporda bu tür ifadelerin yer alması elbette şaşırtıcı değil.

Kitle imha silahlarına rastlanmadı

Hans Blix ve ekibi Irak'ta kitle imha silahı bulamadılar. Tüm zorlamalara ve Bush yönetimi tarafından yapılan baskılara rağmen, hiçbir kanıt bulamadıklarını açıklamak zorunda kaldılar. Muhammed El Baradei de raporunda; "Irak'ta nükleer silah konusunda denetimlerin tamamlanabilmesi için daha zamana ihtiyaç bulunduğunu", şu ana kadar yapılan denetimlerde nükleer silaha rastlanmadığını belirtti.

Irak'ta istediği gibi at koşuran Blix ve ekibi Amerikan-İngiliz iddialarına kanıt olabilecek bir veri bulamamaları da, raporda Irak'a yönelik suçlamaları savaş kundakçıları tarafından Irak'a saldırmak için yeterli bir kanıt olarak değerlendirildi. ABD-İngiltere savaş koalisyonunun isteği doğrultusunda raporda yer alan suçlamalar Blix tarafından şöyle sıralanıyor. Irak bizimle yeterince işbirliği yapmıyor. BM'ye sunduğu silah bildirimleri eksik. Irak, kayıp 6 bin 500 kimyasal silah başlığına ne olduğuna açıklık getirmedi. Denetçilerle kaç-yakala oyunu oynanıyor, saydamlık içinde işbirliği yapılmıyor. Iraklı bilim adamları ve uzmanlar denetçilerle işbirliği ve mülakat yapmıyorlar. Bu soyut iddialar haydutbaşı Bush ve savaş çetesi tarafından "savaş için yeterli nedenler" olarak değerlendiriliyor.

Raporla ilgili açıklama yapan İngiltere Dışişleri Bakanı, Bağdat'ın BM kararlarını ihlal ettiğini, raporun savaş ihtimalini arttırdığını söyledi. ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell da, 1441 sayılı Güvenlik Konseyi kararına göre askeri saldırı için koşulların oluştuğunu ileri sürdü. Rusya, Fransa, Çin ve Almanya gibi emperyalist ülkeler ise, silah denetçilerine ek süre tanınmasını talep ederek, askeri saldırıya henüz gerek olmadığını savundular.

"BM Güvenlik Konseyi ikinci bir karar alırsa iyi olur"

Amerikan emperyalizmi izlediği saldırgan politikalar sonucu dünya halkları nazarında gayri meşru bir konuma düştüğünün farkında. Silah denetçileri raporunda kitle imha silahlarına rastlanmadığının açıklanması bu durumu daha da pekiştirdi. Bu koşullarda BM Güvenlik Konseyi tarafından alınacak bir saldırı kararı, savaş çetesi açısından arzulanır hale geldi.

BM'yi sürekli küçümseyen, onu dikkate almayacağına dile getirerek aşağılayan Bush yönetimi, şimdi, saldırganlığını meşrulaştırmak için Güvenlik Konseyi'nden Irak'a askeri müdahale kararı talep ediyor. Tabii böyle bir karar, "uluslararası meşruiyet"



arayan Türkiye gibi uşakların da emperyalist savaşa verdikleri desteği kamuoylarına açıklamalarını kolaylaştıracak. Nitekim Colin Powell, bu yönde bir kararı çıkarmak için uğraşacaklarını açıklarken buna işaret ediyor: "Bundan sonra birçok ülke için katılmak kolaylaşacak ve daha geniş bir koalisyon oluşacaktır."

1441 sayılı Güvenlik Konseyi kararı Irak'a savaş açmayı içeriyor

Washington'daki savaş çetesi, BM yeni bir karar alsın da almasın da Irak'a saldıracaklarını açıklarken, bunu 8 Kasım '02 tarihinde alınan 1441 sayılı Güvenlik Konseyi kararına dayandırıyorlar. Bu karar Irak'a savaş açma konusunda Konsey'e geniş yetkiler veriyor. Buna göre, Irak'ın BM kararlarını ihlal etmesi durumunda Körfez Savaşı'nı bitiren anlaşma geçersiz olacaktır, böylece Irak'a yeniden savaş ilan edilmiş olacak. Amerikan-İngiliz savaş koalisyonu da, savaş koşullarının oluştuğunu öne sürerken, iddialarını 1441 sayılı kararın bir bölümüne dayandırıyorlar. Irak'ın gerçekten BM kararlarını ihlal edip etmediğine ABD'nin aldıracağı yok, nasılsa Irak'a saldıracak.

Uluslararası hukuk kurallarını, somutta BM Güvenlik Konseyi kararlarını çok önemseyen iddia eden istisnasız bütün ülkeler ikiye bölünmüş bir politika güdüyorlar. Irak'ın hemen yanı başındaki siyonist İsrail devleti, dünyada Güvenlik Konseyi kararlarını ihlal eden ülkelerin başında yer alıyor. Kitle imha silahlarına sahip, üstelik tam bir katiller sürüsü tarafından yönetildiği gözönüne alındığında, bu silahları her an kullanabilecek bu ülkenin kılma bile dokunulmuyor. Dahası başta ABD olmak üzere bütün emperyalist güçlerin tam desteğine sahip. İsrail, bu destekten aldığı güçle silahlanmaya ve Filistin halkını

katletmeye devam ediyor.

Bush ve çetesi daha da küstahlaştı

Silah denetçilerinin raporlarını BM'ye sunmasıyla beraber Amerikan yönetimi tehditler savurmaya hız verdi. Savaş kundakçıları bir yandan Güvenlik Konseyi'nden ikinci bir karar çıkarmak için uğraşırken, bu kararın çıkmaması durumunda ise, ABD'nin tek başına hareket etmekten vazgeçmeyeceğini yeniden ilan ettiler.

Bush ve Powell yaptıkları açıklamalarla yine sağa sola tehditler savurmaya başladılar. Powell, Irak'ın silahsızlanma konusunda dünyaya meydan okumaya devam ettiğini, onun için zamanın daraldığını ve silah denetimi süresinin uzamasına izin vermeyeceklerini açıklayarak saldırının yaklaştığı mesajını verdi. Irak'ın El Kaide örgütüyle ilişkisine dair kanıtları açıklamak için 5 Şubat'ta Güvenlik Konseyi'ni toplantıya çağırdı. Oysa, CIA-FBI tarafından yapılan tüm araştırmalara rağmen Irak ile El Kaide arasında hiçbir somut bağa rastlanabilmiş değil.

Bush'un yaptığı açıklamalar daha saldırgan ve küstahça bir üslup taşıyor. "Ulusa sesleniş" konuşmasında, Irak'ın kitle imha silahı üretmek için kesintisiz olarak çalıştığını iddia ederek, savaşı başlatmak için nasıl sabırsızlandığını gözler önüne serdi. Tehditlerini Irak'la sınırlı tutmayan haydutbaşı, İran ve Kuzey Kore'yi de tehdit etti. İran'ın kitle imha silahı ürettiğini ve teröre destek verdiğini iddia ederek, bu ülkeyi doğrudan hedef gösterdi. Kuzey Kore'de baskıcı bir rejimin olduğunu, bu rejimin ABD'ye şantaj yaptığını, ABD'nin buna boyun eğmeyeceğini, gerekirse bölge ülkeleriyle koalisyon kurup K. Kore'ye saldıracaklarını dile getirdi. Böylece, Irak'tan sonra sıranın bu ülkelere de geleceğini ortaya koyarak, emperyalist saldırganlığın azgımlaşağı işaretini verdi. Zira Amerikan silah tekelleri ürettikleri yeni silahları denemek ve depolarındaki silahları boşaltmak, petrol tekelleri de Irak petrolünü bir an önce ele geçirmek için sabırsızlanıyorlar.

Kapitalist barbarlığa karşı mücadeleye!

Emperyalist savaş artık somut bir hale gelmiştir. Savaşa açıktan destek vermeyen ülkelerin tutumu Amerikan savaş çetesinin aldığı kararı etkileme gücünden yoksun. Emperyalistler arası çelişkiler ABD'yi belli sıkıntılara sokabilir, ama şimdiki haliyle savaşı engelleyebilecek durumda değiller. Dahası ABD, diğer emperyalistlerin çıkarlarına zarar vermeyeceğine dair güvence verdiğinde onların desteğini bile alabilir.

Dolayısıyla emperyalist saldırganlığın önündeki tek engel anti-emperyalist, savaş karşıtı kitle muhalefettir. Yüzbinlerce insanın alanlarda emperyalist savaşı protesto ettiği bir süreç şimdiden başlamış bulunuyor. Bu mücadele son derece önemli olmakla beraber henüz yeterli değil. Bu mücadelenin emperyalist-kapitalist sistemi hedef alacak düzeye sıçratılması, ancak işçi sınıfının örgütlü gücünün harekete geçirilmesiyle mümkün. İnsanlığın kapitalist barbarlık içinde çöküşünü engellemenin tek yolu budur.

AKP hükümeti misyonunu tüm açıklığıyla ortaya koyuyor:

Sermayenin önündeki “mayınları temizlemek”!..

Sermaye uşaklığı açıkça itiraf ediliyor

Önceki hafta TÜSİAD'ın onur konuğu olarak katıldığı yemekli toplantıda konuşan Başbakan Abdullah Gül, “Her yerde tekrar ediyoruz, özel sektörün önündeki mayınları temizleyeceğiz” dedi. Aslında “Türkiye'nin önündeki mayınları temizleyeceğiz” anlamına gelen bu sözler patronları epeyce hoşnut etti. Gül'ün konuşması, birkaç hafta önce hükümeti eleştirmiş olan TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan tarafından tatmin edici bulundu. Sermaye medyası ise bu toplantıyı, hükümetle TÜSİAD arasındaki buzların eridiği yönlü haberlere konu etti.

Gül'ün konuşması bir kararlılık beyanıdır da. Hükümet yeni iş yasasını çıkarma kararlılığını her vesileyle vurguluyor. İşçi-işveren tarafları arasında uzlaşma sağlamak için, neredeyse haftalık periyotlarla toplantı örgütüyor. Bu toplantılarda sadece İş Kanunu'nun değil, Sendikalar Yasası ile TİS, Grev ve Lokavt Yasası'nın birlikte değiştirilmesi üzerine mutabakat sağlandı. Bunun için üç akademisyenden yeni bir “Bilim Kurulu” oluşturuldu. Bu kurul 20 Ocak'tan beri çalışma yürütüyor. Ne tür düzenlemeler yaptıklarını, daha doğrusu saldırı planlarını elbette kitlelerden gizliyorlar. Fakat tahmin etmek için kahin olmaya gerek yok. “Esnek üretim” yasa tasarısını hazırlayan önceki “Bilim Kurulu”nun eksiklerini tamamlıyorlar. Ya da sermayenin önündeki tüm mayınları-engelleri ortadan kaldıracak yasa tasarıları hazırlıyorlar.

Hükümet, işçi sendikaları ve işveren temsilcilerinin katıldığı toplantılarda ise bu düzenlemeler üzerinde

yeniden duruluyor. Bu toplantıların amacı, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı M. Başesgioğlu'nun belirttiğine göre, taraflar arasında uzlaşma sağlamak. Halbuki “Bilim Kurulu”nun oluşturulması ve tasarılar üretilmesi, sermaye ile sendika bürokrasisi arasında bir uzlaşma olduğunu zaten gösteriyor. Yeni İş Yasası'nın çıkarılmasını sermayeden çok, sendika bürokrasisinin Bilim Kurulu'na atadığı temsilciler istediğine göre, hükümet tarafından örgütlenen toplantıların mizansenden öteye bir anlamı yoktur. Olsa olsa sınıf ve emekçi kitleleri oyalamak gibi bir amacı olabilir. Ya da görüntüyü kurtarmak adına yapılıyor. Zira başbakan ve Başesgioğlu her fırsatta, taraflara uzlaşma için 15 Şubat'a kadar süre tanıdıklarını, bu tarihe kadar uzlaşma sağlanamazsa “esnek üretim” yasasını olduğu gibi meclisten geçireceklerini tekrar edip duruyorlar. Böylece sınıfa yönelik bu yıkıcı saldırının sorumluluğunu hükümetin payına hafifletmeyi hesaplıyorlar. Kısaca AKP hükümeti yasayı çıkarırken işçi ve işveren taraflarını dikkate aldığını, uzlaşma sağlamak için üzerine düşeni yaptığını söyleyip çıkacak işin içinden.

Sendika bürokratları tam bir ihanet içindeler

Sendika bürokrasisi, sermaye uşağı olduğunu açıkça dile getiren AKP hükümetine yardımlarını esirgemiyor. Neticede kendisi de bir sermaye uşağı. Ayrıca “esnek üretim” saldırısının planlayıcıları arasında bizzat kendisi de var. Yasa tasarısı açıklandığından bu yana, sınıf içinden gelişebilecek tepkileri bloke etmeyi başardı. Bomboş ve daha

yürürlüğe girip girmeyeceği bilinmeyen İş Güvencesi Yasası'nı abartılı bir şekilde önemli göstererek, “esnek üretim saldırısı”nın yolunu düzledi. İşçi kitleleri öylesine manipüle edildi ki, 15 Mart'ta belki yürürlüğe girecek olan İş Güvencesi Yasası'nın içeriğini bile doğru düzgün bilmiyor. Sendika bürokrasisi, sermaye sınıfı ve hükümet üçgeninde süren danışıklı döğüşe aldanıp, bu yasanın sanki gerçekten bir güvence getireceğini sanıyor. Oysa İş Güvencesi Yasası bir güvence sağlayabilseydi bile, “esnek üretim” yasası kabul edilir edilmez bunun bir anlamı kalmayacaktı. Bu gerçekler orta yerde duruyorken, işçi sınıfı sendika bürokrasisinin ağızına bakmanın dışına çıkabilmiş değil. Bunu bilen ağalar da İş Güvencesi Yasası üzerinden atıp tutmaya devam ediyorlar. Örneğin Türk-İş Başkanı Kılıç, İş Güvencesi Yasası'nın yürürlüğe girmesine kimsenin engel olamayacağını söyleyerek prim yapmaya çalışıyor.

Bu arada yer yer “esnek üretim” yasa tasarısına karşı keskin çıkışlar yapmayı da ihmal etmiyorlar. Örneğin Hak-İş Başkanı Uslu, yasayı bu haliyle desteklemeyeceklerini ve çıkmasına izin vermeyeceklerini söyleyebiliyor. İyi de sormazlar mı, “sen bugüne kadar izin vermemek adına ne yaptın?” Ama ağaların sözleri, soru sormayı gereksiz kılacak kadar tümüyle bomboş sözlerdir. Bu saatten sonra sendikal ihanet şebekesinin çıkışları kaale alınabilir mi? Üç işçi konfederasyonunun üçü de tasarının hazırlanması sürecine bizzat katıldılar. Kaldı ki söylem planında kaldığı halde karşı çıktıkları da “esnek üretim” yasa tasarısı değil, bu tasarıda fazlasıyla göze batan ve sırttan bazı maddelerdir.

Sendika ağalarının aylardır gündemde olan, sermaye tarafından ille çıkarılması istenen, tehditlere konu edilen “esnek üretim” yasası çerçevesinde yaptıkları tek şey, sermayenin ekmeğine yağ sürmek oldu. Bu davranış, tasarının meclise gitmesine sayılı günlerin kaldığı bugün bile hayasızca sürdürülmektedir. Taban toplantıları örgütlemek, işçileri saldırı karşısında bilinçlendirip harekete geçirmek yerine, patron örgütleri ve hükümetle elele toplantılar, bir takım paneller yapmaya devam ediyorlar. İşçi sendikaları, işçi aیدatlarından sağlanan olanakları sermayenin çanak yalayıcısı profesörlerin hizmetine sunarak, işçi sınıfına yönelik saldırının en iyi planını çıkarmaya çalışıyorlar. (En son örneklerden biri olarak Yol-İş'in “Nasıl Bir İş Yasası” konulu sempozyumuna bakılabilir. İşçi sendikalarını temsil eden “bilim” adamları, “esnek üretim” yasasının çıkması için kraldan daha kralcı bir tutum içerisindedir.)

İşçi örgütlerini felce uğratmış sendikal ihanet şebekesinin bugüne dek gerçekleştirdiği ihanetlerin haddi hesabı yok. O yüzden artık yaptıkları hiçbir şey şaşırtıcı değil. Sendika ağaları elbette ki organik parçası oldukları sermaye sınıfı için saldırı planlamalarına doğrudan katılacaklardır. Garip ama aynı ölçüde de içler acısı olan durum, işçi kitlelerinin buna seyirci kalmasıdır. Hatta sendikal örgütlülüğün olduğu birçok işletmede “öncü”lük misyonunu yüklenen temsilcilerin, sendikal bürokrasinin bir parçası gibi hareket etmeleridir.

“İş Güvencesi Yasası” tartışmaları sürerken Mensa'da işçi kıyımı yaşandı

Sabancı fabrikalarından işçi çıkarmaları aralıksız devam ediyor. Bossa fabrikalarındaki işten çıkarmaların ardından Mensa'da da işçi kıyımı gerçekleştirildi. Birbuçuk aydır 150'ye yakın işçi işten çıkartıldı. Mensa'daki işçi kıyımı tam da 1475 sayılı iş yasasında yapılacak değişikliklerin görüldüğü, toplantıda TİSK Başkanı R. Baydur'un “hiçbir işçinin burnunu kanatmayacağız, hiçbir işyerini kapatmayacağız” dediği bir zamanda gerçekleşti.

Mensa'da çıkartılan işçilerden bazılarının emekli olmalarına birkaç ay kalmıştı. 5-10 yıllık işçiler bu çıkışla birlikte sokağa atıldılar. İşveren, işten çıkartılan işçiler için hiçbir gerekçe göstermedi. İşten çıkartılan işçiler de neden işten çıkarıldıklarını anlamadıklarını ifade ediyorlar. İş güvencesi yasası yürürlüğe girene kadar işverenler, iş yasasında yapılmasını istedikleri değişikliklerle kıdem tazminatını ortadan kaldırmak ve esnek çalışmayı yasallaştırmak istiyorlar. Başbakan A. Gül, TÜSİAD'a 15 Mart'a kadar iş yasasında istedikleri değişikliği yasallaştıracağına dair söz verdi. Dün Bossa'da yaşanan tensikatlara tepki göstermeyen

sendika ağaları 15 Mart'a kadar bir şey yapamayacaklarını söylerken, aslında acizliklerini itiraf ediyorlar.

DİSK'in dağıttığı bir bildiriye 15 Mart'ta yürürlüğe girecek olan iş güvencesi yasasının işçi sınıfı için tarihi bir dönüm noktası olduğu ifade ediliyor. Yasanın işçi sınıfına çok önemli kazanımlar sağlayacağı lanse edilmeye çalışılıyor.

1475 sayılı iş yasasında yapılmak istenen değişiklikler, yürürlüğe girecek olan sözde iş güvencesi yasasını boşa çıkarıyor. Yasadan yararlanacak işçi sayısı çalışanların ancak %15-20'sini kapsıyor. 10 işçiden az çalıştıran işyerlerindeki işçiler kıdem tazminatı ve iş güvencesinden yararlanamıyor.

Türkiye işçi sınıfı tarihsel kazanımlarının gaspedilmesiyle karşı karşıya. Bugüne kadar gündemde olan bu soruna karşı hiçbir şey yapmayan sendika bürokratları, iş yasasının yasalacağı şu günlerde göstermelik eylemler dahi örgütlemiyorlar. Bu saldırılar ancak işçilerin tabandan yükseltecekleri mücadele ile püskürtülebilir.

SY Kızıl Bayrak/Adana

“Temizlenmesi gereken mayınlar” emekçilerin tarihsel kazanımlarıdır

İşçi sınıfı daha neyi bekliyor? Sınıfın ileri kesimi, öncü-bilinçli işçiler sorumluluklarına ne zaman sahip çıkacaklar? Sermaye iktidarı adına Abdullah Gül, TÜSİAD yemeğinde açık ve pervasız bir savaş ilan ediyor: Özel sektörün önündeki mayınları temizleyeceğiz! Yani özelleştirilmemiş tek bir kamu kurumu, hizmet sektörü bırakmayacaklar. İMF yıkım programını sadakatle, hatta İMF heyetlerini şaşırtacak bağlılıkla uygulayacaklar. TÜSİAD'ın talimatları ve elbette çıkarları için ABD'nin Irak saldırısına ortak olacaklar. Sınıf örgütlülüğü, hakları adına ortada hiçbir şey bırakmayacaklar. AKP hükümeti iki de bir kararlılık beyan etmeyi de unutmuyor.

İşçi sınıfı ve emekçi kitleler Başbakan Gül'ün sözleri üzerinde dikkatle düşünmelidir; “özel sektörün önündeki mayınlar kimdir, nedir, nasıl temizlenecektir!”

Abdullah Gül aslında sadece bir gerçeğe, egemenlere göre işçi ve emekçilerin nasıl görüldüğüne işaret etmiştir. Onlara göre Türkiye demek sermaye demektir, TÜSİAD demektir. Türkiye kavramının içinde işçi sınıfına, ezilen kitlelere yer yoktur. Kitleler sömürülmek, ezilmek için vardır. Türkiye'nin gelişmesinden anlaşılan tek şey, kapitalistlerin kasalarının dolmasıdır, TÜSİAD kodamanlarının palazlanmasıdır.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin kağıt üzerinde de kalsa tüm hakları, işlevlerini yitirmiş olsalar da tüm örgütlülükleri, “temizlenmesi gereken mayınlar”dır.

AKP hükümeti sermaye iktidarının geleneklerine yeni halkalar ekleyerek, kitleleri bilinçsiz, örgütsüz, insani tüm değerlerini yitirmiş yozlaşmış yığınlarla dönüştürmek istemektedir. Bu, AKP hükümetinin ideolojik mantalitesiyle de örtüşmektedir. Bu dünyanın nimetleri sadece tanrının “yürü ya kulum” demiş olduklarına, yani düzenin efendilerine aittir. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelere düşen ise, öteki dünyanın nimetlerinden yararlanabilmek için “ümme”in uysal köle mensupları olmaktır. “Esnek üretim” yasasını çıkarma kararlılığının gerisinde de, TÜSİAD'ın çıkarları uyarınca ABD piyonu olarak komşu bir halka yönelik savaşa katılmanın gerisinde de bilinen sınıfsal konum ve çizgi vardır.

Hükümetin, daha doğrusu iplerini tutan sermaye iktidarının bu denli pervasız olabilmemesinin kaynağında, işçi sınıfının tepkisizliği var. “Esnek üretim” bir tasarı olarak açıklandığından beri doğru dürüst bir sokak gösterisi bile yapılmadı. Oysa gösterinin çok çok ötesinde eylemlere, üretimden gelen gücün kullanımına ihtiyaç var. Savaş gündemi üzerinden yaşanan gelişmeler bu açıdan yeterince öğreticidir. Toplumun ezici çoğunluğunun savaşa karşı olması, meydanlarda onbinlerle gösteri yapılması sermaye iktidarını yolundan alıkoymuyor. 26 Ocak eylemlerinin tozu daha havadayken, A. Gül, CNN Türk'e çıkıp Türkiye'nin savaşa katılacağını, zararların karşılanması için ABD ile gerekli anlaşmaların yapıldığını açıklayabildi.

İşçi sınıfının militan eylemlere geçmesinin zamanı çoktan gelmiştir. Bir yandan tarihsel kazanımlara pervasızca el uzatıyorlar, diğer yandan da Türkiye'nin çıkarları diyerek TÜSİAD ve generallerin istemleri doğrultusunda Irak saldırısına ortak oluyorlar. Makineleri susturmak, elleri şalterlere uzatmak, grev halaylarına başlamak için, bunlardan daha haklı ve meşru gerekçeler olabilir mi? Öncü kesimlerin beklemesi, sorumluluğu sendika bürokrasisine havale etmesi, sermaye iktidarının bu tarihsel suçlarına seyirci kalması, dahası sessizlikle suç ortaklığı yapması anlamına gelecektir.

Tuzla Carmen Çuval direnişte!

Geçtiğimiz günlerde Tuzla Aydınli'da bulunan Carmen Çuval Fabrikası'nda sendikaya üye oldukları için 38 işçi işten atıldı. Yaklaşık 70 kişinin çalıştığı işletmede patron ayın 16'sında 3, 18'inde 5 ve 22'sinde 30 kişiyi işten attı.

Patron, işçilerin TEKSİF Bakırköy Şubesi'nde örgütlendiklerini öğrendikten sonra işçilere iş vermedi. Noter çağırarak işçilerin çalışmadığı yönlü tespit yaptırarak ve 17 maddeyi gerekçe göstererek işçileri tazminatsız işten attı.

Fabrikada halen 10-15 kişi üretime devam ediyor.

İşten atılan bir Carmen işçisi ile konuştuk...

“Sendikalaştığımız için işten atıldık”

- Bize işten atılma sürecinizi anlatır mısınız?

- Sendikalaştığımız için işten atıldık. Patron sendikayı kabul etmedi. Sendikayı buraya hayatta getirmem dedi. Sendika yetkiyi aldıktan sonra işten atılmaya başladı. Patron sendikadan istifa etmemizi istedi, önce istifa ettik sonra tekrar üye olduk. Ardından patron 38 sendikalı işçiyi işten attı.

- Bize sendikalaşma sürecinden bahsedebilir misiniz?

Ne kadar zaman sürdü?

- Başlangıçta iki kişi vardı. Gelip bana söylediler. Sonra insanlarla işyerinde, evlerinde tek tek görüşüldü. İşyerinde komite kurduk. Bu çalışmamız olumlu karşılandı. Yeterli sayıyı sağladıktan sonra imza atmaya gittik. Birkaç sendikayı araştırdıktan sonra. Tük-İş'e bağlı TEKSİF sendikasında karar kıldık. Ardından Teksif Bakırköy şubenin bize yardımcı olacağını öğrendik. Kendileri geldi görüştük. Böylece başladı ve 5-6 ay civarında sürdü.

- İşten atıldıktan sonra tutumunuz ne oldu?

- İşten atıldıktan sonra her gün fabrikanın önüne gitmeye çalışıyoruz ki, işveren bir şekilde baskımızı hissetsin. Ancak değil fabrikanın önüne gitmek sitenin içerisine girmeye bile özel güvenlik ve jandarma izin

Ancak patron istediği miktarda üretimi gerçekleştiriyor. Çünkü işten atılmaları siparişin en yoğun olduğu bir zamanda gerçekleşmiş bulunuyor. İşçiler hergün fabrikanın önüne gidiyorlar, ancak her seferinde özel güvenlik ya da jandarma engeline takılıyorlar.

İşten atılan işçiler, önümüzdeki günlerde basın açıklamasıyla kendi bölgelerindeki işçi ve emekçilere sesleneceklerini ve direnişlerini kararlı bir şekilde sürdüreceklerini dile getirdiler.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

vermiyor. Her seferinde binbir türlü engelle karşılaşıyoruz. İkinci günü jandarma 8 arkadaşımızı fabrikanın önüne gitmek istediği için gözaltına aldı. Sonrasından sendika başkanı jandarma ve kaymakamla görüşmek istedi. Ancak bir sonuç alamadı. Bizler atılan işçiler olarak Carmen'de halen çalışan arkadaşlarla hergün görüşüyor, destek istiyoruz. Bize destek olmak istediklerini, ancak bizlerin de işyeri önünde direnişe geçmemizi beklediklerini söylediler.

- Bundan sonra neler yapmayı düşünüyorsunuz?

- Sesimizi sadece kendi işyerimiz değil fabrikanın çevresindeki diğer işletmelere, oturduğumuz mahallelere en geniş şekilde taşımaya düşünüyoruz. Geçen pazar “Sendikalaştıkları için işten atılan Carmen işçileri” imzalı pankartla savaş karşıtı mitinge katıldık. Önümüzdeki günlerde sendikamızla fabrikanın önünde bir basın açıklaması yapacağız. Fabrikanın önünden haklarımızı kazanana kadar ayrılmayacağız. Daha değişik araçlarla direnişi kazanana dek kararlılıkla sürdüreceğiz. Sonunda kazanacağımıza inanıyoruz. Tüm emekçileri ve emekten yana olanları direnişimize destek vermeye çağırıyoruz.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Açlık bize, ölüm bize, yoksulluk bize...

“Depremden kurtulduk, soğuktan ölmek istemiyoruz!”

Dersim'in Pülümür ilçesi, 27 Ocak sabahı 07:26'da 6,5 şiddetindeki depremle uyandı. Depremde 1 kişi öldü, 6 kişi yaralandı. 8 bin kişilik ilçede yalnızca bir ölü, 6 yaralının olması yetkililerin deyimiyle “son derece sevindiriciydi”. Ancak zaman ilerledikçe, ölü ve yaralı sayısında artış olmasa da, ilçede yaşanan tahribatın sonuçları “son derece üzücüydü.”

Daha önce de ciddi depremlerin yaşandığı Pülümür'de '92 depreminin ardından yapılan afet konutları, Hükümet Konağı, Milli Eğitim Müdürlüğü, belediye binaları, yatılı ilköğretim bölge okulu ve çeşitli kamu binaları, en çok hasar gören ve kullanılamaz hale gelen yerler oldu. İlçede ve köylerde evleri yaşanmaz hale gelen halk, aradan 5 gün geçmesine rağmen çadırlara dahi yerleşebilmiş değil. Birçoğu yine yıkık binalarda, akrabalarının yanında veya -20 derece soğukta sokakta yaşam savaşı veriyor. Deprem bölgesine derhal ulaşmasıyla övünülen Kızılay'ın götürdüğü çadırlar kullanılamaz durumda. Barınma, yiyecek ve ısınma sorunu yaşayan ve devletten fazla bir beklentisi olmayan Pülümür halkı tepkisini, “depremden kurtulduk ama soğuktan öleceğiz!” diyerek gösteriyor. Yıllardır yerinden yurdundan

edilip göçe zorlanan, potansiyel terörist muamelesi gören, köyleri yakılıp yıkılan ve yoksulluğa mahkum edilen halk, devletten ciddi bir yardım beklemiyor. Yaşadıklarından çok şey öğrenen halk, bir süre sonra savaş bahanesiyle tamamen unutulacağını, daha fazla yoksulluğa ve sefaletle mahkum edileceğini çok iyi biliyor. Buna karşı devlet yetkilileri bölgeye yaptıkları yardımları açıklıyor. Kar yağışının arttığı ve soğuk havanın hayatı felç ettiği Pülümür'e yardım konteynırları zorlukla gidiyor.

Mühendisler, bölgede depremin beklenmesine ve ilçenin aktif fay hattı üzerinde olduğu bilinmesine rağmen hiçbir bilimsel çalışmanın yapılmadığını açıkladı. Bilimsel çalışma bir yana, afet konutu olarak yapılanların bile kullanılamaz hale gelmesi, ciddi hiçbir önlemin alınmaması ve yaşananlar, devletin emekçilere açlık ve yoksulluktan başka hiçbir şey veremeyeceğini bir kez daha gösterdi.

Bayındırlık ve İskan Bakanı, Pülümür'e giderek incelemelerde bulundu ve özellikle kamu binalarının gördüğü hasarı “ahlaki çöküntü” diyerek bir avuç müteahhiti suçladı. Oysa çöken yalnızca ‘ahlaki değerler’ değil, sistemin ta kendisidir.

Ciddiyetsizliğin son perdesi/6

“Birlik Devrimi çizgisi” v

MLKP'nin 3 Kasım seçimleri üzerinden reformist kampa doğru ne denli büyük bir adım attığını ayrıntılara varan tanıklıkların da yardımıyla görmüş bulunuyoruz. Fakat bu konum ve yön değişiminin anlamını ve önemini tam olarak değerlendirebilmek için, tam da bu aynı konuda, reformist solla ilişkiler alanında, MLKP'nin geçmişte nasıl bir görüş ve tutum içinde olduğuna da bakmak durumundayız. Bunu yaparken hiçbir tartışmalı duruma mahal bırakmamak için dosdoğru en temel ve bağlayıcı belgelerden hareket edeceğiz. Köklü konum ve yön değişiminin anlamı, bu belgelerdeki temel yaklaşımlarla bugünkü çizgi karşılaştırıldığında tüm açıklığıyla ve pek az söz gerektirecek bir katı gerçek olarak ortaya çıkacaktır.

Reformist solla ilişkiler elbette somut politikanın, taktiğin bir alanıdır. Fakat her güncel politik ya da taktik sorunun olduğu gibi bu sorunun da ilkesel ve stratejik bir çerçevesi vardır. Şu veya bu dönemde izlenen taktik, devrimci olacak ve amaca hizmet edecekse eğer, kesin bir biçimde bu çerçeveye oturmak, ona tabi olmak ve hizmet etmek zorundadır. Buna uygun davranılmadığı her durumda, ilkesiz pragmatizme keyfi ve sınırsız bir alan açılır ve bu oportünizm batağına boylu boyunca gömülmekle sonuçlanır.

Ne iyi ki, bunun aynen de böyle olduğu; gündelik bir politika sorunuymuş gibi görünen bir önemli ilişkiler alanının gerçekte temel önemde bir ilkesel ve stratejik arka plana sahip bulunduğu konusunda, temel MLKP belgeleri de bize yeterli açıklıkta tanıklık etmektedir.

Bugünkü MLKP kuruluş dönemi çizgisinde mi duruyor?

Nisan 2002 tarihli MLKP 3. Kongresi bildirisi, “Partimiz III. Kongresi’nde ulaştığı sonuçlarla Birlik Devrimi’nin çizgisine sımsıkı bağlı kaldığını” göstermiştir diyor. Bildirinin her söylediğini daha da ileri götüren ve eksik kaldığı noktada vurgulu biçimde onu tamamlayan *Partinin Sesi* başyazısı ise, MLKP 3. Kongresi’nin “partiyi yeniden Birlik Devrimi’nin rotasına sokmuş” olmasından söz ediyor (daha önce sıkça andığımız Mayıs 2002 tarihli başyazı). MLKP 3. Kongresi’nin söylem düzeyinde de olsa “Birlik Devrimi’nin çizgisi”ne bağlılığını bu denli kesin sözlerle ifade etmesi, bizi burada, “*Birlik Kongresi Belgeleri*”nin resmi düzeyde kesin bağlayıcılığının bir kez daha resmen onaylanması bakımından ilgilendiriyor. Bu bağlılık ilanının gelinen yerde pratik bir değer taşıyıp taşımadığı ise ayrı bir sorun. Bu belgelerde ortaya konulan ilkesel ve stratejik çerçeve ile bugünkü pratiği karşı karşıya koyduğumuzda, bunun böyle olup olmadığı nasılsa kendiliğinden anlaşılacaktır.

Bugünkü pratik çizginin ne ifade ettiğini, Kürt hareketiyle ve 3 Kasım seçimleri üzerinden genel olarak reformist solla ilişkiler çerçevesinde görmüş bulunuyoruz. Sıra şimdi “*Birlik Kongresi Belgeleri*”nin ilkesel ve stratejik çerçevede ortaya koyduklarını görmekte.

MLKP’nin kuruluş belgeleri kabul edilen *Birlik Kongresi Belgeleri*, program ve tüzüğün yanısıra “*Stratejik Planımızın Ana Özellikleri*” başlıklı temel

önemde bir başka belge içermektedir. 3. Kongresinin ifadesiyle bu “*Strateji belgesi*”, program ve tüzükten sonra MLKP için en temel ve bağlayıcı belge durumundadır. Öylesine ki, bu belgedeki bazı görüş ve tanımlamalar ancak kongre düzeyinde gözden geçirilebilmektedir. Bunun bir örneği son 3. Kongre kararları üzerinden duruyor önümüzde. Daha sonra bu örnekten hareketle de göreceğimiz gibi, “*Strateji belgesi*”; devrim sorunlarında genel planda küçük-burjuva demokrat bir çizgiye oturmanın ötesinde, çok temel bazı konularda akıl almaz budalalık örneği görüşler içeriyor.

Fakat bizi burada şimdilik belgenin bu yönleri değil, herşeye rağmen devrimci nitelik taşıyan görüşleri ilgilendiriyor. Zira marksist-leninist bir bakış açısından bu belgenin bizim için tartışmalı yönleri ne olursa olsun, MLKP’nin bugün geldiği yer üzerinden bakıldığında, bu belgenin herşeye rağmen bu hareketin devrimci dönemini ve kimliğini temsil ettiği de bir gerçektir.

***Birlik Kongresi Belgeleri:* “Ana darbenin doğrultusu”**

“*Strateji belgesi*”, stratejik plan içinde çeşitli sınıfların durumunu genel çizgileriyle tanımlıyor, bundan çıkan stratejik görevleri ve öncelikleri ortaya koyuyor ve bunları da sonunda “taktik plan”ın “belli başlı yönleri”ne bağlıyor. Belgede orta burjuvazi, “*stretajimizin ana darbesinin doğrultusunu oluşturan*” sınıf olarak tanımlanıyor ve hakkında şunlar söyleniyor: “Bu sınıf tamamıyla karşı-devrimci bir konumdadır. Reformizm ve liberalizm, hangi biçimiyle belirirse belirsin, son tahlilde bu sınıfın dünya görüşünün siyasi eğiliminin ve ekonomik-toplumsal çıkarlarının en yalın ifadesidir.” (*Birlik Kongresi Belgeleri*, Varyos Yayınları, s.73)

Tanımdaki “hangi biçimiyle belirirse belirsin” vurgusundan yansıyan tüm açıklığa rağmen, sınıf olarak orta burjuvaziden sözedildiği bir durumda, bu söylenenlerin küçük-burjuva reformizmini de içerip içermediği yine de biraz belirsiz kalıyor. Fakat izleyen paragraf bu türden tereddütleri giderecek ek açıklamalar yapıyor: “Karşı devrimci liberalizmin ve reformizmin tek biçimi, bugün faşizmle tam bir blok kurmuş olan ve önemli bir iflas yaşayan sosyal demokrasiden ve artık yüzlerindeki sahte sosyalist maskesini de atan revizyonizmin değişik biçimlerinden ibaret olmadığı gibi, gerek küçük burjuvazinin reformcu yöneliminden gerekse de kendiliğinden (sendikal) işçi hareketinin saflarından sürekli bir biçimde kendisine taze güçler bulmaktadır.” (aynı yer)

Açıkça görülebileceği gibi sözkonusu olan her biçimiyle reformizmdir. Nitekim daha ilerde bu aynı görüşler, üstelik bu kez proletaryanın devrimci sınıf bağımsızlığı kazanması gibi stratejik bir görev ve devrimde proletaryanın hegemonyası gibi temel önemde ilkesel bir sorunla bağlı içinde, yineleniyor. Her biçimiyle reformizm sorunu bir kez daha “ana darbenin doğrultusu sorunu” ile ilişkilendiriliyor. (s.84)

Bu değerlendirmeler ‘94 yılında yapılıyor. ‘70’li yıllarda daha çok CHP çizgisinde ifadesini bulan burjuva orta sınıf reformizmi o tarihte çoktan geride

kalmıştır. Bu gelenekten gelen yeni partiler, 12 Eylül sonrasının sosyo-ekonomik ve politik değişiklikleri zemininde, artık eski reformcu söylemi bile bir yana bırakarak her açıdan emperyalizme boyun eğen ve işbirlikçi burjuvazinin programını olduğu gibi izleyen düzen partileri haline gelmişlerdir. Sosyal-reformist solun geleneksel temsilcileri olan revizyonist partiler (TKP-TİP-TSİP) ise ‘89 çöküşünün etkisi altında düzen içinde eriyip dağılmışlardır. Fakat *Birlik Kongresi Belgeleri* haklı olarak, onlardan boşalan yerin “gerek küçük burjuvazinin reformcu yöneliminden gerekse de kendiliğinden (sendikal) işçi hareketinin saflarından” gelen güçlerle sürekli bir biçimde doldurulduğuna işaret etmektedir. ÖDP, EMEP, SİP gibi akımlar işte bu türden bir gelişmenin yeni ürünleri olarak siyaset sahnesinde yerlerini aldılar ve bizzat MLKP belgeleri tarafından isimleri tek tek anılarak, “**devrimci stratejimizin bir gereği olarak ana darbenin doğrultusunun ateş menzili içinde**” tanımlandılar (*Partinin Sesi*, sayı: 14, başyazı, Haziran-Temmuz 1998, vurgular orijinalinde).

Stalin’den uyarılma terminolojije göre, izlenen stratejik plan içinde “ana darbenin doğrultusunu gerçekleştirmek”, her biçimiyle reformizmi teşhir ve tecrit ederek işçi sınıfının bağımsızlığını sağlamak ve devrimci önderliğini güvenceye almak, böylece yığınları devrim yoluna yöneltmek demektir. Proletaryanın devrimdeki hegemonyası, dolayısıyla bir bütün olarak devrimci sürecin kaderi, bu sorunla, her biçimiyle “reformizmin yalıtılması” göreviyle sıkı sıkıya bağlıdır. Kendiliğinden anlaşılacağı gibi, bu belirleyici önemdeki ilkesel tutumu ve stratejik hedefi gözden kaçırarak her politika ve taktik, devrimden ayrılma anlamına gelecek ve pratikte reformizmin güç kazanması sonucunu yaratacaktır. Reformizmi etkisizleştirmenin, onun yığınlar üzerindeki etki ve denetimini kırmanın, teşhir ve tecrit etmenin yol ve yöntemleri duruma ve koşullara göre elbette değişebilir. Ama hedefin kendisi bütün bir devrim süreci boyunca değişmez kalır. Özetle sözkonusu olan, proletaryanın sınıf bağımsızlığı, devrimde hegemonyası ve dolayısıyla bir bütün olarak devrimin kaderi sorunudur.

Tüm bunları “*Strateji belgesi*”nin konuya ilişkin pasajlarının mantığı içinde söylüyoruz ve bununla, bugün duygusal bağlılık yeminlerine konu edilen *Birlik Kongresi Belgeleri*’nde reformizm sorununa verilen ilkesel ve stratejik önemi göstermek istiyoruz. Buradaki genel planda doğru ve devrimci tutumu alıp, SHP’nin kapısından son anda dönen pelteleşmiş liberal solla seçim blokları kurmak ve onlarla ortak platform üzerinden kitlelerin karşısına çıkmak isteyenlerin bugünkü perişanlığı ile karşılaştırınız. Ortada devrimci ilkesel ve stratejik tutum ve kaygıdan eser kalmadığını görürsünüz. Artık reformizmi aklayan, ona güç, meşruiyet ve itibar kazandıran bir davranış çizgisi, parlamentarizmi kitleler ve sol üzerinde tasfiyeci bir rüzgara dönüştüren bir blokta yer almaya o sınırsız heves vardır karşımızda.

Fakat kuruluş dönemi MLKP’si ile bugünkü arasında bu tür bir karşılaştırma yapmak için biraz daha bekleyelim. Zira bu konuda görmemiz gereken daha bir de 2. Kongre değerlendirmeleri var. Buna geçmeden önce, bu aynı “*Strateji belgesi*” içinde sorunun “Kürt ulusal devrimi” açısından konuluşunu

e bugünkü MLKP gerçeği

da görmek durumundayız:

“Kürt ulusal devrimi açısından ana darbenin doğrultusunu, Kürt sorununu bugünkü rejim içinde reformcu yollardan çözmeye yönelik düşünce ve girişimlerin, uzlaşma eğilimlerinin bütünüün ifadesi olan geniş bir kesim oluşturmaktadır. Kürt ulusal devrimci güçlerinin uzlaşmaya yönelik düşünceleri ve bu yöndeki her adımının da bu menzile gireceği açıktır. Kürt ulusal hareketi içindeki reformcu eğilime karşı mücadele, bugün devrimi ilerletmek ve boğulmasını engellemek bakımından çok önemli stratejik ve taktik bir görevdir.” (s.86)

Görünüşe göre sorun burada o kadar tam ve eksiksiz konulmuş bulunuyor ki, insan ekleyecek söz bulamıyor. Peki *Birlik Kongresi Belgeleri*'nde Kürt hareketinde reformizm sorununu bu kadar açık ve kesin bir biçimde tanımlayanlar, geçelim Kürt reformist akımlarını, “Kürt ulusal devrimci güçlerinin uzlaşmaya yönelik düşünceleri ve bu yöndeki her adımını” bile “ana darbenin doğrultusunun ateş menzili içinde” tanımlayanlar, nasıl olup da PKK'deki

köklü yön değişimine rağmen onun kuyruğunda o denli uysalca hareket etmeyi yıllarca bir çizgi haline getirebildiler? “Kürt ulusal devrimi açısından ana darbenin doğrultusunu, Kürt sorununu bugünkü rejim içinde reformcu yollardan çözmeye yönelik düşünce ve girişimler” oluşturuyorsa eğer, bu durumda hiç değilse İmralı sonrasında beri “ana darbenin doğrultusunun ateş menzili içinde” bizzat PKK-HADEP çizgisinin olması gerekmez miydi?

Bu soruların yanıtları bize, küçük-burjuva oportünizminin teorisi ve pratiği, düşüncesi ve eylemi arasındaki uçurumu vermekle kalmaz, yanısıra, kuruluş dönemi MLKP'si ile bugünkü MLKP arasındaki büyük mesafeyi de gözler önüne serer. Demek ki 3. Kongre Bildirisinin “Birlik Devrimi'nin çizgisine sınıksız bağlı”lık üzerine ettiği o iri sözler duygusal boş laflardan öte bir anlam taşımamaktadır ve tümüyle MLKP tabanındaki devrimci kadroları aldatmayı hedeflemektedir. Bugünkü MLKP, izlemekte olduğu politik çizgi ile, kendi kuruluş döneminin belgelerinde yer alan devrimci ilkesel ve

stratejik düşüncelerden kopmuştur, acı ve katı gerçek budur.

Karmaşık nedenleri olan bu değişimin gerisinde, bu kategorideki hareketler için karakteristik bir özellik olan kendiliğindenciliğin de önemli bir payı vardır ve bu hep de beraberinde başkalarının kuyruğunda sürüklenmeyi getirmektedir. Kürt hareketindeki gelişmelerin hala devrimci umutlar vaat ettiği bir evrede yukarıdaki sözleri söylemek, PKK devrimci kimlik üzerinden olumlanırken örneğin PSK'yı reformculukla itham etmek ve “ana darbenin doğrultusunun ateş menzili” içine almak kuşkusuz çok kolaydı. Bunu o dönemin koşulları içinde bu denli kolay yapanlar, her türlü devrimcilik iddiasının terkedildiği ve dahası devrimin açık bir ideolojik saldırı konusu edildiği bir dönemin ardından bile, bu kez KADEK-HADEP ikilisinin kuyruğunda, aynı kolaylıkla sürüklenmeyi sürdürüyorlar. Böyleleri için yön tayini eden ilkeler ve devrimci strateji değil, fakat dönemin rüzgarı ve güce tapınmadır. Sonradan MLKP'yi oluşturan ana hareketin (TKP-ML Hareketi)

1996 yazındaki tartışmalardan...

Genel sol hareketin değil solun devrimci kanadının birliği

Komünistler geride kalan 1995 yılına ilişkin değerlendirmelerinde şu gözlemi ortaya koymuşlardı: “Daha genel planda ele alındığında, geride kalan yılın sol hareket açısından en önemli olgusu, iç saflaşmalarda yaşanan yeni gelişmeler ve ulaşılan yeni açıklıklar olmuştur. Bu öncelikle sosyalizm iddiası taşıyan genel sol hareketin devrimci ve reformist grupları arasında yaşanmıştır. Sol hareketin devlet ve düzen karşısındaki konumlarıyla iki ana kesimini oluşturan devrimci ve reformist akımlar, bugün artık birbirlerinden gitgide daha açık çizgilerle ayrılmış durumdadırlar. Bu saflaşma yalnızca olayların akışıyla ve baskısıyla kendiliğinden yaşanmakla kalmıyor. Daha da önemlisi, özellikle devrimci saflarda, gitgide daha çok bilince çıkarılıyor ve bilinçli bir tutumun konusu haline getiriliyor. Bu son nokta, devrimci siyasal mücadele açısından '95 yılının en önemli kazanımlarından biri sayılmalıdır.” (*Ekim*, sayı:138, başyazı)

Bu değerlendirmeyi izleyen gelişmeler yapılan gözlemi ayrıca doğruladı. (...)

'95 yılının belirginleştirdiği saflaşmanın üzerine gelen son altı ayın tüm bu kritik siyasal olayları solun iki kanadının belirgin çizgilerle birbirinden ayrıldığını yaşam içerisinde bir kez daha teyid etti. Bir yanda, kendini devlet ve düzen karşısında devrimci konumda tanımlayan ve yaşam içinde buna göre konumlanan ve davranan parti ve örgütler. Öte yanda, geçmişten gelen ya da son 15 yılın tasfiyeciler sürecinin devrimci kimliklerini tükettiği, düzenin icazet sınırları içerisine ittiği legalist-tasfiyeciler reformist çevre ve partiler.

Siyasal yaşam sorunu pratikte çözmüş, herkesin açık seçik görebileceği netlikte bir saflaşma yaratmıştır. Dolayısıyla, bize gerekli

olan, yaşam içinde gerçekleşen bu ayrışmanın devrimci kanadını oluşturan parti ve akımların güç ve eylem birliğidir. Gerekli olan, solun devrimci kanadının oluşturacağı güçlü bir birleşik devrimci direniş eksenidir. Bu aynı zamanda devrimcilikle reformizm arasında salınan bazı ara güçleri ileriye çekebilmenin, kitleler üzerindeki reformist etkinliği kırmanın ve mümkün olan her durumda, bu akımların kontrol ettiği güçleri yedekleyebilmenin de en iyi yoludur. (...)

Devrimci parti ve örgütlerin yaratacağı birleşik bir mücadele eksenini, sol reformist akımları, ya devrimci güç birliğinin ardından sürüklenmeye zorlayacak, ya da gitgide daha çok teşhir ve tecrit olma akıbetiyle yüzyüze bırakacaktır.

Sol hareketteki açık iç saflaşmayı doğrulayan bir başka gelişme daha var. Bu, bizzat reformist sol akımların kendi aralarındaki bloklaşma girişimidir. Legal alanda faaliyet gösteren ÖDP, EP, HADEP, DBP ve SİP son zamanlarda peşpeşe bölgesel eylem birliği platformları kurmaktadır. Bunların giderek yaygınlaştırılacağı anlaşılıyor. Olayların mantığı katılımcı partileri bunu ülke çapında genel bir eylem birliği platformu olarak ilan etmeye zorlayacaktır. Kuşkusuz reformist solu buna zorlayan sermayenin ağırlaşan saldırıdır. Fakat bu reformist güçbirliği bloku kitlelerin karşısına bir birleşme eksenini olarak çıkarılmaktadır. Legal konumun avantajları kullanarak sendikalar ve öteki kitle örgütleri ile girilen ilişkiler bu oluşumun kitlelere sahte bir alternatif olarak sunulmasını ayrıca kolaylaştırmaktadır. Demek oluyor ki, devrimci örgütlerin birleşik bir direniş kuvveti olarak kitlelerin karşısına çıkmaları bu koşullarda çok daha gerekli ve acil hale gelmiştir. Yineleyelim ki, eğer devrimci örgütler bunu başarırlarsa, böylece

reformist solun legal platformlardaki politik etkinliklerini kendi mücadelelerinin hizmetine koşmayı da çok daha kolay başarabileceklerdir. Ters durumda ise reformist sol, yarattığı bloklaşmanın da verdiği güç ve cazibeyle, kendini kitlelere bir alternatif olarak sunmada daha büyük avantajlarla hareket edebilecektir.

Devrimci örgütlerin güç ve eylem birliği devrimci bir siyasal mücadele platformu demektir. İşin doğası gereği, bu platform kendini açık bir devrimci kimlik üzerinden tanımlamak durumundadır. Bunun genel çerçevesi, mevcut toplumsal ve siyasal düzen karşısında devrim hedefiyle hareket etmek, devrimci iktidar perspektifini savunmaktır. Bu çok genel, elbette bu haliyle farklı yorumlara hayli açık bir platformdur. Fakat buna rağmen genel ve asgari bir devrimci çerçeveyi bize veren de budur. Bundan ötesi devrimci strateji tartışmalarına girer ki, bu alanda varlığı kuşku götürmeyen temel farklılıklar asgari müşterekler üzerinde oluşturulmuş bir devrimci eylem birliğini engellemediği gibi, bugünkü koşullarda ilgilendirmez de. Siyasal mücadele sürecinin solun bünyesinde yarattığı somut saflaşma asgari devrimci kimliği taşıyan akımları zaten iyi-kötü netleştirdiği için, bugün mevcut birlik girişimini oluşturan örgütler arasında bu konuda belirgin bir görüş farklılığı da yoktur. Genel eğilim reformist solu dışında bırakan (dahası etkisizleştirmeyi hedef alan) ortak bir devrimci eksen yaratabilmek yönündedir. Önemli ve acil olan bunun gereklerini yerine getirebilmektir.

Birliğin genel devrimci zemini alanındaki açıklık mevcut güç ve eylem birliğini sağlıklı ve kalıcı kılabilmenin temel bir önkoşuludur. (...)

SY Kızıl Bayrak

(Sayı: 7, 7 Temmuz 1996)

'90'lı yılların başına, yani Serhıldanların o sarsıcı rüzgarı kendini gösterene kadar devrimci PKK'yi "burjuva reformist" bir akım olarak tanımladığı da hatırlanırsa, bu söylenenler çok daha iyi anlaşılır. Bu gelenekten gelenlerin temel önemde sorunlar karşısındaki tutumunda, ilkesel ve teorik açıdan sağlam bir perspektiften çok, olayların gidişi ve politik atmosfer etkili olmaktadır. Bundan dolayıdır ki onlar hemen hiçbir dönemde Kürt hareketi karşısında sağlam ilkelere dayalı bir tutum alamadılar. Hep geriden geldiler ve zamanında doğru tutum almayı hiç başaramadılar. Kendiliğindencilik geriden gelme ve kuyruğunda sürüklenme olarak gösterdi kendini hep.

II. Kongre Belgeleri: Devrimden umutların kesilmesi ve "sol blok" düşüncesi

'94 yazından '97 yazına, *Birlik Kongresi Belgeleri*'nden *II. Kongre Belgeleri*'ne geçiyoruz. Ele aldığımız konu bakımından bu, sorunun ilkesel konuluşundan politik ve taktik alanına geçiş anlamına da geliyor.

MLKP 2. Kongresi'nin "Kürt ulusal devrimi"nin derinleşmesi ve uluslararası ölçekte yaygınlaşması üzerine akıl almaz boş hayaller yaydığını; reformist yönelimin apaçık ortada duran tüm unsurlarını tutup "taktik ustalığın" birbirini tamamlayan örnekleri olarak sunmak yoluna gittiğini, böylece o güne kadar izlenegelen kuyrukçu çizgiyi yeni bir düzeyde güçlendirdiğini görmüş bulunuyoruz (bkz. *Ciddiyetsizliğin son perdesi/3*).

Fakat bu aynı kongre, son derece önemli bir konuda, reformist solla ilişkiler sorununda tümüyle farklı bir tutum alıyor. Bu, MLKP'nin 2. Kongresi'nde PKK ile ayrı düştüğü biricik sorundur ve bu yönüyle gerçekten dikkatleri çekmeyi hak ediyor. İlgili pasajı buraya olduğu gibi aktarıyoruz:

"Yurtsever devrimci önderliğin, batıda oluşan ve biriken devrimci olanakları oldukça küçümseyen, buna dayalı olarak hesaplarını birleşik devrim olanağına yöneltmeyen yaklaşımı dikkat çekicidir. Kuşkusuz son yıllarda yoğunlaşan 'siyasi çözüm', 'anayasal çözüm', 'demokratik çözüm' talepleri bu bakımdan önemli. Batıdaki komünist ve devrimci güçlerle, egemen sınıfların yedeği ve sömürgeci savaşın suç ortağı burjuva demokrasisi güçlerinin ve küçük-burjuva yasalci parlamentarist güçlerin 'sol birlik' yapmalarını öngören strateji, özünde komünist ve devrimci güçleri burjuva demokrasisinin yedeğine bağlamaktan başka bir şey önermiyor. 'Sol birlik'e, Ankara'yı 'siyasi çözüme' zorlama rolü biçiliyor. Ulusal kurtuluşçu hareketin yedekleri kazanma ve yine sömürgeciliğin saflarında bölünmeler yaratma çaba ve yöneliminin anlaşılmasız bir yanı yoktur. Fakat bu uğurda, batıdaki komünist ve devrimci güçleri burjuva demokrasisinin yedeğine bağlayarak kurban etme yönelimi, ideolojik ve siyasal bakımdan kabul edilemez olduğu gibi, birleşik devrim olanağından umudun kesildiğine işaret eder. Bu oportünist yönelim batıdaki devrimci güçlerin zayıf ve zaafli durumuyla izah edilemez." (*MLKP II. Kongre Belgeleri*, Sun Yayıncılık, s.253)

İlgili ara bölümün ("*Kürt Ulusal Devrimi*") nispeten olumlu bu biricik pasajında bile yerinde görüş ve kaygılar ile oportünist değerlendirmeler içindedir. Sorun öylesine konulmaktadır ki, sanki PKK Kürdistan'da devrimi hedeflemektedir de bunu yalnızca Türkiye için gerçekçi görmemektedir. Oysa PKK'nin o dönem izlediği çizgide bir tutarsızlık değil mantıksal bütünlük vardı. PKK genel olarak devrimden umudunu kestiği ve düzen içi bir çözüme yöneldiği içindir ki "siyasal çözüm" çizgisini gündeme getirmişti. Bunun sonuçları kendini her alanda, bu arada "batıdaki" sınıf mücadelesine ve sol harekete yaklaşımda da gösteriyordu. (Buradaki mantıksal bütünlüğü tüm açıklığı ile görmek için

Mart 1995'de gerçekleşen EKİM 3. Genel Konferansı'nın konuya ilişkin değerlendirmelerine bakılabilir.)

Fakat burada konumuz bu değil; PKK'yi bizzat bu pasaj üzerinden de mazur göstermeye yönelen oportünist çabalar üzerinde daha önce durmuştuk. Burada bizi, aktardığımız pasajda bu oportünist mazur göstermeyle içiçe yer alan öteki vurgular ilgilendiriyor. Bunlardan ilki şudur: PKK'nin Türkiye devrimci hareketini "burjuva demokrasisi güçleri" ve "küçük-burjuva yasalci parlamentarist güçler"le bir "sol birlik" oluşturmaya yönelen çabalarının gerisinde, "birleşik devrim olanağından umudun kesilmesi" gerçeği vardır. Bizzat MLKP 2. Kongresi tarafından, Türkiye devriminden umut kesilmesi ile reformist güçlerle "sol birlik" arayışı arasında kurulan bu kopmaz bağ, bugünkü gelişmeler ışığında apayrı bir anlam ve önem kazanmaktadır.

Demek ki biz, MLKP'nin kendi temel belgelerindeki devrimci ilkesel ve stratejik belirlemeleri bu denli kolayca bir yana bırakması ile Kürt yenilgisinin yarattığı umutsuzluk ve karamsarlık ruh hali arasında bağ kurarken, hiç de zorlamalara gitmiyoruz. Bunu daha dün bizzat MLKP 2. Kongresi PKK'ye karşı yapıyor; onun genel "sol birlik" düşüncesi ve yönelimi ile "batıda oluşan ve biriken devrimci olanakları" küçümsemesi, Türkiye devriminden umutlarını kesmiş olması arasındaki kopmaz bağa işaret ediyordu. Kürt hareketinin hala devrim yolunda yürüdüğünün sanıldığı bir evrede devrim umutları canlı olanlar, aynı Kürt hareketinin "genel sol birlik" çizgisinde ifadesini bulan "oportünist yönelim"ini haklı ve soylu bir öfke ile reddediyorlardı. Fakat ne ilginçtir ki, tam da Kürt hareketinin teslimiyet ve tasfiye batağına gömüldüğü, "burjuva demokrasisi güçleri"nin bir parçası haline geldiği bir evrede, bu aynı "oportünist yönelim" bu kez MLKP çizgisi haline gelmiş bulunuyor!

Aktardığımız uzun pasajın son satırlarını yeniden okuyalım: "... batıdaki komünist ve devrimci güçleri burjuva demokrasisinin yedeğine bağlayarak kurban etme yönelimi, ideolojik ve siyasal bakımdan kabul edilemez olduğu gibi, birleşik devrim olanağından umudun kesildiğine işaret eder. Bu oportünist yönelim batıdaki devrimci güçlerin zayıf ve zaafli durumuyla izah edilemez." Bu anlamlı değerlendirme ve nitelermelerin ışığında dönülüp bir de 3 Kasım seçimlerinde sergilenen o utanç verici perişanlığa bakılsın!

"Kürt ulusal devrimi"nin sürdüğünün düşünülmesi bir sırada bile tasfiyeciler kabul edilen bir "strateji", ortada artık böyle bir "devrimci" güvencenin de kalmadığı bir evrede tümten tasfiyeciler bir anlam taşıyor demektir. Ama MLKP, temel belgelerindeki bu kesin belirlemelere rağmen, İmralı teslimiyetinin ardından usulca bu yeni tasfiyeciler platforma kayabilmiştir. Devrimci iddia ve birikimini "burjuva demokrasisinin yedeğine bağlayarak kurban etme"de bir sakınca görmeyebilmiştir.

II. Kongre Belgeleri: Devrim, reformizm ve "genel sol birlik"

Bitmedi daha. MLKP II. Kongresi'nin "genel sol birlik" düşüncesini ele aldığı daha anlamlı bölümler var önümüzde. Burada konu, Kürt hareketinin önerdiklerinden öteye, daha genel planda güç ve eylem birliği sorunu çerçevesinde ele alınıyor. Bu bölümlerde söylenenler görmüş bulduğumuzdan da anlamlıdır ve bugün izlenmekte olan çizginin ne anlama geldiği konusunda çok daha aydınlatıcıdır. Tartışmanın muhatabı bu kez PKK'nin yanısıra DHKP'dir. MLKP II. Kongresi'ne MK adına sunulan rapor, güç ve eylem birliğinin kapsamı ve amaçları konusunda bu iki parti ile kendi arasına belirgin sınırlar çiziyor. Onların '96 yılı ortalarında devrimci gruplar arasında aylar boyu süren güç ve eylem birliği

görüşmeleri sırasında savunduğu reformistleri de içeren "genel sol birlik" düşüncesini kesin bir dille reddeden rapor, bu konuda şunları söylüyor:

"Devrimci hareketin, kendi iç birliği yerine, reformistleri de içeren 'genel sol birlik' önerisinin, gelişmeyi reformistler ve giderek burjuvazi lehine koşullandıracağı ve dolayısıyla halkın ve devrimin saflarını daha da fazla böleceği açıktı. (...) Biz, işçi sınıfının, emekçi yığınların ve Kürt ulusunun çıkar ve özlemlerini savunan gerçekten devrimci örgütlerin birliğinin sağlanarak buradan yürünmesi, bu birliğin burjuvazinin sözüm ona muhalif parti ve klikleriyle kendi arasına kesin bir çizgi çekmesi gerektiğini düşünüyoruz. DHKP ve PKK ise farklı bir yoldan, burjuva parti ve klikleriyle bağlarını korumaktan yana olan reformist güçleri de, yani herkesi ve dolayısıyla son çözümlemede düzenin sürdürülmesinden yana olan güçleri de kapsayan bir eylem ve cephe birliğinden ya da buna açık kapı bırakılmaktan yanalar." (*MLKP II. Kongre Belgeleri*, s.48)

Burada değil reformistleri de içeren bir "genel sol birlik"ten yana olmak, buna "açık kapı" bırakılmasına bile kesin olarak karşı çıkan açık-seçik bir tutum var. MLKP II. Kongresi, DHKP ve PKK'nin savunduğu çizginin karşısına, "gerçekten devrimci güçlerin eylem ve cephe birliğinin merkezi ve yerel birimlerinin oluşturulması ve reformist güçlerin de bu sağlam zemin üzerinde taktiksel bağlaşımlara çekilmesi gerektiği" önerisiyle çıkıyor. (aynı yer)

Bu, '96 yazındaki güç ve eylem birliği görüşmeleri sırasında özellikle komünistler tarafından savunulan doğru devrimci tutumun bir benzeridir. Buna tevazuyu bir yana bırakarak kopyasıdır da diyebiliriz. (Ekte komünistlerin '96 yazındaki güç ve eylem birliği görüşmelerine paralel olarak konu hakkında kaleme aldıkları bir dizi kapsamlı yazıdan iki ara bölüm sunuyoruz. Ara bölümlerin başlıkları orijinaldeki gibidir. Okura bu bölümlerde ortaya konulan perspektifi, bu yazılardan bir yıl sonra toplanan MLKP II. Kongresi'nde ortaya konulan görüşlerle karşılaştırma içinde incelemesini öneriyoruz. 1996 yazında *Kızıl Bayrak*'ta yayımlanan devrimci güç ve eylem birliği konulu dizi yazılar, DHKP ve PKK'nin birlik konusundaki tutarsızlıklarını ve yalpalamalarını ayrıntılı bir eleştiriye tabi tutmaktaydı.)

MLKP II. Kongresi, "genel sol birlik" tasfiyeciler çizgisi karşısında devrimci tutuma dayalı düşüncelerini daha ilerde şöyle sürdürmektedir: "Gelinen aşamada, süreci tıkayıcı, reformizmi ve tasfiyeciliği güçlendirici adımlardan kesinlikle kaçınmalıyız. Biliyoruz ki, devrimci örgütlerin birliği ivedi ve yakıcı bir görev olduğu gibi, bu, reformist solun sahte alternatifini boşa çıkarmanın yolu olarak da görülmelidir. 'Sol hareket'in tüm kesimlerini stratejik olarak birleştiren bir platform arayışı, açık ki bu rolü oynayamayacaktır." (S.49)

Bütün bu düşüncelerin ne anlama geldiği ek açıklamalar gerektirmeyecek denli açıktır. (Okur tüm bu düşüncelere kaynak oluşturan değerlendirmeleri, daha kapsamlı ve kesin biçimiyle, ekte sunduğumuz metinlerden ayrıca izleyebilir). Bizim burada ulaşmak istediğimiz özel sonuç, MLKP II. Kongresi'nde ortaya konulan bu devrimci tutum ile MLKP'nin bugün izlemekte olduğu "genel sol birlik" düşüncesi arasındaki uçurumdur. Karşımızda adeta iki ayrı parti var gibidir. '97 yazındaki parti, değil reformist eksenli bir sol birlik düşüncesi, devrimcilerin yanısıra reformistleri de içeren bir genel sol birlik düşüncesine bile karşıdır. Bugünkü parti ise reformist eksenli ve tümüyle reformistlerden oluşan bir sol birlik düşüncesinin mimarı ve ilk girişimcisi olmakla övünebilmektedir.

Artık ne *Birlik Kongresi Belgeleri*'ndeki ilkesel ve stratejik kaygılardan ve ne de *MLKP II. Kongre Belgeleri*'nin güç ve eylem birliği sorunlarındaki devrimci tutumundan geriye eser kalmıştır. Bunlar

devrim umutlarının ve genel olarak devrimci iyimserliğin korunduğu bir dönemin düşünsel yansımalarıydı. Dönem değişti; “Kürt ulusal devrimi” yenildi, Kürt hareketi teslimiyeti seçti ve devrime karşı bir konuma geçti. Kendiliğindenciliği, olayların ve güçlünün ardından sürüklenmeyi kendileri için bir kimlik haline getirenlerde, bu yeni dönemin düşünsel yansımaları ve politikadaki sonuçları da elbette başka olacaktı.

Bütün bunları herşeye rağmen anlıyoruz. Fakat bütün bunlara rağmen MLKP 3. Kongresi’nin kalkıp hala “Birlik Devrimi”nin çizgisi”ne bağlılık üzerine yeminler etmesini anlayamıyoruz. Bu tutum bize, TDKP’nin, devrimci konumu terkederken hızla liberal bir çizgiye sürüklendiği dönemdeki davranışlarını hatırlatıyor. TDKP’nin liberal şefleri, bir yandan yerine gevşek bir legal parti geçirmek üzere eski partiyi köklü bir tasfiyeye tabi tutup ölüme terkederken, öte yandan reformizme, tasfiyeciliğe ve yasalçılığa karşı en keskin lafları etme ikiyüzlülüğü gösterebiliyorlardı. Bu, onların kendi devrimci tabanlarını aldatmasını, yeni sürece adım adım ve kayıpsız olarak hazırlamasını amaçlayan bir davranış şekliydi. Bir çok samimi devrimci buna alandı. Durumun az-çok netleştiği bir aşamada ise her şeye rağmen devrimci kalmak isteyenlerin yapabileceği fazla bir şey kalmamıştı.

Oportünizm onların karakteridir!..

MLKP’ye dönüp bu bölüm çerçevesinde son olarak şunu söylemek istiyoruz: Başlangıç dönemine ve ilk yıllara ait bu temel belgelere bakıp bu hareketin hiç değilse ilk yıllarda reformizme karşı tutarlı bir tavır aldığı sanılmasın. Biz burada daha çok düşünsel planda ifade edilen yaklaşımları ortaya koyduk.

Devrimci bir parti için düşünsel yaklaşımlarıyla uyumlu bir pratik izlemek en temel devrimci davranış ilkesidir. Oysa MLKP’de olmayan temel önemde özelliklerden biri de budur. Teorisi ve pratiği arasındaki farklılık, zaman zaman uçurum, onun en temel karakter özelliklerinden biridir. Bu reformizm ve reformist solla ilişkiler alanında da kendisini göstermiştir. İşte kabaca birkaç örnek:

‘94 yılı tarihi taşıyan *Birlik Kongresi Belgeleri*’nde reformizme karşı bu denli kesin tutum alanlar, ‘95 yılı sonunda gerçekleşen genel seçimlerde HADEP eksenli reformist bloku desteklediler ve sonradan bunu mazur göstermek için bin dereden su getirdiler. Üstelik blokun reformist olduğunu ve reformist amaçlara yöneldiğini kendileri de kabul ettikleri halde! (Bkz.*Proleter Doğrultu*, sayı: 5, Mayıs-Haziran ‘96)

‘97 yazında toplanan kongrelerinde yukarıda gördüğümüz devrimci görüşleri savunanlar, kongre sonrasında buna uygun düşen bir taktik çizgi izlemek yerine, BDGP denilen göstermelik oluşum içinde PKK’nin izlediği reformist “siyasal çözüm” çizgisine dolgu malzemesi olma yolunu tuttular (Haziran ‘98). PKK, kendi çizgisiyle son derece uyumlu bir biçimde Türkiye’de reformist solla fiili blok durumunu sürdürürken, yurtdışında pratik olarak işlevsiz fakat siyasal olarak elbette bazı mesajlar vermeye yarayan BDGP oluşumuyla işleri götürüyordu. Ve bu oluşumun içinde, varlığı PKK’nin varlığına endekslenmiş bazı marjinal çevreler dışında, devrimci akımlardan bir tek MLKP yer alıyordu! Fakat MLKP için böylesi bir BDGP öylesine anlamlıydı ki, İmralı teslimiyeti öncesinde PKK’ye yönelttiği nadir eleştirilerinin birinde o; bu oluşuma ciddi ciddi, “ulusal direnişten ulusal ayaklanmaya gelişen ulusal kurtuluşçu devrimin Batı’ya taşınması”, “Kuzey

Kürdistan’da patlak vermiş ve direnen devrimin ve devrim yangınının Batı’ya taşınması” misyonu yükleyebiliyordu! (*Partinin Sesi*, sayı: 16, Ekim-Kasım ‘98. *Proleter Doğrultu*, sayı: 19, Kasım-Aralık ‘98)

Nisan ‘99 seçimlerinde MLKP HADEP’i destekledi ve bunu da şovenist histeriye karşı Kürt halkını savunmak gibi pek soylu bir gerekçeye dayandırdı. Devrimci bir partinin şovenist histeriye karşı kendi bağımsız siyasal platformu üzerinden vermesi gereken bir mücadele neden seçimlerde burjuva reformist ulusal çizgideki bir partiyi desteklemeyi gerektirsin diye sormayacağız. Öyle ya, ortada şovenist bir histeri yokken, üstelik başlangıçta kendi bağımsız adaylarıyla ortaya çıkmışken, üstelik iyi-kötü devrimci bir konum ve hassasiyete sahip olduğu bir dönemde, 24 Aralık 1995 seçimlerinde, kalkıp son anda bağımsız adaylarını çekip reformist HADEP blokunu destekleme yolunu tutanlara bu soruyu niye soralım ki?

3 Kasım seçimlerindeki durum ve tutum ise herkesin malumu. Bunun ayrıntılı ve acınası bir tablosunu geçen bölümde sunmuş bulunduğumuz için burada yeni bir şey söylemeyeceğiz.

Sonuç olarak, ilginç bir durumla yüzyüzeyiz. MLKP fiilen ‘94 yazında kuruldu. O tarihten bu yana Türkiye üç seçim gördü. Kurulduğu tarihte ve ‘97 yazında toplanan 2. kongresinde reformizme karşı devrimci tutumun önemi üzerinde bu denli kesin sözlerle duran bir parti olarak o, nedense bu üç seçimin üçünde de tutup ulusal burjuva çizgide reformist bir parti olan HADEP’i destekledi.

Bu dikkate değer tutumun açıklaması basitçe şudur: Oportünizm ve kuyrukçuluk onların karakteridir!..

(Devam edecek...)

1996 yazındaki tartışmalardan...

Solda belirgin saflaşma ve devrimci kuvvetlerin birliği sorunu

Sorunun biçime ve yöneme ilişkin yanından asıl önemli olan yanına, özüne ve esasına geliyoruz. Devrimci bir konumda bulunan, devrim mücadelesini ileriye taşıma ve devrimci iktidar alternatifine güç kazandırma kaygısıyla hareket eden her siyasal örgüt için güç birliği herşeyden önce mevcut tüm devrimci kuvvetlerin birliğidir. Elbette ki bu, devrimci olmadıkları halde şu veya bu noktada rejime muhalefet konumunda bulunan, belli bir mücadele potansiyelini herşeye rağmen taşıyan çeşitli sol ya da ilerici akımlarla belli durumlarda, belli sınırlar içinde işbirliği yapılamayacağı anlamına gelmez.

Fakat ilkin, bu farklı bir “düzey”dir ve hiçbir biçimde devrimci kuvvetlerin devrimci birliği ile karıştırılmaz. Ve ikinci olarak, geçici, tutarsız, sallantılı, güvenilmez ve dahası devrimci mücadele alternatifine karşı reformcu bir alternatifin temsilcileri olan bu akımlarla devrime hizmet edebilecek bir işbirliğinin temel güvencelerinden biri de, kuvvetli bir birleşik devrimci eksen yaratabilmekten geçmektedir. Eğer devrimci parti ve örgütler birleşik bir güç olarak hareket edebilirlerse, eğer temel noktalarda asgari bir tutum ve davranış birliği içinde olurlarsa, bu yalnızca mücadeleye eğilim duyan daha geniş kitleler için güçlü bir devrimci çekim merkezi oluşturmakla kalmaz; yansısı, ilerici bir kimliğin temsilcisi olan reformist akımları devrimci siyasal mücadelenin yedekleri olarak en iyi biçimde değerlendirebilme olanağı da sağlar. Bu başarılı olduğu takdirde, reformist sol akımlar, işbirliğine yanaştıkları her durumda, iradelerinden bağımsız olarak devrimci siyasal mücadeleyi güçlendirmiş olurlar. İşbirliğinden kaçtıklarında ise tecrit olma, mücadeleye eğilim duyan

tabanlarını, sol, hatta “devrimcilik” adına kontrol ettikleri kitlelerini devrimci alternatif lehine kaybetme akibetiyle yüzyüze kalırlar.

Biz zaten “farklı düzeyler”de birlikler savunuyoruz ve bunları birbirlerinin alternatifi olarak da görmüyoruz demek, tartıştığımız kritik önemde ilişki açısından bir açıklama değeri taşımıyor. Tersine bu sorunun özünden bir kaçıştır. Sorunun özü “farklı düzeyler”i bir arada gözetmek değil, ilkin bunları birbirine karıştırmamak, bu karışıklığa hizmet eden “öneri”lerden kaçınmak; ve ikinci olarak, “farklı düzeyler” arasında esas ve tayin edici olanla tali ve tabi olanı ayırdederek, esas ve tayin edici olana özel bir öncelik ve önem verebilmektir.

Tüm sol güçler yerine devrimci güçlerin birliğine mesafeli yaklaşmayı kitle örgütlerini ve eylemlerini bölmeme kaygısıyla gerekçelendirmek de mümkün değildir. Zira yaşam içinde yeterli bir açıklıkta görülmektedir ki, böyle bir sorun devrimciler açısından zaten yoktur. Birleşik bir devrimci eksen yaratmak, kitle örgütlerini ya da eylemlerini bölmek ya da güçten düşürmek bir yana, tam tersi bir etki yaratır. Devrimci çizgi ve önderliğin güç kazanması, kitle örgütlerini güçlendirmenin ve işlevli hale getirmenin, kitle eylemlerini güçlü ve etkin kılmanın biricik güvencesidir. Yaşam, yaşanan olaylar her gün her an gösteriyor ki, bu tür bir bölücülüğü hep de reformist sol yapıyor. Zira devrimci etki onların en büyük korkularından biridir ve bu etkiden kaçışa duyulan özel ve ısrarlı eğilim onları fiilen bölücülüğe itiyor. (...)

Yineleyelim ki, devrimci güç birliği eksenli kitle örgütlerini ve eylemlerini bölmek bir yana, bu birliği korumanın biricik güvencesidir. (...)

Gelinen aşamada, kimsenin solun devrimci ya da reformist kanadına mensup olmanın ayırım çizgisi ya da ölçüsü nedir diye sorabileceğini ise zannetmiyoruz. Zira ayırım çizgileri en tartışmasız ölçü olan siyasal pratik tarafından zaten çekilmiştir. 12 Eylül darbesiyle birlikte yeni bir ayrışma ve saflaşma süreci içine giren genel sol hareket, 15 yıllık uzun ve zorlu bir sürecin ardından bugün yeterli açıklıkta yeni bir çehre kazanmıştır. Yaşam başlıca sol akımları yerli yerine oturtmuş durumdadır. Kitle mücadelesinin yeni bir ivme kazanarak devrimcileştiği son birbuçuk yılın olayları ise bu yeni saflaşmaya çok daha belirgin çizgiler kazandırmıştır.

Dolayısıyla bu konuda siyasal yaşam içinde bir karışıklık yoktur. Saflar ayrışmış, konumlar netleşmiş, aynılar aynı yerde, ayrılar ayrı yerde yerli yerini bulmuştur. Karışıklık olsa olsa zihinlerde ve politikalarda vardır. (...)

Bugün devrimci güç ve eylem birliği sorununu bir an önce bir sonuca bağlamanın, merkezi olarak kurumlaştırmanın ve ortak bir plan çerçevesinde hızla mücadelenin tüm alanlarına yaymanın önündeki bir başka temel engel, tam da siyasal yaşamın netleştirdiği ve devrimci açıdan son derece önemli olan bu saflaşmayı gözetken bir birlik politikasına sahip olamamaktır. Bu alanda yaşanan karışıklıklardır. Bu karışıklık, formüle edilen politikalar planında bir kez daha DHKP-C ve PKK şahsında, pratikte ise zaman zaman sergilediği tutarsızlıklarla MLKP şahsında yaşanmaktadır. (...)

SY Kızıl Bayrak

(Sayı: 10, 21 Temmuz 1996)

Kasap Şaron seçimlere yeni katliamlar eşliğinde hazırlandı...

İsrail seçimleri ve Filistin soykırımı

Şaron, Filistin'de işgal, yıkım ve katliamların tırmanmasına zemin hazırlayan provokasyonlar sayesinde iktidara gelmişti. Gerçekleştirdiği El Aksa ziyareti bardağı taşıran son damla işlevi görmüş, ikinci Filistin intifadası bunun üzerine patlak vermişti. İntifadanın ilk günlerinden itibaren İsrail'in katliamları sürece eşlik etti. Şaron ve ekibinin yönetime gelmesi ile Filistin halkı üzerindeki siyonist baskı ve zulüm yeni boyutlar kazandı, 11 Eylül saldırılarından sonra ise iyice doruğa çıktı.

Emperyalist saldırganlık ve savaş histerisi siyonistler tarafından hararetle desteklendi. Irak'a saldırının bir an önce başlaması için sabırsızlandıklarını dile getiren açıklamaları ise sık sık dünya basınında yer almaya başladı. Zira siyonistler, tarihsel emellerine (Filistin'i Araplar'dan arındırma) ulaşmanın yolunun Ortadoğu'yu hedef alan bu yeni emperyalist saldırı ile açılacağına hesabı içindeler. ABD Başkanı Bush ve savaş çetesi tarafından yürütülen savaş hazırlıkları hızlandıkça, Şaron yönetimindeki işgalci İsrail ordusu da Filistin'de yıkım ve katliamları en pervasız yöntemlerle uygulama yoluna gitti. Emperyalist savaş atmosferi siyonist katliamları nispeten gündemin geri planına düşürdü. Buna Bush yönetiminin siyonist katliamlara tam destek vermesi ve Filistin direnişini "terör" olarak damgalamasının eklenmesiyle, Şaron çetesinin aradığı ortam oluşmuş oldu.

İsrail seçimleri böylesi bir süreçte gündeme geldi. Tam bu dönemde Şaron ve oğlu tarafından alınan rüşvetlerle ilgili kirli dosyalar açığa çıktı, haklarında davalar açıldı. Katliamcı kimliği ile siyasi prim yapmaya alışık olan kasap Şaron, yolsuzluk skandalları açığa çıkınca güç kaybetmeye başladı. Bu arada yolsuzluk ve rüşvet olayları, siyonizm ve siyonistlerin içinde bulunduğu çürüme ve kokuşmayı da gözler önüne sermiş oldu. Zaten Şaron'un sicili bu konuda da geçmişten beri oldukça kirli ve kabarıktır.

Şaron, yaşadığı prestij ve güç kaybını önlemek, zayıflayan siyasi desteğini güçlendirmek için bildiği tek yöntem olan yıkım ve katliamları yaygın bir uygulama haline getirdi. Bu kirli yöntemle siyasi destek peşinde koşan kasap ve ekibi suç dosyalarını günden güne kabartan bir politika izlemeye devam ediyorlar. Seçim sonuçlarına bakıldığında, bu kirli politikanın İsrail toplumunun önemli bir kesiminde karşılık bulunduğu görülmektedir. Zira Şaron'un partisi Likud'un milletvekili sayısı 21'den 37'ye çıktı. Tabii Amerikan emperyalizmi ve Yahudi lobisinin verdiği desteğin de bu sonucun elde edilmesinde payı var.

İsrail yönetiminin son bir aylık icraatlarına baktığımızda saldırganlığın vardığı boyutu tüm çarpıcılığıyla görebiliriz. Yeni yılın ilk günlerinde işgalci siyonist ordu helikopterler, zırhlı araçlar ve buldozerler eşliğinde Gazze Şeridi'ndeki Nuseyrat, Burey ve Refah mülteci kamplarına saldırdı. Ancak Filistinliler'in şiddetli direnişleriyle karşılaşan İsrail askerleri iki saat içinde geri çekilmek zorunda kaldılar. Aynı günlerde İsrail askeri ve sivil kaynakları tarafından, El Kaide'nin altıncı adamının Beyrut ve Şam'a geldiği ve Filistinli militanlara askeri eğitim vermeğe başladığı iddiası ortaya atıldı. Buna Gazze Şeridi'nde El Kaide örgütlenmesinin başladığı iddiası eklendi. Bu uydurma iddialarla İsrail'in Filistin'de devam eden vahşi uygulamalarına güya meşru bir zemin hazırlanmış oldu.

Yine aynı günlerde Filistinli direnişçilerin eylemlerini bahane eden Şaron yönetimi, 35 yaş altındaki Filistinlilere Batı Şeria ve Gazze Şeridi

dışına çıkmayı yasakladı. Bu yasaktan dolayı İsrail'de çalışmaya giden 4 bin Filistinli işçiden sadece 1350'sine geçiş izni verildi. Öte yandan Gazze açıklarına barikat kuran İsrail donanması Filistinli balıkçıların Akdeniz'e açılmalarını engellemeye başladı. El Halil kentinde bulunan iki üniversite ise, işgalci İsrail askerleri tarafından kapatılarak Filistinli öğrencilerin eğitim görmeleri zorbalıkla engellendi.

Emperyalist savaş ortamını fırsat bilen siyonistler, saldırılarını ülke dışına da taşımaya hazırlanıyor. Bu çerçevede MOSSAD'a yeni bir şef atandı. Şaron tarafından atanan yeni şef Meir Dogan (kod adı silah), karanlık ve kirli geçmişe sahip bir asker. Mogan'ı yakından tanıyan bir CIA ajanı, onu, "öldürme iğdüsüne sahip biri" olarak tanımlıyor. Konuyla ilgili açıklamalarda bulunan CIA ajanları ve bazı İsraili yetkililer "örtülü operasyonların" "dost ülke" topraklarına da taşınacağını dile getiriyorlar. İsraili bir yetkili, Şaron yönetiminin yapılacak örtülü operasyonlardan -işlenecek cinayetlerden- dolayı ikili ilişkilerin zarar görmesine aldırılmayacağını açıkladı. Bu konuda İsrail siyonizminin kirli bir geçmişe sahip olduğu bilinmektedir. Filistin direniş hareketi liderlerine karşı giriştiği seri cinayetlerle bu alanda uzmanlaşmış bulunuyor.

Şaron yönetiminin yürüttüğü bu saldırıların yanı sıra gününbirlik olarak seri cinayetler işlenmekte, işgalci İsrail askerleri ve Yahudi yerleşimcileri tarafından her gün birkaç Filistinli katledilmektedir. Bu sürede ev ve işyerlerinin yıkımı, toplu gözaltılar, yaygın işkenceler vb. uygulamalar da aralıksız devam ediyor. İsrail seçimleri yaklaşık saldırganlığın dozu had safhaya ulaştı. Bunun son örneği seçimlere üç gün kala Gazze kentinde yapılan barbarca saldırı ve katliam oldu.

Akşam saatlerinde üç koldan saldırıya geçen İsrail askerleri, 50 civarında tank, zırhlı araç ve helikopter eşliğinde kentin bir bölümünü işgal ettiler. Gazze, 1994 yılından beri en azgın saldırıyla karşı karşıya kaldı. Saldırıları sonucu 12 Filistinli katledilirken, 6'sı ağır 64 Filistinli de yaralandı. Pazar yerine füze atan işgalci askerler, kentin en büyük fabrikaları olan metal işleme atölyelerini de yıktılar. Katliamın ardından açıklamalarda bulunan İsrail Savunma Bakanı Şaul Mofaz, Gazze Şeridi ve Batı Şeria'nın seçimler tamamlanuncaya kadar abluka altında tutulacağını, gerekirse sokağa çıkma yasağı uygulayabileceklerini söyledi. Seçim propagandasını "güvenlik" üzerine inşa eden Şaron katili, Gazze'de gerçekleştirdikleri katliam ile İsraililer'e güvenliğinin nasıl sağlandığını göstererek, rüşvet skandalları ile sarsılan itibarını düzeltmeye çalıştı.



Şaron ve ekibi seçimleri kazanıp, Filistin'i Araplardan arındırma hedeflerine emperyalist savaşın sağlayacağı ortamla ulaşmak istiyorlar. Planları; Filistin halkının bir kısmını soykırıma uğratmak, kazara hayatta kalanları da Ürdün'e sürgün etmektir. Bu sayede siyonist devleti Araplar'dan arınmış, sadece Yahudiler'den oluşan saf bir devlet haline getirmek peşindedir. Bu akıl almaz canice planı uygulama fırsatı bulabilirlerse eğer, bunu tereddütsüz bir şekilde yapacaklarından kuşku duymamak gerek. Zira Şaron ve onun gibi siyonist katliamcılarının hayatlarının rüyasını böylesi bir plan oluşturuyor. Zaten Şaron ve ekibi dışında kalan ve farklı tonlarda da olsa siyonizmin renklerini taşıyan hiçbir kesim, "Filistinliler'in etnik temizliği planı"na muhalefet etmiyor.

Seçim sonuçlarına bakıldığında, bu kirli politikanın İsrail toplumunun önemli bir kesiminde karşılık bulunduğu görülmektedir. Zira Şaron'un partisi Likud milletvekili sayısını 21'den 37'ye çıkarabildi. Böylece kurulacak hükümetin başında Şaron'un olacağı kesinlik kazanmış oldu. Amerikan emperyalizmi ve siyonist Yahudi lobisi tarafından verilen desteğin, seçimler sonucu ortaya çıkan tabloda önemli bir paya sahip olduğunu söylemiştik. Bugünlerde ABD'nin İsrail'e vermeye hazırlandığı yardım miktarı 12 milyar dolardır. Yardımın 4 milyarının savunmaya, 8 milyarının ise yeni yerleşme bölgeleri ve ekonomiyi güçlendirmeye ayrılacağı açıklandı. ABD bu cömertliği, İsrail'in "terörle mücadele ettiği" gerekçesine dayandırıyor.

Amerikan emperyalizmi tarafından hazırlıkları tamamlanmak üzere olan savaşın amaçlarından biri de İsrail siyonizminin bölgede güçlü bir konuma sahip olmasını sağlamaktır. İsrail devleti tarafından emperyalist savaşa verilen hararetle desteğin temel nedeni budur. Irak'a saldırının başlamasıyla siyonist katliam ve yıkımların yeni boyutlar kazanacağı ise açıktır. Emperyalist saldırganlık ve savaş karşıtı mücadele, Filistin halkının karşı karşıya bulunduğu tehlikeyi hesaba katmalı, emperyalist-siyonist saldırganlığı aynı anda hedef almalıdır. Irak halkıyla dayanışma ve bu halka karşı girişilecek emperyalist savaşı engellemek amacıyla yapılan eylemler, aynı desteği direnen Filistin halkına da vermeli, siyonist yıkım ve katliamların engellenmesi için çaba harcamalıdır.

İslamcı basın hükümetin savaşa karşı olduğu yanılısaması yaratmaya çalışıyor...

Hükümetle birlikte Amerika'nın savaşa dahil oluyor!

Tetikçi medyada sınırlı da olsa savaşa karşı sesler duyulmuyor değil. Kuşkusuz bunlar öyle cepheden karşı çıkan kararlı, tok sesler değil. Özellikle islamcı basındaki savaş karşıtlığı son derece ilginç. Bir yandan, Amerika'nın "müslüman" Irak'a yönelttiği haçlı seferine karşı durma gereği hissediyorlar. Ne de olsa kendileri de müslüman (!) Daha ötesi müslüman bir okur kitlesine sesleniyorlar. Öte yandan hükümetteki müslümanlar partisinin ABD ile ilişkilerini müslüman okurları nezdinde aklama görevini ifa etme zorunluluğu hissediyorlar. Böyle olunca da, iki arada bir derecede kalıyorlar.

Mesela Gül'ün Ortadoğu turu ve ardından düzenlenen zirveyi bir barış girişimi gibi gösterebilmek için bin dereden su getiriyorlar. Bilindiği gibi bu zirveden çıka çıka Saddam'a uyarı çıktı. Yine

bilindiği gibi, dünyanın dört bir yanından yükselen savaş karşıtı seslerin tek bir hedefi var, o da savaşın asıl ve tek sahibi olan Amerikan emperyalizmidir. Amerika dahil, tüm dünyada yapılan savaş karşıtı gösteriler, esasta emperyalizm ve saldırganlık karşıtı gösterilerdir. Tek bir kişinin bile aklına savaşa karşı

olmak adına Saddam karşıtı bir gösteri düzenlemek gelmiyor. Bu durumda nasıl oluyor da, Saddam'a uyarı mesajı çıkan bir toplantı ve onu düzenleyen hükümet savaş karşıtı olabilir? Üstelik bu hükümet saldırı için üs ve tesislerini, deniz ve hava limanlarını saldırganın hizmetine sunmakla yetinmeyip, saldırıya bizzat katılma yönünde tüm hızla hazırlıklarını tamamlamaya çalışmaktayken!..

Hükümet ve devletin bu ikiyüzlü tutumu, İslamcı basına da örnek olmaktadır. Hem son hızla savaşa hazırlanıp, hem biz bu savaşa karşıyız edebiyatı sürdürülebildiğine göre, İslamcı basın da aynı taktiği izleyebilir, bir yandan savaşa karşıymış gibi gösterip, diğer yandan hükümetin tutumunu da bu yönde reklam ederek, aklamaya çalıştığı hükümetle birlikte Amerika'nın değirmenine su taşıyabilir. Hükümetin "barış çabaları" adı altında yürüttüğü ve islamcı basının da onayladığı bu politika, sadece Amerika'nın savaş gerekçelerinin onaylanmasına hizmet ediyor. İslamcı medyanın bu tutumunu *Yeni Şafak* gazetesi üzerinden örnekleyelim.

28 Ocak tarihli gazetede kapaktan bir haber başlığı: "*Gül: Barış için zaman daralıyor.*" Haberin devamında Gül'ün, "*zamanın daraldığını, en çok Irak'ın savaşı*

durdurabileceğini söylediğini, şimdi de aynı görüşte olduğunu" belirttiği yazılıyor. Yani, Gül'ün sözlerinin *Yeni Şafak*'ın haber başlığında kastedilenle bir ilgisi yok.

Aynı gazetenin 29 Ocak tarihli nüshasında ise daha "çarpıcı" bir haber göze çarpıyor. Büyük puntolarla verilen başlık; "*Iraklı çocuklara 'kalkan' olacak*". Yanda kalkan olacağı iddia edilen kişinin resmi, alt başlıkta da tanıtımı var. Buna göre; "*İki çocuk annesi ve AK Parti kurucu üyesi*" olduğunu öğrendiğimiz şahsın, "*Londra'dan Bağdat'a giden canlı kalkan grubuna katılmaya hazırlandığı*" yazılıyor. Demek ki hükümet partisi aslında savaşa karşıymış!..

Haber başlıkları bir yana, *Yeni Şafak*'ta, Amerikancı hükümet partisini aklama

operasyonunun en gayretli militanlığı köşe yazarları üstlenmiş durumda. Özellikle, Fehmi Kuru'nun yine 29 Ocak tarihinde yayınlanan köşe yazısı, nerdeyse tümüyle bu göreve vakfedilmiş görünüyor. "*Yanılma ve yanıltmalar üzerine*" başlıklı bu yazısını, Kuru, politikacılar tarafından yanıltılmanın her zaman mümkün olabileceği savıyla açıp, hükümetteki AK Parti'nin tutumunun bir yanıltmaca olmadığı kararıyla sonuçlandırıyor. Kendi "kanaatlerini" de güvence olarak araya sıkıştırılmayı ihmal etmiyor: "*Ali Babacan, İMF ile*

ilişkiler, ABD'nin Irak yüzünden maraza çıkarması ihtimaline dair sorularımızı açıklıkla cevapladı; onunla sohbetimizden şu anda endişe edilecek bir durum olmadığı kanaatine vardık..." "*Vardık*" demesine rağmen, herkesin Kuru ile aynı kanaati taşımadığını da yine onun kaleminden okuyoruz: "*Oysa gazetelere bakarsanız, bu görüntülerin hepsi yalan: Amerika, onbinlerce askerle bugün-yarın Türkiye'ye çörekleniyor... Türkiye, şimdiye kadar gönderdiklerine ek olarak, iki kolorduyu daha Kuzey Irak'a sevk ediyor... İMF de, kredi paketini serbest bırakmak için Türkiye'nin boğazına sarılmak üzere... Bütün bu haber ve yorumlara baktığımızda, hükümet, Irak'a savaşa hazırlanan ABD'nin emirlerini dinliyor...*"

Gerçi bunlar medyanın tutumunu tam olarak yansıtmıyor değil. Örneğin, medya hiç de hükümetin Amerika'nın emirlerini kuzu kuzu dinlediğini iddia etmiyor, tersine "kararsız" davranmakla suçluyor. Amerika'nın savaşını daha kararlı-daha atak desteklemesi gerektiğini söylüyor. Haftalar süren bu "kararsızlık" tartışmalarını, TÜSİAD'ın aynı yöndeki eleştirisi ve suçlamalarını, Kuru izlememiş olamaz. Buna rağmen, medyayı olduğundan farklı bir eğilimde gösterecek ki kendi savı geçerlilik kazansın.

Emekçi eylemlerinden...



DİSK'ten iş yasası ve nemalar için eylem...

Yeni iş yasa tasarısının meclisten geçirilmeye çalışılması ve nemaların gaspıyla ilgili DİSK Ege Bölge Temsilciliği tarafından 29 Ocak günü bir basın açıklaması yapıldı. Basmane Birleşik Metal Sendikası önünde biraraya gelen işçiler, buradan sloganlarla Basmane'deki DİSK Genel-İş önünde bekleyen kitleyle birleşip Alsancak'taki Bölge Çalışma Müdürlüğü önüne kadar sloganlar ve alkışlarla yürüdüler. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemde "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Irak'ta savaş istemiyoruz!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Amerikan askeri olmayacağız!" vb. sloganlar atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Eğitim-Sen İzmir Şubeleri'nin nema eylemi...

Nemaların gaspedilmek istenmesiyle ilgili Eğitim-Sen İzmir Şubeleri tarafından Konak Büyükşehir Belediyesi önünde 29 Ocak günü basın açıklaması yapıldı. Eyleme yaklaşık 100 eğitim emekçisi katıldı. Yaklaşık bir saat süren oturma eyleminde, "Nemalar hakkımız, söke söke alırız!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Amerikan askeri olmayacağız!", "Amerikan uşağı hükümet istifa!", "Irak halkı yalnız değildir!" vb. sloganlar atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Ankara'da faks çekme eylemi...

Kamu emekçileri 30 Ocak günü Kızılay postanesi önünde saat 12:30'da, nemalara ilişkin faks metinlerini başbakan, başbakan yardımcısı ve devlet bakanı Babacan'a çektiler. Basın açıklamasına 100 civarında kamu emekçisi katıldı. "Sadaka değil, toplu sözleşme!", "Tasarruflar, nemalar hemen ödensin!", "Savaşa değil, emekçiye bütçe!" sloganlarının atılmasının ardından, 6 Şubat'ta Maliye Bakanlığı önünde olacaklarının duyurusuyla eylem sona erdi. (SY Kızıl Bayrak/Ankara)

Adana'da Tüm Bel-Sen'in nema eylemi...

29 Ocak günü Tüm Bel-Sen Adana Şubesi'ne bağlı yaklaşık 100 memur, nemaların ödenmesi amacıyla Seyhan Belediyesi önünde oturma eylemi yaptı. Eylemde "Yaşasın örgütlü mücadelelerimiz!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Nemalar hakkımız söke söke alırız!", "Emperyalist savaşa hayır!" "Kahrolsun ABD emperyalizmi!" sloganlar atıldı. KESK'in merkezi eylem programı açıklandıktan sonra eylem sona erdi. (SY Kızıl Bayrak/Adana)

Eğitim-Sen Kırşehir Şubesi'nin basın açıklaması...

Eğitim-Sen Kırşehir Şubesi tarafından 29 Ocak günü İl Millî Eğitim Müdürlüğü önünde basın açıklaması yapıldı. Nemaların bir defada ve bir an önce ödenmesi talebiyle gerçekleştirilen basın açıklamasına 35 eğitim emekçisi katıldı. (SY Kızıl Bayrak/Kırşehir)

Emperyalizme uşaklık, emeğe ve halklara düşmanlıkta Ecevit hükümetini geride bıraktılar...**AKP hükümeti rüştünü ispatlıyor!**

AKP'nin seçimleri kazanıp hükümeti kurmasının üzerinden henüz 2 ay gibi bir zaman geçti. Fakat bu kısa sürece rağmen o, emperyalizme ve sermayeye rüştünü ispatlama konusunda daha şimdiden epeyce mesafe aldı. Hükümetin son günlerde aldığı kararlar, attığı adımlar bunu bütün açıklığıyla gösteriyor.

**AKP hükümetinin savaş politikası:
Emperyalizme uşaklık, halklara düşmanlık!**

ABD emperyalizmi Irak'a dönük bir saldırının hazırlığına aylar öncesinden başladı. Saldırı planları içerisinde Ortadoğu'daki sadık uşağı Türkiye'ye de önemli roller biçti. Bu rolün gereklerini yerine getirmek, zaten bir saldırı ve savaş hükümeti olarak kurulmuş AKP hükümetine düştü.

AKP'liler şimdilerde bir takım nedenlerden dolayı barış havarisi pozlarına bürünmüş olsalar da, daha hükümete bile gelmeden Türkiye'yi ABD emperyalizminin emrinde bu savaşa sokma konusundaki istek ve kararlılıklarını ilan etmişlerdi. Gelişmeler buna uygun seyretti.

Hükümet bir taraftan savaşa karşı olan kitleleri oyalayacak manevralar yaparken, diğer taraftan ABD'nin savaş hazırlıklarına tam destek verdi. Türkiye'yi boydan boya ABD ordusunun hizmetine sundu. Ülkedeki tüm askeri üsleri, en stratejik liman ve havaalanlarını emperyalist işgal ordusunun kullanımına açtı. Bu da yetmedi. ABD'nin savaş planlarına uygun olarak Kuzey Irak'a onbinlerce asker yerleştirdi, sınırda büyük bir askeri yığınak yaptı.

Henüz resmi izin ortada olmasa da ABD askerleri ve CIA ajanları gruplar halinde Türkiye'ye geliyorlar. Bunlardan bir kısmı Türkiye'deki üslerde kalıyor. Bir kısmı ise gizlice Irak'a geçerek işgal için gerekli hazırlıkları yürütüyor.

Kısacası AKP hükümeti tam da kendinden beklendiği şekilde Türkiye'yi savaşa sokmuştur. Meclisten gerekli izinler alınıp iş resmileştiği ve sıcak çatışma dönemi geldiğinde bu durum açıkça görülecektir.

Sahte barış manevralarının anlamı

AKP hükümeti savaş hükümetidir. O nedenle son günlerde hükümet adına yürütülen sözde barış girişimlerinin işçi ve emekçileri, AKP'nin kendi tabanını aldatmak ve beklentilere sokmak dışında hiçbir anlamı yoktur. Hükümet savaşa karşı olan halka

“biz elimizden geleni yaptık” diyebilmek için bu tür manevralara ihtiyaç duymaktadır.

Öte yandan hükümet sahte barış girişimlerini bile Ortadoğu'da ABD egemenliğinin pekişmesi, emperyalizme uşaklığın yaygınlaşması için kullanmaya çalışmaktadır. “Barış turu”na çıkan Abdullah Gül, gittiği Ortadoğu ülkelerinde ABD politikalarının savunuculuğunu yapmıştır. Büyük bir şamatayla gerçekleştirilen “Barış Zirvesi”nin sonunda açıklanan bildirge de zaten bölge ülkelerin hükümetlerinin barış konusunda değil ama ABD'ye uşaklık konusunda anlaşmalarını, bölge halklarını kandırmak için elele verdiklerini göstermektedir.

**Sosyal yıkım programlarına
kaldığı yerden devam**

AKP sadece savaş konusunda değil iktisadi ve sosyal yıkım politikalarının titizlikle uygulanması konusunda da sermayeye tam bir sadakatle davranıyor. Ve doğrusu bu konuda da Ecevit hükümetini aratmıyor.

Yeni hükümet, vurgunculara, soygunculara dokunmayacağını daha kuruluşunun ilk günlerinde “mali milat” yasasını iyice kuşa çevirme girişimleriyle ortaya koymuştu. Şimdilerde ise vergi kaçakçıları aklamak için uğraşılıyor. Bunun için hazırlanan ve mecliste kabul edilen yasa şimdilik Cumhurbaşkanı'ndan geri dönmüş olsa da, önümüzdeki dönemde uygulamaya sokulacak.

Yeni iş yasasının 15 Mart'tan önce meclisten geçirilmesi için gösterilen çaba bunun bir diğer boyutu. Önceki hükümet döneminde sermayenin çıkarlarına uygun olarak hazırlanan yeni iş yasası, işçi sınıfına dönük kapsamlı bir saldırı niteliği taşıyor. Sahte iş güvencesi yasası 15 Mart'ta yürürlüğe girecek. Bu yasadaki şikayetçi olan sermayedarları memnun etmek isteyen hükümet 15 Mart'tan önce iş yasasını da çıkarmak için söz vermiş bulunuyor.

Bu arada hükümet “Acil eylem planı” adı altında bir saldırı programını da yürürlüğe soktu. Yakından bakıldığında, hükümetin “Acil eylem planı”nın tümüyle IMF'nin istek ve dayatmalarından oluştuğu görülüyor. Yani hükümet bir taraftan “İMF'yle sıkı pazarlık” görüntüsü verirken, diğer taraftan onun isteklerini harfi harfine kendi programına aktarmış bulunuyor. IMF programlarının daha da ağırlaştırılması oluyor bu.

Gerçi hükümetin “acil eylem planı” ve IMF ile

geçen ay yapılan görüşmeler 2003 yılı saldırı programı konusunda yeterli açıklıkta fikir veriyor. Fakat gene de işin resmiyete dökülmesi, önümüzdeki günlerde yeniden gelecek IMF heyetiyle yapılacak görüşmeler sonucunda olacak. Bu görüşmelerin sonucuna göre AKP hükümetinin ilk “ek niyet mektubu” da hazırlanarak IMF yönetimine verilecek.

Yeni özelleştirme takvimi yürürlükte

Hükümetin “acil eylem planı”nın en önemli unsurlarından biri de özelleştirmelerin hızlandırılması. Buna uygun olarak bir de yeni özelleştirme takvimi açıklandı. Konuyla ilgili bakan, “Şimdiye kadar yapılmış özelleştirmelerin yarısını bir yıl içinde yapacağız” diyerek, hükümetin bu konudaki tutumunu ortaya koydu. Hemen peşinden de planda yer alan bir dizi kamu işletmesi için ihale süreci başlatıldı.

Son olarak Yüksek Planlama Kurulu toplantısında konuşan Başbakan Abdullah Gül, enerji üretim, iletim ve dağıtım tesislerinin bir an önce özelleştirilmesi gerektiğini açıkladı ve bununla ilgili pratik süreç de başlatıldı.

2003 bütçesi hazırlanıyor

Abdullah Gül'ün konuştuğu Yüksek Planlama Kurulu toplantısının asıl gündemi 2003 bütçesiydi. 2003 yılı bütçesi yaklaşık 148 katrilyon olarak belirlendi. Bunun 100 katrilyon kadarı borç ve faiz ödemelerine, 8 katrilyon kadarı silahlanma harcamalarına gidecek. Buna karşılık 600 kadar yatırım 2003 planından çıkarılmış bulunuyor. Çünkü yatırımlara sadece 9 katrilyon lira ayrılmış durumda.

2003 bütçe tasarısı kamu çalışanlarına dönük yeni hak gasplarını da gündeme getiriyor. Örneğin İstanbul dışında kamu kuruluşlarının personel servisi uygulaması kaldırılacak, çalışanlara verilen ikramiyeler ise tırpanlanacak.

Nema ödemeleri yılan hikayesi

Hükümetin ilk kurulduğu günlerde AKP yöneticileri Zorunlu Tasarruf Fonu'nda biriken paraların bir an önce hak sahiplerine dağıtılacağı sözünü vermişlerdi. Hatta yoksul babası geçinen Tayyip Erdoğan nemaların Şubat'ta dağıtılacağı söylemişti. Ancak gelinen yerde bu iş tam bir yılan hikayesine dönmüş bulunuyor. Hükümet işçi ve emekçilere 2007'ye kadar yayılan bir ödeme takvimi dayatıyor. Bu da işçi ve emekçilerin alacağı paraların kuşa dönmesi, buna karşılık eldeki kaynakların tıpkı son Pamukbank operasyonunda olduğu gibi sermayeye kaynak olarak aktarılması demek.

**Savaşa ve sömürüye karşı
bir mücadele dönemi**

Emperyalist savaş gün sayıyor. İktisadi ve sosyal yıkım saldırıları ise giderek ağırlaşıyor. Kendini tümüyle emperyalizme ve sermayeye hizmete adanmış AKP hükümeti ise işçi ve emekçilere, bölge halklarına düşmanlıkta sınır tanımıyor.

Ancak bir de tersinden düşünmek gerekir. Zulmü artanın yıkılışı da hızlanır diye boşuna dememişler. Bütün mesele işçi ve emekçilerin saldırılara, yaşanan yıkımlara karşı oluşan tepkisine bilinçli bir yön verebilmek. Tepki ve öfke bilinçle birleştiği ve doğru hedeflere yöneldiği ölçüde tablo tersine çevrilebilecektir. Yapılması gereken de budur.

Emperyalizme ve sermayeye uşaklık programı

AKP hükümeti, uygulayacağı politikalar için önden herhangi bir programa gerek duymadı. Zaten buna gerek de yoktu. Zira uygulaması gereken program düzenin gerçek sahipleri ve koruyucuları tarafından çoktan hazırlanmış, yeni başbakanın masasına konulmuştu. Masaya konulan program bir savaş ve saldırı programıydı. Komünistler, daha hükümetin kurulduğu ilk günlerde bunu kesin bir dille ifade ettiler:

“Bu çerçevede yeni hükümetin ve meclisin uygulayacağı program, temel çizgileriyle bir önceki hükümetin ve meclisin tek parti halinde uygulayacağı programın kendisi olacaktır. Ekonomide IMF reçeteleri, siyasette çerçevesi MGK'da generaller tarafından çizilen karar ve uygulamalar, dış siyasette ise ABD emperyalizminin çıkar ve ihtiyaçları, bu

programın ana çerçevesini vermektedir. Yeni hükümet ve meclisin bu alanda eskisinden farkı, bu çerçeveyi yeni duruma ve ihtiyaçlara uydurmaktan ibaret kalacaktır. (...) Buna iki noktayı ilave etmek durumundayız. İlk, IMF programı geçmişte aşan bir katılımla uygulanacak; gerek borç çevriminin gerekleri, gerekse AKP'nin kendini emperyalizme ve büyük sermaye çevrelerine beğendirmeye kaygısı kaçınılmaz olarak bu sonucu doğuracak. İkinci olarak ise Türkiye ABD emperyalizmi hesabına Irak'a karşı savaşa katılacak.” (Ekim, sayı:230, Kasım 2002, Başyazı)

Görüldüğü gibi bu değerlendirme, şu an yaşadıklarımızın ve yakın gelecekte yaşayacağımızın özetinden başka bir şey değildir.

Dünya Ekonomik Forumu'nun Davos toplantısı kitlesele gösterilerle protesto edildi

Dünyanın en büyük tekellerinin katıldığı Dünya Ekonomik Forumu emekçi kitlelere yönelik yeni saldırı ve yıkım programları hazırlamak üzere 23-28 Ocak'ta Davos'ta toplandı.

Toplantı için İsviçre devleti aylar öncesinden hazırlıklara başladı. Uzun tartışmaların ardından yürüyüş izni verildi. Bunda demokratik ülke görünümünü vermenin yanı sıra önceki yıl yaşananların ve bunun toplumda devlet aleyhine yarattığı tepkinin de payı oldu. Ayrıca izin verilip verilmemesinden bağımsız olarak gösterilerin olacağı ve bunun engellenemeyeceği gerçeğini İsviçre devleti de biliyordu. Bu durumda izin vermek, bu yolla protesto gösterilerini kontrol altında tutmak daha makul bir seçenek olarak kabul edildi.

Gösteri ve yürüyüş izni verilmesine rağmen İsviçre devleti büyük bir telaş ve olağanüstü bir güvenlik hazırlığı içindeydi. Güvenlik önlemleri için 14 milyon Franklık bir kaynağın kullanıldığı iddiası alınan önlemlerin düzeyi hakkında yeterli bir fikir veriyor. Gizli servis elemanları çoktan iş başındaydılar. Polis ve asker gücü seferber edilmişti. İsviçre basınında silahlı tatbikat yapan polis resimleri yayınlanıyor, medya üzerinden toplumu sindirmeyi ve katılımı sınırlamayı amaçlayan bir propaganda yürütülüyordu.

Davos'ta yapılacak Forum'u Forum karşıtları da yoğun bir hazırlıkla karşıladılar. Yapılacak olan protesto gösterilerinin hazırlığı 34 örgütün oluşturduğu "Olten Birliği" tarafında örgütlendi. Bunu hemen tüm büyük merkezlerde oluşan yerel platformlar tamamladı ve tüm hazırlıklar "Olten Birliği" ile koordineli bir şekilde yürütüldü.



Basel'deki platform İsviçre İşçi Partisi (Neue PdA), TKİP ve Sosyalist Emek Hareketi bileşiminden oluşuyordu. Bu platform bir hafta önce Almanca ve Türkçe bir çağrı bildirisi dağıttı ve bildiri birçok

internet sitesine gönderildi.

Olten Birliği ve yerel platformlar tarafından olası gelişmeler karşısında avukatlar tutulmuş, çatışma anında yaralıları olay yerinde müdahale edecek sağlıkçılar görevlendirilmişti. Haftalar öncesinde konferanslar, bilgilendirme ve tartışma toplantıları düzenlendi, film gösterimleri yapıldı ve bilgilendirme standları açıldı. Söz konusu birlik ve platformların dışında sendikalar, Yeşiller, Teoloji Hareketi vb. gruplar da ayrıca yürüyüş çağrısı yaptılar.

Son hafta güvenlik önlemleri özellikle yoğunlaştırıldı. Gösteri izni olmasına rağmen sınırlar tutuldu. Zürih gibi bazı önemli kentlerde otobüs firmaları polis tarafından tehdit edildi ve tutulması engellendi. Davos'a girişler kapatıldı, tren seferleri durduruldu. Havada sürekli helikopterler uçtu, kontrol merkezleri cemsellerle tutuldu vb. Sendikaların ve komitenin polislerle yaptığı görüşmeler sonucu, kimlik kontrolü ve arama reddedilerek, sendika otobüsleri Davos'a girebildi.

Yaklaşık 3500 kişilik bir kitle Davos merkezinde gösteri yaparken, 4000 kişilik bir kitlenin, kimlik kontrolünü ve aramayı reddetmeleri için, kente girişi engellendi. Bunun üzerine çatışma çıktı. Akşam dönüşünde polis Zürih kentinde özellikle de istasyonda yoğun güvenlik önlemleri almıştı. Bunun böyle olacağını bilen göstericiler "izine rağmen Davos'a sokulmadık, bunun bedelini Bern ödemelidir" diyerek Bern'e aktılar. Yaklaşık iki bin kişilik kitle gece geç saatlere kadar polislerle çatıştı. Arabalar ateşe verildi, lüks otel ve dükkanlar harebeye çevrildi.

Protesto eylemine "Kahrolsun emperyalist savaş!", "Sosyal ve demokratik hak gasplarına hayır!" şiarlarının yazılı olduğu BİR-KAR imzalı pankartlarımız ile katıldık ve BİR-KAR adına hazırlanan bülteni yaygınca dağıttık. Bülteneye gösterilen ilgi dikkat çekiciydi.

BİR-KAR /İsviçre

Polis devleti uygulamaları her yerde!

Davos eylemine çağrı amacıyla İsviçre'nin bir çok bölgesinde afişleme çalışması yapıldı. *Ekim Gençliği* taraftarları olarak eyleme katıldık. Cenevre İstasyonu'ndan 300 civarında bir kitleyle sabah 06:00 trenine bindik. Türkiyelilerin katılımı oldukça sınırlıydı. İlk gözlemimiz katılımcıların çoğunun genç olmasıydı. Yolculuk boyunca sloganlar atıldı, bildiriler dağıtıldı, savaşa karşı imzalar toplandı.

Dikkatimizi çeken bir diğer nokta İsviçreli gençlerin sosyalizme ve değerlerine olan ilgileriydi. Hep beraber Enternasyonal ve işçi marşlarını söylediler, biz de onlara eşlik ettik. Zürih'teki kitleyle birleştikten sonra pankartlar açıldı. Özellikle Amerika, Bush ve savaş karşıtı pankartlar taşındı. Bizde "Emperyalist savaşa karşı birleşelim!" yazılı pankartı açtık ve sloganlar eşliğinde Davos'a gidecek trene bindik.

Davos'a 30 km. kala trenimiz durduruldu. O anda polislerin bir otobüsü geri çevirdiğini farkettik. Davos giden tek yol burdan geçtiği için tüm bölge kuşatma altına alınmıştı. Trenden iner inmez pankartlar açıldı ve sloganlar atıldı. Uzun bir süre bu bölgede kaldıktan sonra gerginlik ortamı artmaya başladı. Göstericilerle polisler arasında çatışmalar sürekli devam etti.

Kitlenin bir kısmı Davos'a girmeyi önceden başarmıştı. Uzun bir bekleyişten sonra yürüyüş komitesiyle polisler arasında yapılan pazarlık sonucu kitlenin Davos kentine girmelerine izin

verecekleri, ancak bunun için eylemcilerin çantalarının aranması kabul edilirdi. Bir süre sonra polis yapılan anlaşmaya uymayarak saldırıda bulundu.

Polisin bu tutumu protesto edildi. Bunun üzerine polisler göstericiler arasında çatışma çıktı. Çatışmalar süresince polisler sürekli akrimojen gazı kullandılar. Davos'a girebilmenin mümkün olmadığı anlaşılınca, kitle Zürih ve Bern'de yürüyüş yapma kararı aldı. Kitlenin bir bölümü Zürih'e, diğer bir bölümü de Bern'e gitti. Tren hareket halindeyken bile, polisler plastik mermilerle trenin içine ateş etmeye devam ettiler.

Biz Bern'e gidecek olan trene bindik. Bern İstasyonu'nda 1500 civarında bir kitle coşkulu bir şekilde slogan atarak istasyonun dışına doğru yürüyüşe geçti. Polisler hemen etrafımızı sardılar. Yürüyüş engellenmek istenmesi üzerine bazı göstericiler kapitalizmi simgeleyen bankaların camlarını kırdılar. Polis tekrar üzerimize saldırdı. Bunun üzerine kitle yeniden istasyona doğru yöneldi. Dört bir yanımız polisler tarafından sarıldı. Çatışmalar yoğun bir şekilde burada da sürdü.

Böylece, kendisine "demokratik" ülke etiketini yapıştıran İsviçre, efendisi Amerikan'ın uşağı olduğunu polis devleti uygulamalarıyla bir kez daha net bir şekilde kanıtladı.

Ekim Gençliği/Cenevre

KADEK ve ABD

Serhat Ararat

Özetle, birçok değerlendirme ve kararlarıyla ABD'nin Ortadoğu politikasını "statükoyu aşma" mücadelesi, "demokratikleşme girişimi" olarak değerlendiren İmralı Partisi KADEK, ABD ile görüşmek, onun Ortadoğu senaryosunda figüranlık kapmak için herşeyi yapmaya hazırды.

Haftalar boyu KADEK'in ABD ile görüştüğüne ilişkin tartışmalar yapılmaktadır. Tartışmalar işin özünü açığa çıkarmaktan çok, özünü bulandırmaya ve saptırmaya, gerçeklerin üstünü örtmeye dönüktür. İlk kez Can Dündar KADEK'e ait olan bir belgeyi açıklayarak yorumladı. Ardından TC'nin Genelkurmay ve istihbarat yetkilileri belge ve ABD ile yapılan görüşmeyi doğrulayan açıklamalarda bulundular. İlk günlerde KADEK açık bir ret tavrından çok yuvarlak laflarla geçiştirmeye çalıştı. Sonra ABD Ankara Büyükelçisi sert bir üslupla böyle bir görüşmenin yapılmadığını söyledi ve konuyla ilgili haberleri yayınlayan gazetecileri sert bir biçimde eleştirdi.

KADEK ve ABD temsilcileri gerçekten görüştü mü, görüşmedi mi? Tartışmayı bu soru üzerinde yürütmenin bir yönüyle çok anlamlı olmadığını düşünüyoruz. Belli ki TC ile ABD arasında Irak savaşı, "Kuzey Cephesi" konularında önemli bir pazarlık vardı. Bu noktada TC elini güçlendirmek ve istemlerini daha etkili bir biçimde ABD'ye anlatmak ve dayatmak için böyle bir tartışmayı gündemleştirdi. Bu pazarlıkların içinde KADEK'in fiziksel imha dahil tasfiyesi, Musul-Kerkük bölgelerinin askeri olarak denetlenmesi, Güney Kürdistan ve Irak'ın yeniden yapılandırılması konusunda daha fazla ve etkili söz sahibi olma gibi temel noktalar var. "KADEK ile görüştünüz, bu, teröre taviz ve güç vermektir, hele Ortadoğu senaryosunda KADEK'e sıradan da olsa, figüranlık düzeyinde de olsa bir rol vermek kabul edilemez" dayatmasıyla ABD karşısında kendi elini güçlendirmeye çalışmıştır.

ABD ise bu yaklaşım karşısında sert tepki göstererek, KADEK ile herhangi bir ilişki içinde olmadığını belirterek işin içinden çıkmaya çalışmıştır.

Bu iki noktanın altını bu biçimde vurguladıktan sonra, esas olarak KADEK'in konumu ve tutumu üzerinde durmak istiyoruz. KADEK, ABD ile herhangi bir görüşmenin yapılmadığını, yayınlanan belge ve bilgilerin doğru olmadığını, daha da önemlisi bu haber ve yorumlarla KADEK ile bölge halklarının arasının açılmak istendiğini belirtti ve günlerce bu tutumunu yaymaya çalıştı.

Açık ki KADEK bu sert görünen tutumuyla sahtekarlık yapıyor. Bölge halklarına karşı hegemonya savaşına hazırlanan ABD emperyalizminin yanında görünmek, hiç kuşkusuz bölge halklarından tümenden kopmak ve ABD-İsrail-TC eksenine yamanmaktan başka bir şey değildir. Peki, İmralı Partisi KADEK, anılan bu karşı-devrimci eksene yamanmak için az mı çırpındı? Bu çırpınımları belgeli değil mi? A.

Öcalan'ın avukatlarıyla yaptığı görüşmelerin notları, gönderdiği talimatlar, 8. Kongre'ye sunulan Politik Rapor ve KADEK BK üyelerinin yaptıkları sayısız açıklama ve değerlendirme bu yamanma yaklaşımının somut göstergeleri ve kanıtları değil mi? Şimdi ortaya çıkıp "biz ABD ile görüşme yapmadık, böyle bir şey yok ve bunu yaymak ise bizimle bölge halklarını karşı karşıya koymaya dönük bir provokasyondur" demek sahtekarlık değilse nedir?

ABD ile görüşmek, ABD'nin bölge politikasında yer almak için çırpınan siz değil misiniz? Sıradan insanları hafızasız, hiçbir şeyden anlamaz olarak

görebilirsiniz, ama tarihe mal olmuş belgeleri ne yapacak ve nereye koyacaksınız? İşte bunlardan bir iki örnek:

"Üç trilyonu bana harcıyorlar, demek ki ümitleri var değil mi? Devlet bana saygılı olmuşa (ki olmuştur) ben de ona saygılı olurum. Keşke devamı gelse. Umut ediyorum. Benim yaşamam bile önemlidir. Çünkü herkes değerli biliyor (karşı tarafta).

Bu yaşam (içinde bulunma koşulları açısından) her gün intihara götürür. İlk gün dedim, hiç konuşmayacağım, ama baktım durum kötüye gidecek. (hem Kürtler hem Türkiye için) Barış için o günden bugüne konuşuyorum. Yeni dönemde herkes değişecektir.

Talepler benim imzama olsun

a- Bu girişim, Ortadoğu'da demokratikleşmeye hizmettir. Bunun gelişmesine karşı değiliz. Irak'ta, Balkanlar'da geliştirse ABD'nin öncülüğünde gelişimine karşı değiliz.

b- Güvenceler verilirse bu demokrasi bloku içinde rolümüzü oynamaya çalışırız. Demokratik bir blok şeklinde gelişeceğine inanıyoruz.

c- Arabuluculuğunuzla Türkiye'de silahları bırakmaya hazırız.

d- PKK, kendi program ve eylem yapısını değiştirerek, yasal-siyasal oluşuma kendisini hazırlamak istemektedir. Bunun için Türkiye'den beklentiler, bölgede bazı demokratikleşme adımları atmasıdır. (Koruculuğun lağvedilmesi, OHAL'in kaldırılması vb.)

e- Toplumsal barış için ve silahsızlanmayı sağlamak için af gereklidir.

f- Hızlı hareket edilmeli, sınırlar değişmeden güneye siyasal himaye (güvence) verilmelidir.

NOT: Ev gözetimi gibi statü yaratmalısınız. Birkaç arkadaş da yanımızda olmalıdır.

Türkiye'ye kendileri beni teslim etmiştir. Kendileri tarihi en büyük zararı görür. Olumsuz yaklaşım olursa, ABD 21. yüzyılı sadece bizimle savaşarak geçirecektir. Bu konseptte PKK de dahildir. Hızlı adımlar atılsın. Pratik sonuçları İmralı duruşmalarına yansımalıdır. İngiltere ve Almanya'ya da bu projeyi sunun. Süleymaniye'de ABD ile görüşünler. Türkmenler ile ilişkileri düzeltin. Talabani ile görüşün, benden de selam söyleyin. Yardım etsin size. '93'teki yapıcı yardımını sürdürsün. Talabani-Barzani yine bizim güneydeki durumlarımız ile ilgili bilgi getirin. (Talabani-Barzani'nin yakın süreçte ABD'ye gidecekleri aktarıldı.) Türkiye Avrupa ile geliştirecekleri çözümden rahatsız, ama ABD ile çözüm olabilir yaklaşımı vardır.

(3 trilyon masraf yapılıyor. 70 milyon dolar ABD yardım yapmış bilgisi aktarıldı.)

Suriye kendini dönüştürebilir. Demokratikleşmeye yönelik adımlar atabilir. Saddamvari şeyler tasfiye olacaktır."

Buradaki değerlendirme ve istemler A. Öcalan'a ait ve 7 Haziran 1999 tarihli avukatlarla yapılan görüşme notlarından alınmıştır.

Buradaki sözler hiçbir açıklamaya yer vermeyecek kadar çok açıktır. Ama biz yine de bir-iki tekrar yapmakta yarar görüyoruz.

Bir: Öcalan, ABD'nin Balkanlar ve Irak'taki

politikalarını "Demokratikleşmeye hizmet" olarak değerlendiriyor.

İki: ABD ekseninde oluşan bloku, "Demokrasi bloku" olarak değerlendiriyor.

Üç: Güvence verilmesi durumunda bu blok içinde "rolümüzü oynamaya çalışırız" diyor. (İstedikleri güvence ise hiç kuşku yok ki aftan başka bir şey değildir.)

Dört: Öcalan ABD ile görüşülmesini, bu konuda C. Talabani'nin de yardımcı olmasını istiyor ve "93'teki yapıcı yardımını sürdürsün" diyor.

Hatırlanırsa İmralı Partisi yönetenlerinin bundan sonra yaptığı tüm değerlendirmeler yukarıda özetlediğimiz eksen temelindedir. ABD'nin tek kutbunu oluşturduğu emperyalist düzeni onaylayan, meşrulaştıran, halk yığınlarına şirin göstermeye çalışan bir tutum içinde olmuşlardır. Nisan 2002 Serxwebun sayısında yayınlanan 8. Kongre'ye sunulan "Politik ve Pratik Çalışma Raporu" adlı belgede bu yaklaşımı görmek mümkün. Bu belgede şunlar yazılı:

"Bu anlamda yaşanmakta olan ve önümüzdeki yıllarda yoğun bir mücadele ile yaşanarak yeni bir uluslararası sistemin oluşumuna yol açacak süreç ileriye doğru bir süreçtir, bir gelişme sürecidir. Bunun bazılarının sandığı ya da iddia ettiği gibi geriye gitme özelliği kesinlikle yoktur. Monarşilerin, oligarşilerin, kişi diktatörlüklerinin, faşizmin gündeme gelmesi elbette beklenemez. Bunlar geçmişte kalan, insanlığın geçmişte yaşadığı ve artık gelişmeler önünde engel oluşturan ideolojik ve siyasal yapılarıdır. Dolayısıyla değişim ve yeniden yapılanma barış ve demokrasi ile insanlığın bütünleşmesi yönünde, ulusal kimlik ve kültürün gelişmesiyle birlikte uluslararası bir kimliğin ve kültürün ortaya çıkıp geliştiği ve böylece bir bütünleşmenin olduğu bir yönde olacaktır. Bu nedenle yeni uluslararası sistem geçmişten daha barışçıl bir sistem olmak zorundadır. İnsanlık özellikle 20. yüzyılda iki büyük dünya savaşını yaşadıktan sonra, böyle büyük savaşları tekrar gündemine alamaz; hele hele nükleer silahların dünyayı tehdit ettiği bir ortamda böyle bir savaş durumu kendisini yok etmesini de içerir ki, 21. yüzyıl insanlığı herhalde bu kadar akılsız ve tedbirsiz olamaz."

KADEK, "uluslararası sistem" diyerek tek kutuplu emperyalist dünyayı meşrulaştırmakla kalmıyor, aynı zamanda ABD'nin dünyayı tek başına yönetme, olası rakiplerinin önünü bugünden kesme, bunun için petrol, diğer stratejik madde ve alanları denetleme stratejisinin bir gereği olarak hazırlanmaya çalıştığı Irak savaşını "statükoya karşı mücadele" olarak tanımlıyor ve böylece hangi cephede yer alacağını net bir biçimde ortaya koymakta tereddüt etmiyordu. Şimdi kalkıp "biz ABD ile görüşmedik, bu tür haberler bizi Ortadoğu halklarıyla karşı karşıya getirmeye yöneliktir" demenin herhangi bir anlamı olabilir mi? Öncelikle bu değerlendirme ve yaklaşımı ortadan kaldırmanız gerekir, sonra söz söyleme hakkınız belki doğar, yoksa sahtekarlıktan kurtulmak mümkün değildir! Anılan belgede "Her şeyden önce, Ortadoğu üzerindeki mücadele, statükoculukla değişim ve dönüşüm arasındaki bir mücadeledir" sözleriyle emperyalist savaşın özünü de çarpıtmış oluyorlar. Aynı belgede hemen devamla haydut Bush yönetimi onaylanmakta ve emperyalist hegemonya savaşı "statükoyu aşma mücadelesi olarak" gösterilmeye çalışılmaktadır. Şu utanç verici sözleri birlikte okuyalım:

"Her şeyden önce, Ortadoğu üzerindeki mücadele, statükoculukla değişim ve dönüşüm arasındaki bir mücadeledir; bir başka ifadeyle 20. yüzyıl sistemini olduğu gibi sürdürmeyi istemekle bunu insanlığın

yaşadığı ekonomik, sosyal, kültürel ve ideolojik gelişmelere ve yine Ortadoğu'da temel olan Filistin ve Kürt sorunlarının çözümüne uygun olarak değiştirmek ve yeni bir sistem yaratmak isteyen güçler ve anlayışlar arasındaki bir mücadeledir; 20. yüzyıl sistemiyle insanlığın ihtiyaç duyduğu daha barışçıl ve demokratik olması gereken 21. yüzyıl sistemi arasındaki bir mücadeledir. Ortadoğu barış projesini ve uluslararası kompoyu yürüten ABD yönetimi başarısızlığa uğradıktan sonra Amerika'da yeni bir yönetim işbaşına gelmiş, Irak merkezli olarak bir Ortadoğu müdahalesini içeren yeni bir projeyi, akıllı yaptırımlar projesini hazırlayıp uygulamaya koymak istemiştir. Ancak uluslararası alanda ve bölgesel düzeyde eski statükoyu savunan güçler bu projenin pratikleşmesini engellemişlerdir. Özellikle uluslararası alanda Rusya, Fransa, Çin ittifakı, bölgesel planda Türkiye, İran, Irak, Suriye ittifakı, yerel planda KDP-YNK ittifakı böyle bir projenin hayata geçmesini engellemiş, eski statükonun sürdürülmesini istemiştir."

KADEK, bu değerlendirmeleriyle ABD akıl hocalarını bile sollamaktadır. Açık ki ABD'nin hegemonya savaşını onaylayan ve destekleyen KADEK, kendisi için bir rol istiyor ve bekliyordu. Ancak "Aç tavuk kendisini buğday ambarında sanır" örneğini yaşayan İmralı Partisi yönetenleri gerçekliğin pek de öyle olmadığını, kendilerine bir rol verilmek yerine, tasfiye planı içinde olduklarını görmeye başladılar ve büyük bir telaşa kapıldılar. Yukarıdaki değerlendirmelerinden vazgeçmemekle birlikte tutumlarını sözüm ona "tarafsız"laştırdılar. "Irak savaşı Ortadoğu statükosunu aşacaktır, bu olumludur, ama bu savaşta biz Kürtlerin çıkarlarını esas alan bir tutum içinde olacağız" demeye başladılar...

Özetle, birçok değerlendirme ve kararlarıyla ABD'nin Ortadoğu politikasını "statükoyu aşma" mücadelesi, "demokratikleşme girişimi" olarak değerlendiren İmralı Partisi KADEK, ABD ile görüşmek, onun Ortadoğu senaryosunda figüranlık kapmak için herşeyi yapmaya hazır. Can Dündar tarafından yayınlanan belgedeki görüşler yukarıda birkaç aktarma yaptığımız belgedeki görüşlerin aynısı, tüm KADEK yayınları benzer görüşlerle doludur. Dolayısıyla tartışmayı ABD ile görüşme oldu mu olmadı mı eknesi üzerinde yapmak yerine KADEK'in çizgisi ve politik tutumu üzerine yapmak, teslimiyet ve ihaneti teşhir ve tecrit edecek bir yaklaşım içinde olmak daha sağlıklı ve doğru olur!

KADEK, bu düzene yamanmaya çalışıyor, bu düzen içinde kendine bir yaşama olanağı yaratmak istiyor. Ama sistemin efendileri pişmanlık gösterilerine bile, yaşam dilenciliklerine bile zerre kadar "değer" vermiyor! Çünkü bu sistemin efendileri, tarihsel ve siyasal bir bilince, sınıfsal içgüdülere sahiptirler! Sürüngelelere yaşam hakkı tanımama kararındadırlar.

Ne yazık ki halkımız bu gerçeklerin farkında değil, ya da farkında olmasına rağmen çaresizleri oynuyor. Kaderinin söz konusu olduğu bir savaş sürecinde böyle bir aldatmaca ve çaresizlik içinde olmak kadar kötü ve talihsiz bir şey olabilir mi?

Ama çaresizlik ve talihsizlik bir kader değildir! Çaresizliği ve talihsizliği aşmak devrimci ve yurtseverlerin bilinçlerinde, yüreklerinde ve daha da önemlisi etkili pratik mücadelelerinde gizli!..

Köln'de savaş karşıtı kitlesel gösteri

ABD'nin Irak'a dönük saldırı hazırlıklarını hızla tamamlaması, savaş karşıtı güçlerde gözle görülür bir canlanma ve savaş karşıtı gösterilerde de belirgin bir yoğunlaşma ve yaygınlaşma yaşanmasına yol açıyor. Geçtiğimiz hafta sonu Almanya'nın pek çok kentinde gerçekleşen savaş karşıtı eylemler de bunun bir göstergesi.

Bu eylemlerden biri 25 Ocak'ta Köln'de gerçekleştirildi. Bu eylem son dönemde bu kentte gerçekleştirilen en kitlesel eylemdi. Gösteriye yaklaşık 10 bin kişi katıldı.

Savaş karşıtı platformun organize ettiği eylemde gençlerin, kadınların ve çocukların belirgin bir ağırlık oluşturması dikkat çekti.

Emperyalist savaşın çok yakın bir tehlike haline gelmesi eylemlere katılımı artırıyor.

İktidar partileri SPD ve Yeşiller de eyleme destek verdiler. Oysa bu partilerin oluşturduğu hükümet bir sosyal yıkım ve savaş hükümetidir. İşçi ve emekçiler bunun bilincinde oldukları içindir ki, taşıdıkları döviz ve pankartlarda bu ikiyüzlülüğü teşhir ettiler.

Savaş karşıtı protesto eylemi mitingle başladı. Mitingte savaş karşıtı konuşmalar yapıldı, savaşa karşı çabaların yoğunlaştırılması, birleştirilmesi ve güçlendirilmesi çağrısı yapıldı. Asıl buluşmanın yüzbinlerin katılmasının



beklendiği 15 Şubat'ta Berlin'deki merkezi eyleme olacağı duyuruldu. Ardından Dom Kilisesi önüne dek süren bir yürüyüş gerçekleştirildi. Burada da kısa konuşmalar yapıldı. Eylem müzik dinletisiyle sona erdi.

BİR-KAR olarak eyleme "Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı dayanışmaya!" yazılı pankartımızla katıldık. "Alman hükümetinin savaş ve kriz politikalarına karşı mücadeleye!" başlıklı Almanca bildirimizi dağıttık.

Savaş karşıtı çalışmalarımızı yoğunlaştırmış bulunuyoruz. 15 Şubat'taki merkezi eyleme dönük hazırlıklarımızı sürdürüyoruz.

BİR-KAR/Köln

Köln'de işsizliğe, sosyal hakların gaspına ve savaşa karşı panel

Tüm Avrupa ve Almanya'da, 11 Eylül'le birlikte, demokratik ve sosyal haklara dönük saldırılar hız kazandı. İşbaşındaki hükümetler tarafından değişik adlar altında saldırı paketleri hazırlanmakta, işçi ve emekçilerin mücadeleye kazanılmış hakları adım adım yok edilmektedir. Bu saldırının Almanya'daki örneği "Hartz Komisyonu" önerileridir. Sözde yeni iş sahaları açmak ve işsizliğe çözüm bulmak amacıyla yasalaştırılan bu paket, işçi ve emekçilerin ekonomik, sosyal ve siyasal kazanımlarını budamaya dönük kapsamlı bir saldırdır.

BİR-KAR İşçi Komisyonu 26 Ocak günü Köln'de "İşsizliğe, sosyal hakların gaspına ve savaşa karşı"

mücadelenin sorunlarının tartışıldığı bir panel gerçekleştirdi. Panele metal, belediye, inşaat işkolundan duyarlı işçilerin ve işyeri temsilcilerinin de aralarında bulunduğu 30 kişi katıldı.

İnşaat işçileri sendikasının Köln şube sekreteri, metal işkolundan bir işyeri işçi temsilcisi ve BİR-KAR İşçi Komisyonu üyesi bir işçinin konuşmacı olarak katıldıkları panel anlamlı tartışmalara sahne oldu. Söz alan işçi temsilcilerinin panelistleri destekleyen ve tamamlayan konuşmaları paneli daha da işlevli hale getirdi. Panel, bu tür etkinliklerin başka bölgelerde de yapılması çağrısıyla sona erdi.

BİR-KAR çalışanları/Köln

Almanya'da işsizlik oranında hızlı artış

Resmi verilere göre, Almanya'da 2002 yılında çalışanların sayısında '97'den bu yana ilk defa düşüş yaşandı, 2001 yılına göre 246 bin çalışan işini kaybetti. Bu, işsizlik sayısında '97 yılından bu yana gerçekleşen hızlı artış oluyor.

Aralık 2002'de yaklaşık 4,22 milyon olan işsiz sayısının bu ay 4,5 milyonun üzerine çıkması bekleniyor.

Federal Sağlık Bakanlığı'nın yaptığı bir araştırmaya göre, 2002 yılında sağlık sebebiyle işe gelmeyen işçi sayısı 1970'den bu yana en düşük seviyede. 220 günlük işgününün toplam 8,8 günü (çalışma saatlerinin % 4'ü). Bu durumu DAK (Alman Memurlar Hastalık Sigortası) ve DGB (Alman Sendikalar Birliği) işçilerin işyerini kaybetme korkusuna bağlıyor.

İşsizlik oranının rekor düzeyde artması, işverenlerin sürekli olarak yatırımlardan kaçınacaklarını, işçi çıkaracaklarını, rekabet koşullarında Almanya'da işçi

ücretlerinin çok yüksek olduğunu açıklamaları, işçilerin işyerini kaybetme kaygısıyla sağlık durumları kötü olsa da çalıştıklarını gösteriyor.

Köln'deki Ekonomi Enstitüsü, işe gelmeme oranındaki düşüşü, işverenlerin çalışma koşullarını düzelterek önlemler almasına, daha sağlıklı iş ortamı yaratmak için yaptığı yatırımlara bağlıyor. Hastalıkların salt çalışma koşullarından kaynaklanmadığı düşünülürse, bunun nasıl bir çarpıtma olduğu ortada. İşverenlerin aldığı önlemler Opel örneğinde şöyle. Uzun süre sağlık sebebiyle işe gelmeyen işçilerle birebir görüşülerek "şirketin kendilerine ihtiyacı olduğu" söyleniyor; hastalıkların "önlemesi" bir nevi psikolojik baskı uygulamasıyla gerçekleştiriliyor. Böylece işçiler kapitalist krizin faturasını sağlıkları uğruna omuzlamak zorunda kalıyorlar.

Kızıl Bayrak/Almanya

Beyaz Perde'den damlayan kan: Hollywood savaş filmleri

Bir sonbahar günü televizyonlarımızı açtığımızda gördüklerimiz hepimizi şaşkına çevirdi. "ABD'de kıyamet günü" diyordu haberler. Dünya Ticaret Merkezi'nin dev gökdelenleri milyonlarca insanın gözleri önünde yerle bir olurken insanlar, izlediklerinin gerçek mi yoksa büyük bütçeli bir savaş filminden bir sahne mi olduğu konusunda şüpheye kapıldılar. ABD Başkanı çıkıp televizyondan tüm dünyaya gözdağı vererek intikam yeminleri ettiğinde şüpheleri sonlandı ama bunun yeni bir dönemin başlangıcı olduğunu düşünerek kaygılanmaya devam ettiler. Nihayet, daha enkazlar kaldırılmadan tüm dünyaya "sonsuz adalet" getirme iddiasıyla yeni bir savaşlar döneminin başlatıldığı ilan ediliyordu.

Hollywood içinse savaş 11 Eylül'ün çok öncesinde başlamıştı. 2. Dünya Savaşı Avrupa'yı yerle bir etti ve tüm bir yaşam gibi Avrupa sineması da yıkıma uğradı. Hollywood'un tüm dünyada sinema endüstrisine egemen olması bu yıllara denk düşer. Bu aynı zamanda ABD'nin dünya ekonomisinin süper gücü haline gelmesi ile de paralellik taşır. Sömürgelerin bir bir bağımsız devletler kurmaları ve yeni sömürgecilik devrinin başlaması, Hollywood'u ABD'nin siyasal yaşamının neredeyse vazgeçilmez bir dayanağı haline getirdi. Böylelikle hem bu ülkelere film satarak ciddi bir ekonomik gelir elde ediyor (sadece film endüstrisinden ABD'nin elde ettiği kâr, pek çok ülkenin yıllık bütçesini geride bırakıyordu), hem kendi kültürünü ve onun araçlarını (hamburger, Levis vs.) tüm dünyaya pazarlıyordu. Ama bunların hepsinden daha önemlisi pek çok ülke üzerinde bir ideolojik hegemonya kurmayı başarıyordu.

Özellikle soğuk savaş sırasında Hollywood, Amerikan ideolojisinin önemli bir mevzisiydi. "Komünizm tehlikesi"nin yaratılmasına paralel olarak bir komünist düşman tipi yaratıldı sinemada. Soğuk bakışlı, cani ruhlu, az konuşan ama dünyayı felakete sürüklemek isteyen bir karakterdi o. Karşısında ise güçlü, iyilerin dostu bir kahraman olurdu. Soğuk savaşın o atmosferine çok uygun olarak savaş, cephede verilmezdi. Şüphenin paranoyaya dönüştüğü o yıllarda ajan filmlerinin bu kadar iş yapması hiç şaşırtıcı değil. Bu filmlerde de Ruslar dünyayı yoketme peşinde koşar. ABD'li kahraman ise (J. Bond vs.) bir kahramanlık örneği göstererek canı pahasına dünyayı kurtarırdı. Bu filmler komünizm karşıtlığı özenle yedirilmiş, ABD'nin üstünlüğü daima vurgulanmış ve doğrudan hakim ideolojinin manifestoları olmuş filmlerdi. Bir seri halinde çoğunun versiyonları (30'a yakın James Bond gibi) bugün de ekranları kaplıyor. Hollywood bu sistemi çok iyi özümsemi. Çünkü sistem aynı zamanda kendi varlık sebebiydi. ABD tekellerinin dünyanın her yerinde emeklerini sömürdüğü milyonlara komünizmi kötüleminin etkili ve kârlı bir aracı oldu Hollywood sineması. Böylelikle bir taşla iki kuş vurmuş oluyordu.

Soğuk savaş yılları boyunca dünyayı nükleer savaş ve komünizm tehlikesine karşı koruyan bir güç olarak kendisini dayatan, 42 yıl boyunca tüm siyasetini "komünist düşman"a göre belirleyen ABD, Sovyetler Birliği dağılıncaya kısa süreli sevinç çılgınlıklarının ardından bir bunalıma girdi. Bunalımı aşmak ve dünyaya hükmetme gücünü elde tutmak için yeni bir düşman bulmak gerekiyordu. Soğuk savaştan geriye, silah çöplüğüne dönmüş bir dünya ve anti-komünizm içerikli sayısız sinema filmi ve propaganda yayınları



kalmıştı. Afrika kıtasında kişi başına düşen silah sayısı ekmek sayısından fazla olan ülkeler vardı. Kara mayınlar sorunu hala tüm gerçekliğiyle ortada duruyordu.

Böyle bir dünyada, ABD kendine yeni bir düşman bulmakta gecikmedi. Bizler bilgisayar oyunu izler gibi seyrederken yağın bombalardan dolayı, Irak'ta binlerce sivil hayatını kaybediyordu. Bir anda, Körfez Savaşı'na denk düşecek bir biçimde, Arap teröristlerin boy gösterdiği filmler türedi. Hollywood savaş filmlerinin ortak özelliği olan tek taraflılık, tarihi ve gerçekleri fütursuzca çarpıtma elbette yine değişmedi. Gerçekler saptırıldı. Bin Ladin'lerin eline silah verip Sovyetler'e karşı kullanan, yardımcı olsun diye Rambolar'ını Afganistan'a gönderen onlar değilmiş gibi, senaryo ihtiyaca bağlı olarak değiştiriliyor, dünün dost ve müttefik güçleri bugünün dünyayı ve ABD'yi tehdit eden en büyük düşmanları olarak hedefe konuyordu artık.

11 Eylül sonrası Pentagon-Hollywood işbirliği

11 Eylül'ün ardından kendine daha da rahat hareket imkanı bulan ABD "şer odaklarının" peşine düştü. Afganistan'la başlayan ABD'ye "sonsuz

özgürlük" operasyonu, şimdi Irak'a sıçramış gözüküyor. Hollywood, bu yeni dönem için savaş filmleri üretmekte gecikmedi. Elbette bu filmler de, önceki dönemlerde olduğu gibi, Pentagon'un tavsiyeleri ve CIA'nın desteğiyle çekiliyor. Dahası ABD Savunma Bakanlığı 9 film projesini inceliyor ve beğenmediği bölümleri değiştiriyor ya da tümünden çıkartıyor. Bunun karşılığında ise ordunun tüm imkanlarını Hollywood'un önüne seriyor. Örneğin geçtiğimiz yaz aylarında gösterime giren yönetmenliğini John Woo'nun yaptığı Windtakers filminde "dişçi" lakaplı bir deniz piyadesinin savaş alanında Japon askerlerin cesetlerinden altın dişlerini sökmesi deniz piyadelerini kötü gösterdiği gerekçesiyle Pentagon'un itirazı üzerine filmden çıkartıldı. Bir diğer örnek de yine geçen yıl gösterilen, Ridley Scott'ın yönettiği "Kara Şahin Düştü" filminde, kadın ve çocukları korumaya çalışırken gösterilen ABD askerlerinden bir karakter ile ilgili. Filmin uyarlandığı kitapta (Mark Bowden) gerçek adı John Stebbins olarak geçen bu askerin adı, Pentagon'un isteği ile John Grimes olarak değiştirildi. Bunun nedeni ise, bu askerin,

Somali operasyonları sırasında 12 yaşındaki bir kız çocuğuna tecavüz etmekten suçlu bulunması ve halen hapiste olması. Benzer örnekler çoğaltılabilir.

Kuşkusuz Hollywood Pentagon ilişkisi yeni değil. 2. Dünya Savaşı yıllarında da benzer işlevi olan Enformasyon Bürosu kurulmuş ve savaş süresince Hollywood'da hangi tür filmlerin çekileceğini bu büro belirlemişti. Dikkatli gözlerden kaçmayacak bir gerçek, 11 Eylül sonrası bu bağların daha da sıkılaştığı. Son dönemlerde terör korkusunun işlendiği film sayısındaki artış, bu işbirliğinin bir sonucu.

Aslında bu filmlerle sürekli iç içeyiz. İşimizden yorgun argın eve geldiğimizde açtığımız televizyon filmlerinden şehirlerarası bir otobüs yolculuğunda yolcular "sıkılmasın" diye gösterilen videolara, kıt kanaat bütçemizden güçlükle ayırarak hevesle gittiğimiz bir sinema filmine kadar her yerde karşıyızdalar. Bizler

bilinçli ya da bilinçsiz olarak bu barut ve kan kokusunun içine çekiliyoruz.

Hollywood seri üretime geçmiş bir film makinası ve bu haliyle zaten sinemaya herhangi sanatsal bir yön kazandırmaktan oldukça uzak. Aslına bakılırsa böyle bir kaygının güdüldüğü de yok. Pentagon'un emirlerini başı önde onaylayan Hollywood'un sözde yönetmenleri, Nazi propaganda bakanlığındaki meslektaşlarını çoktan geride bıraktı. ABD'nin emperyalist saldırganlıkları devam ettiği sürece, Hollywood filmlerinde kan ve gözyaşları üzerinde dalgalanan ABD bayrağını görmeye devam edeceğiz.

Hollywood'dan savaş karşıtı sesler

Pentagon'un Hollywood'un dizginlerini iyice eline aldığı böyle bir dönemde dahi, Hollywood'dan savaş karşıtı yüksek sesler duyulmaya başlandı.



Bunlardan ilki *Washington Post* gazetesine verdiği 56 bin dolarlık ilanla gündeme gelen ünlü ABD'li film yıldızı Sean Penn, Bush'a hitaben yazdığı açık mektupta ABD'nin savaşlarına karşı olduğunu dile getiriyor ve eleştiriyor. "Bush'un eleştirileri bir kenara ittiğini ve medyayı yönlendirerek korku saldığını" söyleyen Penn, "*Amerikan askerlerinin ve masum sivillerin hayatlarını, egemen bir ülkeye karşı şimdikiye kadar eşine rastlanmamış ölçüde kötüye kullanılan bir saldırıda feda etmenin*" kalıcı bir çözüm olamayacağını dile getiriyor. Mektubunda "*Bush'un savaştan tuhaf bir tebessümle sözettiğini ve adeta sırtıttığını*" söyleyen Sean Penn, Hollywood'daki tek savaş karşıtı değil. Harrison Ford, Liam Neelson, Barbara Strissand, Susan Sarandon, Alec Baldwin ve Jessica Lange gibi ünlü oyuncular da ABD'nin saldırgan politikalarını eleştiri bombardımanına tuttular. "Postacı Kapıyı İki Kere Çalar", "Müzik Kutusu" gibi filmlerin ünlü oyuncusu Jessica Lange, Yaşam Boyu Başarı ödülü aldığı San Sabastian Film Festivali'nde yaptığı konuşmada, Irak'a yönelik saldırı çağrısının anayasaya ve ahlaki değerlere aykırı olduğunu savundu. Bush'tan nefret ettiğini dile getirdi ve "*ABD'li olduğum için kendimi adeta aşağılanmış hissediyorum*" dedi. Bir diğer muhalif ses, "Katil Doğanlar", "İnce Kırmızı Hat" gibi filmlerle tanınan Woody Harrelson. Harrelson, Guardian gazetesi için yazdığı "Amerikan yalanlarından bıkmış bir Amerikalıyım ben" başlıklı yazısında şöyle diyor. "*80'lerin sonlarında İran-İrak savaşı devam ederken, İngiltere'de bir Iraklıyla basketbol oynamıştım. O zamanlar ABD ve İngiltere'nin iki tarafa da silah sattığını bilmiyordum. Ona neden sürekli birbirleriyle savaştıklarını sormuştum, hiç unutamadığım bir yanıt vermişti bana: "Halklara kalmış olsa barış olurdu. Savaşı devletler yaratıyor."*

Yazısının devamında "Saraybosna'ya Hoşgeldiniz" filminin gösterimi için Beyaz Saray'a gittiğini anlatıyor. O günlerde gündemde Saddam'ın BM denetçilerini Irak'tan kovması varmış. Clinton'a ne yapacağını sorduğunda "*Bombalamam lazım, ama tek bir masum insan dahi ölürse, bunun yükünü taşıyamam*" yanıtını almış. Kendisi yazıya şöyle devam ediyor; "*Gözlerine baktım ve ona inandım. O zamanlar Clinton'un tam da o sırada insani yardımları bloke ederek binlerce masum insanın ölmesine göz yumduğunu bilmiyordum.*"

Irak'ta yapılması planlanan savaşa net bir karşı tutum alan Harrelson, Körfez Savaşı ve ambargolar nedeniyle ölen yarım milyon çocuğa ilişkin "*Ben bir babayım ve ne kadar çok, ne kadar yoğun olursa olsun hiçbir propaganda yarım milyon çocuğun ölümünü 'zaiyat' olarak kabul etmeye ikna edemez beni*" diyor. Öyle görünüyor ki, savaş tırmadıkça, savaşın kanlı yüzü açığa çıktıkça savaş karşıtı bu sesler de giderek yükselecek.

H. Ezgi

(İşçi Kültür Evi Bülteni'nin 3. sayısından alınmıştır...)

Haksız savaşlara karşı savaştan bir sanatçı, kan ve barut kokularına bulanmış bir sanatsal duyarlılık;

Bertolt Brecht

1920 yılının başında Adolf Hitler önderliğinde "Nasyonal Sosyalizm" adıyla yeni bir parti kurulur. 10 yıl sonra kazanılan seçim zaferi ile Hitler'e yönetime katılma şansı doğar. 1933'te Reich'in yaşlı başkanı Hindenburg, Hitler'e şansöyeliği sunar ve sermaye çevrelerinin desteğiyle Hitler iktidara taşınır. İktidara gelir gelmez parasını sanayicilerin ödediği silahlar komünistlere, yahudilere doğrultulur, işçilere saldırılar başlatılır. Almanya'nın kültürel değerleri de tehdit altındadır. Kitaplar yakılır, kültür merkezleri kapatılır, edebiyatçılar iktidarın düşünceleri doğrultusunda yazılar yazmaya zorlanır. Faşizme karşı çıkan aydınlar katledilir, tutuklanır, sürgüne gönderilir.

Bu aydınlardan biridir Bertolt Brecht. Sanatını silahı yapmış, yazdığı oyunları, şiirleriyle egemenlerin karşısında, ezilenlerin mücadelesinin yanında olmuştur. II. Dünya Savaşı yıllarında Almanya'nın sömürgeci /yayılmacı/ırkçı politikalarının karşısında net tutum alır. Aslında savaş onun için yeni bir şey değildir. Savaşın acılarını, yıkımını ilk olarak I. Dünya Savaşı'nda görür Brecht. Sağlıkçı olarak gönderildiği cephede hastanede görevlendirilir. Paramparça edilmiş bedenleri, kopmuş kol ve bacakları, cinnet geçiren askerleri görür. Savaşın gerçek ve soğuk nefesini hastanede solur. Bu yaşadığı süreç, bundan sonraki yaşamı için de sarsıcı olmuştur. Savaşın ve savaş sonrası yılların yıkımını, askerlerin memleketlerine döndüklerinde hissettiklerini, yaşadıklarını çarpıcı bir şekilde eserlerinde yansıtır.

**Nasıl bulacağım memleketim seni
Bombardıman arılarını izleye izleye
tutmuşum yolunu evimin.
Ama evim hani nerde?
Duman dağları görürüm, kocaman.
Aşağıda işte orda
evim, alevler içinde.**

**Nasıl karşılayacak memleketim beni?
Bombardıman uçakları varır benden önce,
yetişir ölüm sürüsü,
gider haber veriler dönüşümü.
Yangınlar beni geçer, yetişemem!**

Toplumsal sistemi ve toplumsal değer yargılarını çarpıcı zekası ve yaratıcılığının ürünü olan kendine özgü tarzı ile eleştiren B. Brecht, 30'lu yıllardan sonra yaklaşan savaş felaketine karşı da açık ve net bir tutum alır. Savaşın sınıfsal ayrımları kafasında çok belirgindir. Ona göre savaş, yukarıdakiler için "zaferi" aşağıdakiler için "mezarı" anlatır. Savaşa katılan tüm halklar için bu böyledir. Yenilen ülkenin de yenilen ülkenin de halkı açlıktan kırılır.

Brecht, çok yönlü bir sanatçı olmasına rağmen, aslolarak tiyatro kuramcısı ve yönetmeni yanıyla bilinir. 30'lu yıllardan sonra da savaşa karşı yer yer mizahi dille oyunlar hazırlar. 1934'te yazdığı "Yuvarlak kafalarla, sivri kafalar" oyunu da Hitler'in ve Nasyonal Sosyalistlerin iktidara gelişini anlatır. Oyunda İberin adlı kahraman (yani Hitler), kral naibi Missena tarafından önemli bir göreve getirilir. Emekçi devrimi engellenecektir. İberin kendi statüsünü korumak adına ırk kuramını ortaya atar. Halkı yuvarlak ve sivri kafalı olmak üzere ikiye ayırır. Bir tarafın geçici mutluluğu, öbür tarafın mutsuzluğuna bağlıdır. Oyunun sonunda İberin ve ekibinin yenilgisi kaçınılmaz olur.

"Arturo Ui'nin önlenemez yükselişi" Hitler'in yükseliş dönemini anlatırken, "3. Reich'in korku ve

düşkünlüğü" ise Nazi rejimi altında Alman halkının yaşamını, acılarını, dramını anlatır.

B. Brecht'in savaşa ilgili oyunlarından biri de Schwayk. Bu oyunda Brecht savaşa farklı bir yerden, savaşın dışından, bir Çek gencinin penceresinden bakıyor. B. Brecht oyunda Stalingrad'a giden Alman askerlerine korkuyla bakan Çek genci Schwayk'a soruyor: "Ya Hitler'in orduları senin memleketini işgal etmiş olsaydı ne yapardın?"

**Savaş varsa, zulüm varsa
umut da var!**

Nazilerin iktidara gelişinden bir süre sonra B. Brecht'in de sürgün hayatı başlar. Avrupa'nın bir dizi ülkesine geçer. Buralarda yaşamıyla, duruşuyla, eserleriyle Nazi faşizmine karşı mücadeleyi örgütler. Örnek tavır gösteren bir sanatçı olur.

B. Brecht'in sürgün yaşamında son durağı ABD olmuştur. ABD ülkesine gelen ilerici aydın ve sanatçılara bir dizi olanaklar yaratır. Onların rehabilitasyonunu hedefler. İdeolojik propaganda malzemesi olarak kullanmaya çalışır. Brecht ise bu oyuna gelmez, ABD'de kaldığı süre içerisinde siyasal tutumunu kararlılıkla sürdürür. Kendisi gibi bir dizi aydına ajanlık suçlamasında bulunulur o dönemde. Yapılan sorgulamasında komünizmi açık ve net bir şekilde savunur. Bertolt Brecht ABD'de hiçbir zaman kalıcı olmayı düşünmez. Ülkesine dönebilmek için zorunlu ve geçici bir uğrak yeridir Amerika onun için. Ülkesine dönebilmek için sabırsızlanır. Daima özlemine canlı tutar.

**Çivi çakma duvara
ceketini iskemlenin üstüne at gitsin,
Yarın geri döneceksin nasıl olsa,
değer mi uğraşmaya dört gün için,
Bırak sulama artık fidanı.
Ne diye başka ağaç dikeceksin?
Buradan gideceksin uça uça
o daha bir karış büyümeden.**

B. Brecht'in savaşa karşı yazdığı ve yönettiği bir çok oyun 2. Dünya Savaşı yıllarında Avrupa'nın bir dizi ülkesinde hatta, Naziler'in işgali altındaki Almanya'da bir çok kez sergilenir. B. Brecht, işçilerin yalın dilinden yola çıkarak yaptığı eserlerde bir o kadar sade, bir o kadar akıcı bir dil kullanır. Günlük hayatın içinden çıkıp gelen anlatımlarla seyircisini düşünmeye, eleştirici gözle bakmaya, tavır almaya ve hatta eyleme çağırır.

İşte herşeye rağmen onu iyimser kılan yan da burasıdır. Brecht savaşa daha geniş bir tarihsel ölçekten baktığı ve devrimci bir sorumlulukla meseleye yaklaştığı için iyimserdir. Çünkü o, hiçbir zalim diktatörün, hiçbir kan emicinin halkın iradesini sonsuza kadar baskı altında tutamadığını, tutamayacağını bilir. Caniler, silahlarına, zorbalıklarına güvenirken Brecht, durmaksızın direnişin övgüsünü yapar.

ABD'nin Irak'a müdahaleye ve Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmeye çalıştığı bu günlerde, bu ülkenin aydınlarna büyük görevler düşüyor. Sanatı işçilerin emekçilerin elinde bayrak olan Brecht'in, paylaşım savaşları karşısında aldığı tavır ise bugünlere yol gösteriyor.

(İşçi Kültür Evi Bülteni'nin 3. sayısından alınmıştır...)

Sabiha Gökçen hava limanı ABD emperyalizminin üssü olamaz!

Kurtköylü işçiler, emekçiler, dostlar!

Sabiha Gökçen Havaalanı ABD emperyalizmi tarafından saldırı üssü olarak kullanılacak. Üstün kalkan uçaklar mazlum Irak halkının başına bombalar yağdıracak. On yılı aşkın süredir devam eden ambargo nedeniyle gıdasızlıktan, ilaçsızlıktan ötürü hayatını yitiren binlerce Iraklı çocuğun katledilmesi ABD emperyalizmine yetmedi! Şimdi sıra daha acımasız katliamlarda... Katliam politikası Irak halkı köleliği kabul edene dek sürdürülecek.

Irak savaşından başarıyla çıkması durumunda terörist ABD, başka ülkelere saldıracak. Saldıracağı halklar listesinde Küba, Venezüella, Bolivya, Kuzey Kore, İran halkları var.

Önce Saddam Hüseyin'i silahlandırıp İran'ın üzerine salacaksınız. Saddam Hüseyin 5 bin Kürdü hardal gazıyla katlederken gıkın çıkmayacak. Dokuz yıl süren İran-İrak savaşını elini ovuşturup izleyecek, silah satışından büyük kârlar elde edeceksin, sonra yayımlacı emellerle Kuveyt'e girmesini bahane ederek Saddam Hüseyin'i bir gecede terörist ilan edeceksin. Tüm bu tutumlar ABD emperyalizminin ikiyüzlülükte, riyakarlıkta sınır tanımadığının açık kanıtıdır.

Bu savaş Ortadoğu petrolünün %60'ının

bulduğu Irak'ı tam denetime alma savaşındır. ABD emperyalizminin Irak petrolünü denetim altına almak için gündeme getirdiği kirli ve haksız bir savaştır.

Petrol savaşından Irak ve Türkiye halklarının payına kan, gözyaşı ve ölüm düşecektir. Ama bu durum TÜSİAD'ı, sermaye devletini ve hükümetini hiç mi hiç ilgilendirmiyor! TÜSİAD patronları AKP hükümetini ABD emperyalizminin yanında savaşta yer alması için uyarıyor. Nasıl olsa dökülecek kan TÜSİAD patronlarının, onların çocuklarının kanı olmayacak!

“Müslüman” AKP, “müslüman” Irak halkının katliam fermanını onayladı!

Sermaye devletinin de, hükümetlerinin de ipleri hep ABD emperyalizminin elinde oldu. Bu nedenledir ki, çocuklarımız ABD emperyalizminin çıkarları için Kore Savaşı'na gönderildi. Yüzlerce insan yaşamını yitirken, binlercesi yaralandı. Sırf bir miktar yeşil dolar için çocuklarımızın ölmesine “evet” denildi.

Şimdi sıra ABD emperyalizminin Irak'a yönelik haydutluğuna “evet” demeye geldi. İşgal gücü olan 80 bin Yanki bizim topraklarımızda

konuslanacak. Sabiha Gökçen'den, İncirlik'ten, Malatya hava üslerinden kalkacak uçaklar Irak halkının başına bombalar yağdıracak. Onbinlerce evladımız ABD emperyalizmi Irak petrolünün üstüne otursun diye savaş ateşinin içine atılacak. Tüm bu kararların altında sermaye hükümetinin Başbakanı Abdullah Gül'ün imzası var. Bu gelişmeler de gösteriyor ki tüm düzen partileri Amerikancı'dır ve Amerika'nın hizmetindedir.

Kurtköylü kardeşler!

Gün Sabiha Gökçen hava limanının ABD emperyalizmi tarafından kullanılmasına karşı mücadeleyi yükseltme günüdür! Gün ABD emperyalizminin denetimine ülkemizi boydan boya açıp, gecekondularımızı başımıza yıkmaya çalışan saldırganlara karşı direniş bayrağını yükseltme günüdür!

Gün ABD emperyalizmi için dökülecek bir avuç kanımız, verilecek bir tek canımız olmadığını haykırma günüdür!

Gün mazlum Irak ve Ortadoğu halklarının yanında onurlu yerimizi alma günüdür!

Tüm ABD ve NATO üsleri kapatılsın! Kahrolsun ABD emperyalizmi!

İşçi Kültür Evi

(Kurtköy'de dağıtılan bildiri metnidir...)

ÖDP 3. Olağanüstü Kongresi...

Eski çizgiye yeni uygulayıcılar...

ÖDP, 3 Kasım seçimlerinde aldığı oyun önceki seçimde aldığı oya göre düşmesi sonucu 3. Olağanüstü Kongre'ye gitti. Kongrede Ufuk Uras, daha önce açıkladığı gibi genel başkanlığa adaylığını koymadı. Kongrede genel başkanlığa, tek aday olan Doç. Dr. Hayri Kozanoğlu seçildi. Seçime üç listeye girildi. Bireysel, çoğulcu ve Z listesi. Bu listeler arasında parti meclisine en çok genel merkez tarafından oluşturulan bireysel listeden aday girdi. Kozanoğlu ancak 3. turda başkan seçilebildi.

Kongrede ilk önce Genel Başkan yardımcısı Haydar Ülker konuştu. Ardından eski genel başkan Ufuk Uras konuştu. Uras'ın konuşmasında, seçimlerde solun başarısızlığının sorumlusu olarak DEHAP blokunu suçladı. Savaş karşıtı hareketin güçlendirilmesi gerektiğini söyledi. Ardından kürsüye konuklar çıktı. TMMOB Başkanı Kaya Güvenç ve KESK MYK üyesi Sevgi Göyçe'nin yanı sıra, Kıbrıs AKEL partisinin ve Kuzey Kıbrıs'tan Yurtsever Birlik Hareketi'nin temsilcileri de birer konuşma yaptılar. Kıbrıslı konuklar konuşmalarında daha çok Kıbrıs sorunu üzerinde durdular. Her iki konuk da savaşın getireceği yıkımdan ve zincirleme reaksiyondan söz etti. Kıbrıs meselesinde ise AB'ye evet dediler.

ÖDP'liler bu kongreye, yaşanan süreç sonrasında yeniden inşa dönemi olarak bakmışlardı. Fakat bu yönde hiçbir somut adım atılmadığı gibi somut kararlar da alınmadı. Ortaya çıkan sonuç, aynı ideolojik-politik hatta devam edileceği oldu. Uygulayıcıları değiştirmekten öteye geçemedi kongre.

Savaşa karşı tutum olarak ABD ve Saddam'a karşı bağımsızlık ve barış politikası benimsendi. Konuklar ve genel başkan adayının ardından delegeler konuştu. Delegelerin bir kısmı özelleştirmeye karşı daha duyarlı olunmasını istedi. Ardından sonuç bildiği okundu. Sonuç bildirgesinde özetle; savaş karşıtı mücadeleye tam destek, mücadelenin bir parçası olma; Kıbrıs sorununda iki toplumlu, iki bölgeci Kıbrıs Cumhuriyeti, Annan Planı'nın bir başlangıç olarak kullanılmasını gerektirdi; AKP'ye karşı toplumsal muhalefeti emek eksenli bir mücadelede örgütlemek vb. görüşler yer alıyordu. Kürt sorununun değinilmemesi ise dikkat çekiciydi. Sonuç bildirgesinin okunmasından sonra seçimlere geçildi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Trakya Üniversitesi'nde polis terörü

Trakya Üniversitesi'nde geçtiğimiz haftalarda faşist saldırılarla başlayan ve soruşturmalara devam eden bir süreç yaşandı. Devrimci-demokrat öğrencilere yapılan bu saldırılar nedeniyle bir dizi eylem ve etkinlik örgütledik.

(TÜÖP, TÜ Öğrenci Koordinasyonu, DÜK, DMG)

Öğrencilerin tepkilerini rahatça dile getirebilecekleri bir tepki sandığının kurulmasıyla ilk etkinliğimiz başladı. Bunu soruşturmaları protesto eden 12 saatlik bir oturma eylemi izledi.

Okul yönetimi 15 Ocak günü “öğrencileri rahatsız ettiği” bahanesiyle tepki sandığını kaldırmak istedi. Bu eylemin meşru ve demokratik bir eylem olduğunu ve sandığı kaldırmayacağımızı söyledik. Bunun üzerine okul yönetimi sandığın kaldırılması yönünde rektörden her türlü yetkiyi aldıklarını ileri sürdü ve ÖGB'yi (Özel Güvenlik Birimi) üzerimize saldı. ÖGB ile yaşanan kısa süreli çatışmadan sonra sandığın kaldırılmaması üzerine polis çağırıldılar. Polis daha önceden bilgilendirilmiş ve hazır olmaları istenmişti. Polisin okula girmesinin ardından ÖGB ve polis bir çatışma daha yaşandı. 50-60 resmi ve 10 kadar sivil polis öğrencilere saldırdı. 9 arkadaşımız yaklaşık 200 metre sürükledikten sonra gözaltına alındı. Gözaltına alınan



arkadaşlar bir gece Terörle Mücadele Şubesi'nde kaba dayak, küfür ve psikolojik işkenceye maruz kaldılar.

Dışarıda kalan arkadaşlar ertesi gün soruşturmaları ve polis terörünü teşhir eden bir basın açıklaması yaptılar. Ardından 12 saatlik oturma eylemi gerçekleştirdiler. Gözaltına alınan arkadaşlar da savcılıktan serbest bırakılır bırakılmaz oturma eylemine katıldılar.

22 Ocak günü ise bir arkadaşımız polis tarafından kaçırıldı. Kaçırılan arkadaşımıza işbirliği teklif eden polis tehdit ve küfürle psikolojik baskı uygulamaya çalıştı.

28 Ocak tarihinde ise hem gözaltına alınanlar hem de kaçırılan arkadaşımız gördükleri baskı ve kötü muameleden dolayı Edirne Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundular. Bu sırada Edirne Adliyesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. TÜÖP, TÜ Öğrenci Koordinasyonu, DÜK ve DMG'nin ortaklaşa düzenlediği basın açıklamasına Edirne Gençlik Derneği, SES, TKP ve Gıda-İş Sendika Başkanı da destek verdiler.

Trakya Üniversitesi Öğrenci Platformu

Mücadele Postası...



Sınıfı partiye kazanmalıyız!

Kapitalist sistem işçi sınıfına yalnızca azgın sömürüyü, baskıyı, militarizmi değil, kendi yoz kültürünü ve değerlerini de dayatmaktadır. Kapitalizmin sömürü çarklarının daha iyi dönebilmeleri için burjuvazinin buna ihtiyacı vardır. Kapitalizmin bir yandan baskıcı, militarist yüzünü ortaya koyarken, toplumu etkileme araçlarını iyi kullanmayı, yoz değerleri ve kültürü kitlelere enjekte etmeyi başardığı için bunu çabucak geçiştirebilmektedir.

Bu saldırıyı ciddiye almak gerekir. Bu saldırının karşısında alternatif devrimci kültürü yaratmak yakıcı bir ihtiyaçtır. Her devrimci bu noktadan bakmak ve burjuvazinin yoz kültürüne karşı devrimci değerlerin koruyucusu olmak durumundadır. Bu açıdan karamsar bir tabloyla karşı karşıyayız. Toplumsal değerlerin ne kadar yozlaştığını gözleyebiliyoruz. Örneğin bir futbol maçı sonrası taraftarların o anlamsız sevinçlerine, sokağa dökülüşlerine, hatta ölüme yolaçan kavgalarına baktığımız zaman, burjuvazinin yoz kültüründen ne kadar etkilendiklerini görebiliriz.

Fakat bu tablo bir noktadan sonra düzeni karşısına alacak biçimde değişmek zorundadır. Çünkü düzen ne yaparsa yapsın, eninde sonunda bir yerden kendini hedefleyen bir tepkinin patlak vereceğini çok iyi biliyor. Bunun içindir ki, sürekli saldırıların boyutunu, kapsamını değiştiriyor.

Düzenin bu etkilerini varoşlarda çok açık bir biçimde görmek mümkün. Bir dönemin en devrimci semtlerinden biri olarak gösterilen Gazi Mahallesi'ne 2003 yılının ilk günlerine bir bakalım. 1995-1996 dönemlerinde barikatların kurulduğu, sıcak çatışmaların yaşandığı ve neredeyse bütün hareketlerin akın ettiği mahalle, ne yazık ki düzenin bu saldırılarına ve oyunlarına dayanamamış, halkı kahvelerden, bilardo salonlarından çıkmaz bir hal almıştır. Barikat çocukları dediğimiz gençlerin bir çoğunun pisliğe bulaşmaları da şaşırtıcı değildir. Bu durum diğer emekçi semtlerinde de yaşanmaktadır.

Bu gerçeklik karşısında devrimci hareketler küçük-burjuva ideolojilerine dönüp bakmalıdırlar. Bu ülke kapitalist bir ülkedir ve ancak devrim işçi sınıfının önderliğinde gerçekleştirilebilir. İşçi sınıfı kendi tarihsel rolünü oynayamadığı koşullarda semtlerde bugün yaşananlar şaşırtıcı değildir. Sınıfın devrimci partisi bu bilinçle hareket etmektedir. Bunun dışındaki her bakış dönemsel değişikliklerden etkilenecek ve güç kaybetmek sonucuyla karşı karşıya kalacaktır. Gerçekleşecek devrim proletaryanın örgütlü kimliği ve yıkılmaz iradesinin ürünü olacaktır.

Partiyi kazandık, partiye kazanacağız!

Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

D. Yusuf/Rumeli Yakası

Emperyalist savaşa karşı mücadeleye!

Savaş adım adım yaklaşırken, burjuva medya savaş çığırtkanlığına devam ediyor. Türkiye'nin bu savaşa girmesinin Amerika ile ilişkilerini daha da geliştireceğini savunuyor. Bununla da yetinmiyor, Musul-Kerkük petrollerinden pay almayı öne sürerek halkı bu tür safsatalarla kandırmaya çalışıyor.

"Siyasal olaylar için içine duygu, ideoloji, kişisel tercih karıştırılırsa iyi analiz edilemiyordu. Daima ekonomik altyapıya, parayı kimin denetlediğine ve o para sayesinde ne kadar siyasal ve silahlı gücün hangi tarafta olduğuna bakmak gerekirdi. Bu siyasette gerçeklik okuludur. Irak meselesine de böyle bakılmalı" diyor, bir satılmış burjuva yazarı.

Evet, bu savaş sermaye devletinin yararına olacak; bu da giden askerin yerine Amerika'dan alınacak olan kan parasıdır. Onun dışında ne getirecektir? '91'de gördük ne getirdiğini; açlık, işsizlik, enflasyon, devlet terörü ve sayılamayacak kadar çok sorun. O zaman nasıl savaşın faturası işçi ve emekçilerden kesildiyse şimdi de farklı olmayacak. İşsizlik, yoksulluk yine milyonlarca emekçinin payına düşecek. Ama sorun milyonların sefaleti değil, bir avuç asalağın eline geçecek kanlı paranın miktarıdır. Milyar dolarlar üzerine yapılan pazarlıklar bunun içindir.

Satılmış kalemşörlerin ABD'den ithal edip dillerinden düşürmedikleri demokrasi nedir? Demokrasi diye savundukları, bir ülkenin insanların katledilmesi midir, petrolüne göz dikilmesi midir? Ya da Filistin'e saldırmak, Irak'ı bombalamak, bazı ülkeleri "şer eksenli" saymak mı! Evet size yakışan demokrasi

budur.

Sözde TC barış turlarına çıkıyor. Irak'a görüşmeye gidiyor, Kürt işbirlikçileriyle görüşüyor. Allah için elinden geleni yapıyor. Ama bir taraftan da asker yolluyor, üsleri ve limanları ABD'ye açıyor. Bu ne yaman çelişki! Bu barış turları, savaşı durdurmak için değil de, savaş karşıtı %90'lık muhalefeti oyalamak için olmasın? Bir taraftan ABD "kredi yok" diye tehdit ediyor, bir taraftan TÜSİAD savaş sloganları atıyor. Ordu artık savaş kararı alması için hükümeti uyarıyor.

Dünyanın her yerinde emperyalist savaşa karşı eylemler dalga dalga büyüyor. Her yerde savaş karşıtı sloganlar atılıyor ve ABD'deki halk da savaşa karşı sesini yükseltiyor.

Savaş en çok Türkiye'yi ilgilendiriyor, ama hala savaşa karşı tepki yeterince güçlü değil. Bizler Türkiyeli devrimciler olarak savaşa karşı sesimizi daha da yükseltmeliyiz. Ülkedeki %90'lık savaş karşıtlarını alanlara dönebilmeliyiz. Ama sorun da burada, %90'ı nasıl alanlara dökeceğiz? Tüm gücümüzü kullanarak... Fabrikalara, okullara, emekçilerin yoğun olduğu bölgelere bildiriler dağıtmak, afişler asmak, savaş karşıtı paneller düzenlemek, anket yapmak, emperyalist savaş karşıtı platformlar oluşturmak, gerekirse insanlarla tek tek konuşmak... Sorunumuz bu.

Emperyalist Amerika ve işbirlikçi uşak takımı sonlarını hazırlıyorlar. Bu, bugün olmazsa yarın mutlaka olacaktır. Devrimci sınıf partisinin önderliğinde emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükseltelim!

Bir okur/Kurtköy

İbrahim Doğan mezarı başında anıldı!

Geçtiğimiz yıl Eylül ayında Yunanistan'da tedavi gördüğü hastanede katledilen '96 ÖO direnişçisi İbrahim Doğan mezarı başında anıldı. TAYAD'lı aileler, ailesi ve arkadaşlarından oluşan yaklaşık 50 kişi Kurtköy-Sülüntepe Mahallesi'nde bulunan Pir Sultan Abdal Derneği-Cemevi'nde toplanarak İbrahim Doğan'ın mezarının bulunduğu Sülüntepe Mezarlığı'na topluca yürüdü.

İlk sözü Bursa Cezaevi'nde İbrahim Doğan ile beraber yatan ve sağlık koşulları nedeniyle tahliye edilen bir ÖO direnişçisi

aldı. O'nun davasına ve yoldaşlarına daima bağlı kaldığını, '96 ÖO direnişçisiyle bugün hala devam eden ÖO direnişine yol gösterdiğini vurguladı. Ardından amcası Ali Doğan da İbrahim'in mücadelesine bağlılığı üzerine konuştu. Tüm devrim ve ÖO şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. "İbrahim Doğan ölümsüzdür!", "Kahramanlar ölmez, halk yenilmez!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!" sloganlarının atılmasının ardından anma sona erdi.

SY Kıztıl Bayrak okurları/Kurtköy

Proletaryanın sigortası sosyalizmdir!

Sevgili Kıztıl Bayrak çalışanları, ABD önderliğindeki emperyalistlerin Ortadoğu halklarını teslim almaya çalıştığı bir ortamda ülkemizde de özelleştirme programlarıyla emekçiler teslim alınmaya çalışılıyor. Ayrıca

emeklilerin ücretlerine göstermelik zamlar yapılarak emekçilerin gözü boyanmaya çalışılıyor. Emekçilere kaşıkla verip kepeçle geri alıyorlar. Esnek çalışma yasalarıyla emekçileri sigortasız çalıştırdıkları gibi, sigortalı emekçileri de süründürüyorlar. Emekçiler umutlarını SSK ve Bağ-Kur gibi

kurumlarda arıyorlar. Önemli olan sigortanın cinsi değil niteliğidir. Bu kurumların hiçbir geleceği yoktur. Geleceği olan ise sosyalizmdir!

Yaşasın örgütlü mücadele!

Yaşasın sosyalizm!

Proletaryanın sigortası sosyalizmdir!

Bir grup sigortasız bilinçli işçi/OSTİM

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı öfke büyüyor!
Onbinler alanlarda haykırıyor!**



**Emperyalist savaşa hayır!
ABD askeri olmayacağız!**